

နိုရင်ရင်

လမ်းသွားရင်း

မလွမ်းရ



BURMESE CLASSIC



ပုံနှိပ်စွက်တမ်း

စာစုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၀၃၀၆၁၂

ထုတ်နှာစုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၈၁၀၂၈၇



ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - မတ်လ၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊

အုပ်စု - (၅၀၀)



မျက်နှာစုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ရွှေမြသော်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၁၂) စောရန်ပိုင် အနောက်ရပ်ကွက်၊ သရဖီလမ်း၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။



ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်စိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနှံသာတေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။



မျက်နှာစုံပန်းချီ

စောမင်းဝေ



တန်ဖိုး

၉၀၀ ကျပ်



လမ်းသွားရင်း မလွမ်းရ

အပိုင်း(၁)

“ချစ်သူပန်မယ်ဆို

ကိုယ့်ရင်ခုန်သံဟာ

နှင်းဆီတစ်ငုံပါကွယ်”

(က)

အောက်အီးအီးအွတ်!

တိုက်ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင်၏ ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်တွန်သံသည် တျန်တော်၏ ရင်ခွန်သံနှင့် ချွတ်စွပ်တူသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ရင်ခွန်သံတွေ တုန်တိုင်း ထမ်းပိုးထားသော ကျွန်တော်သည် အချစ်ဆိုသော တစ်စုံတစ်ရာအား ငတ်မွတ်ဆာလောင်စွာဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေနေမိသည်။

အချစ်သည် တကယ်တမ်းရှာသောအခါ ပျောက်ဆုံးခြင်းအား ချောတလက်ဖျော်ရည်တစ်ခွက်အဖြစ် အရသာခံ၍ မြိန်ချည်ရှက်ရည် သောက်သုံးနေပါသလား။ ဒါမှမဟုတ် အချစ်သည် ဗုဒ္ဓလက်ပြကွက်ထဲတွင် ဖန်တရားအဖြစ် လက်တစ်လုံးခြား ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေပါသလား။

ကျွန်တော်သည် ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပမာ လတ်ဆတ်နုပျိုသောအချစ်ကို လိုချင်မိသည်။ ညက အလွန်အကျွံ မူးယစ်ရီဝေခဲ့၍ နာကျင်ကိုက်ခဲစွာ အရက်နာကျနေသော အရက်သမားတစ်ယောက်လို အချစ်အား အရက်တစ်ခွက်အဖြစ် မော့သောက် ပစ်ချင်မိသည်။ သွားစမ်း... အချစ်ဆိုတာက ကျွန်တော့်အား ဥပေက္ခာပြုထားပါသလား။

သေချာတာပေါ့။ ကျွန်တော်သည် ရည်းစားထားချင်လွန်း၍ မကြာခဏ မျက်ရိုးကိုက်တတ်နေသည်။ နှာချေတတ်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်တတ်နေသည်။ အတန်းလစ်တတ်သည်။ လူမမြင်သောနေရာ၌ ခေါင်းပြီးတတ်သည်။ စီးကရက်ဖွာရင်း သူများအတွဲတွေ အားကျနေတတ်သည်။ ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာပေါ်ဝယ် အလွန်အင်မတန် အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော အချစ်အကွရာလေးတွေ ရေးဖွဲ့ချင်နေသည်။

ကျောင်းသို့ စောစောစီးစီး ရောက်အောင်သွားသည်။ အထူးသဖြင့် တစ်နေ့ ရေနစ်ခါချိုးခြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရေမွှေးတွေ ရွံနစ်အောင် ဆွတ်ထားတတ်သည်။ အိမ်ပြင်ပမှစွာ ပြုံးစိစိကြီး နေတတ်လာသည်မှာလည်း အချစ်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ... အိပ်မက်တွေဝါးမျိုးရင်းက ဆာလောင်စွာတမ်းတမိတဲ့ ဆင်ဖိုနီပန်းသီးတစ်လုံးလား။”

ကြုံကြုံဖန်ဖန်ဆိုလာတဲ့ ကောင်မလေးအား ကျွန်တော် ပျော်



စိုရင်ရှင်

သလောက် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အို . . . ကျွန်တော့်နှလုံးသားကြီး
တာ တိုက်ကြက်ဖကြီးလို ထတွန်နေပါလား။ ကျွန်တော့်အူတွေ အ
သည်းတွေ ယားကျိယားကျိ ဖြစ်လာသည်။ ဟုတ်ပြီ။ ဒီကောင်မလေး
တာ ကျွန်တော့်ရည်းစားဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ နှလုံးသားမှတ်ပုံ
တင်လိုက်သည်။ နင်ဟာ ငါ့ရည်းစားဖြစ်လာမယ့် ငါ့ရဲရည်းစား
လောင်းလျာလေးပါ ကောင်မလေးရယ်။

အမှန်တကယ် ကျွန်တော့်အား အချစ်ဘယ်ကစ၊ဟု မေးခဲ့
၏က ငရုတ်သီးကစဟု ကြည်နူးမြူးတူးစွာ ပြန်ဖြေပါမည်။ ငရုတ်သီး
သည် ကျွန်တော့်အချစ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လွန်းသည်။ ကျွန်တော့်
ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ပထမဆုံး အကွရာ၊ နာမ်၊ ဝါကျ နှလုံးသား၏
ဘာသာစကား၊ အချစ်၏သင်္ကေတ၊ ရင်ခုန်သံရစ်သမ်၊ အိပ်မက်ခြေ
ရာ။

ကျွန်တော် လိုက်လံရှာဖွေနေသော အချစ်နှင့် တွေ့မယ့်တွေ့
တော့လည်း ကျည်ဆန်ရထားကြီး စီးနေရသလိုပါပဲ။ ထိုအခါ အချစ်
သည် ကုန်ဈေးနှုန်းဂယက်ပမာ ကျွန်တော့်ပင်လယ်ပြင်တွင် သမား
နဲ့ကျ ကကြီးဆင်နေရှာ၏။ ထိုညက ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာတွင် အောက်
ပါဝါကျတို့အား ကောက်ကာငင်ကာ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

၁။ ငရုတ်သီးက မြစ်ဖျားခံတဲ့အချစ်ဟာ ငရုတ်သီးလို စပ်ပူ
မပ်လောင်နဲ့ ငါ့မျက်လုံးတွေ ကြောင်စေနိုင်တယ်။

၂။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မတော်တဆဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ချုံကြားက

ထင်လွှာရင်မလွန်ရ

ဘုံဖျားရောက်ကုန်ကြတာတွေ အများကြီးဆိုပဲ။

ငါနဲ့မင်းကြားမှာလည်း အဲဒီမတော်တဆဆိုတဲ့ အထူး
အဆန်းကောင်ကြီး ရှိလာပြီ မိန်းကလေးရေ . . .။ အဲဒီမတော်တဆ
ကောင်ကြီးဟာ ငါ့ကိုမူးယစ်ရိဝေစေတယ်။ ပြောစမ်းပါဦး မိန်းက
လေးရယ်။ ငါဟာ အချစ်မူးနေတဲ့ကောင်ပါ။ အခု ငါ အချစ်မူးမူး
နေတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ။ အချစ်တွေထွက်လာတတ်တဲ့ နှလုံးသားမြို့
တော်ကြီးရဲ့ တံခါးတွေကို သေ့တုတွေနဲ့ လိုက်ဖွင့်ရမလား။ အချစ်
တွေ သိုဝှက်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ နှလုံးသား သွားတိုက်ဆေးဘူးကြီးကို
အောက်ခြေကနေ တအားဖိညှစ်ပစ်ရမလား။ အချစ်တွေ သယ်
ဆောင်ပျော်ဝင်လာတဲ့ နှလုံးသား အနောက်တောင် မုတ်သုံလေထု
ကြီးထဲကို မိုးယုံပူဖောင်းတစ်လုံးအဖြစ်နဲ့ ခုန်တက်ပျံသန်းလိုက်ရ
မလား။ က . . . ပြော။



အချစ်သည် ကျည်ဆန်ရထားကြီး တစ်စီးပမာ ကျွန်တော့်
ရှင်ထဲ ခုတ်မောင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သူမ
တို့ စောစောကမှ ရေနှေးနဲ့ပက်မိလိုက်သလိုပဲ အားနာမှုတွေ လတ်
ဆတ်နေသေးသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ငြိမ်းချမ်းရေးအပြုံးတွေ ဖော
ဖောသီသီ အသုံးပြုနေသော်လည်း သူမဘက်က အစေးနဲ့နေ၏။
သူမ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးမပြပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ အကြည့်ချင်းဆုံလျှင်
သူမက ဦးစွာ အကြည့်လွှဲပစ်တတ်သည်။ ခပ်ပြင်းပြင်း မဟုတ်တောင်
အနည်းငယ်ပူလောင်သော မျက်စောင်းတွေ ထိုးတက်တဲ့သူမကို တစ်

နေ့တခြား ကျွန်တော် သဘောကျလာမိသည်။

အဲဒီနေ့က မိုးမရွာပါ။ တခြားအထူးအဆန်း အဖြစ်အပျက် ထွေလည်း ကျောင်းလေဟာနယ်ထဲ ပျံ့ဝဲနေပါ။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ ကတော့ အတန်းလစ်၍ တင်တင်းမှာ ကိုယ့်အတောင်ကိုယ်ဖြုတ်ကာ ရပ်နားနေကြသည်။ သီချင်းလိုက်ဆိုသည်။ ကောင်မလေးတွေ လိုက် ငေးသည်။ ကိုထွန်းထွန်းနိုင်က လက်ဖက်သုပ်မှာသည်။ လွင်ကိုဦးက စီးကရက်မီးခိုးတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်ကူး တွေသယ်ဆောင်ရာအရပ်မှာ မိုးတိုးမတ်တတ်။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်လိုရောက်လာမလဲ။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းဆန်ဆန် ကော်ရစ်တာအတွေ့မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကောင်မလေးလှလှတစ်ယောက် (ကျွန်တော့်ရည်းစားဖြစ်မယ့် ကောင်မလေးပေါ့။)

အမှတ်မဲ့ ဝင်တိုက်မိ။

ကောင်မလေးရဲ့ လက်ထဲကစာအုပ်တွေ လွတ်ကျလွင့်စဉ် ပြန်ကျ။

ကျွန်တော် ကောင်မလေးကိုတောင်းပန်ရင်း စာအုပ်တွေ ကောက်ပေး။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးနဲ့ကျွန်တော် အကြည့်ချင်းဆုံ။

အပြုံး ချင်းဆုံ . . .

ပြီးတော့ ရင်ခုန်ပေါ့ . . .

ဟင်္တံအင်း . . . အဲဒီလိုပုံစံဟောင်းကြီးထဲ ကျွန်တော်ရင်မခုန်

ချင်ပါ။ အချစ်နဲ့ လမ်းဟောင်းကြီးမှာ မဆုံတွေ့ချင်။ အချစ်က ဘာလဲ။ အချစ်က ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လို လိုက်ရှာရမှာလဲ။ လိပ်စာမသိတဲ့ အချစ်ရှိရာအရပ်ဆီ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကားစီးပြီး သွားရမလဲ။ ဘယ်မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းရမလဲ။

“ဟေ့ကောင် အတွေးချောင်ထဲက ထွက်ခဲ့စမ်းပါကွာ၊ အေး စက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲခုန်ချပြီး လဲသေလိုက်ပါတော့လား”

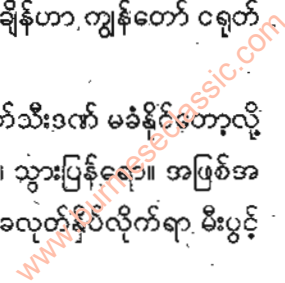
ကိုထွန်းထွန်းနိုင် စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေ အလန့်တကြား လွင့်ပြယ်သွားရသည်။ ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ။ အချစ်နဲ့ ဝေးရာကလူတွေနဲ့ စကားပြောရမှာ သိပ်စိတ်မပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ထဲရှိ မြားနတ်မောင်က ကျွန်တော့်ရင်ဝတည့်တည့်ကို အချစ်မြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ်လိုက်မယ် ဆိုတာလည်း မသိခဲ့။

ကျွန်တော် လက်ဖက်သုပ်တစ်ဖွန်း ကောက်ဝါးလိုက်တယ်။ သွားရော . . . ကိုထွန်းထွန်းနိုင်ဆင်တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျွန်တော် တိုးဝင်မိခဲ့ပြီလေ။

ကျွန်တော် အချစ်ကိုစတင်တွေ့ရှိချိန်ဟာ ကျွန်တော် ငရုတ် သီးအတောင့်လိုက် ဝါးမိချိန်ပါပဲ။

သေချာတာပေါ့။ ကျွန်တော် ငရုတ်သီးဒဏ် မခံနိုင်တော့လို့ နီးရာရေခွေးခွက် ကောက်မော့လိုက်တယ်။ သွားပြန်ရော။ အဖြစ်အ ဖျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းအားကြီးသည်။ ခလုတ်နိပ်လိုက်ရာ မီးပွင့်



လင်းထိန်သွားသည်ထက် မြန်ဆန်သည်။ ခုအချိန်မှာ မြားနတ်မောင်
သည် မသိချင်ဟန်ဆောင်နေပြီ။

“ရှင်... ရှင်”

မမျှော်လင့်သော အရာတွေသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်
မှာ အံ့ဩဖွယ်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော် ပူလောင်လွန်းတဲ့ ရေနှေး
ခွက်ကို အမှတ်မဲ့ သွန်လိုက်မိတာပါ။ ကျွန်တော် သွန်လိုက်သော
ရေနှေးပူပူတွေဟာ ကောင်မလေးရဲ့ ခြေသလုံးလှလှလေးဆီ ခရီး
ဆိုက်သွားခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော် ကောင်မလေးရှိရာ စားပွဲနားရောက်တော့ ကောင်
မလေးက မျက်စောင်းစိုစိုတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်နေပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါ မိန်းက
လေးရယ်။ ကောင်မလေး ငိုနေပြီပဲ။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းမှာ စကားလုံး
တွေ ရုန်းကြွနေသည်။

ကျွန်တော် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ။ အမှတ်တမဲ့...။
မတော်တဆ။ ဒီစကားတွေသုံးစွဲလျှင် အသုံးဝင်ပါ့မလား။

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ကျွန်တော့်ရင်ကို မိုးဝင်
ရွာနေသလို။ ကောင်မလေးရဲ့ ငိုရွိုက်သံတွေဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မိုး
ဝင်ခြိမ်းနေသလို။ ကျွန်တော် ကောင်မလေးရဲ့ကိုယ်စား ငိုပေးလိုက်
ချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။



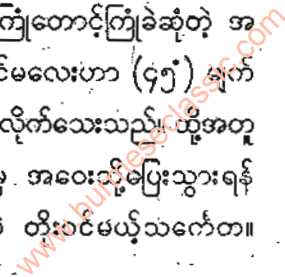
တကယ်တော့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်စောင်းတွေဟာ ကျွန်
တော့်ရင်ကို ချက်ချင်းပြာနှမ်းသွားစေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တ
ဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေပြီ။ မိုးမိထားသော ရင်ခွန်သံတွေ ခိုက်ခိုက်
တုန်ယင် မောလှနေ၏။ ပြီးခဲ့ပါပြီ။

အခုတော့ ကျွန်တော်သည် ‘ခွန်းတပ်ထားတဲ့ နှလုံးသားတစ်
ခွက် ပိုင်ရှင်ကြီး’ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

နှလုံးသားမှာ လှပနူးညံ့တဲ့အချစ်တွေ ရစ်ခွေနေပြီ။ နှလုံး
သားနံရံတွင် ရင်ခွန်သံဂီတတွေ ပဲ့တင်ထပ်နေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ခါ နှလုံးသားဂီတသည် စန္ဒရားတစ်လုံးမှ မြစ်ဖျား
ခံလာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နတ်ဆိုင်းတီးသံ ဆူဆူညံညံ ရီရီဝေဝေ။
တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း စင်ရော်ကလေး အတော်ဖုံခတ်နေသည်နှင့်
တူလှ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လော်ကယ်ရထားကြီး (သို့) ကျည်ဆန်ရထား
ကြီး ခုတ်မောင်းပြေးလွှားနေသလိုမျိုး။

အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ရင်ခွန်သံရစ်သမ်နှင့်
ကြိုးဆွဲဖော်ဂျီရုပ်ကလေး ယိမ်းထိုးခွန်ပေါက်နေသည်။ ဟင့်အင်း။
ချစ်ခြင်းအစ မျက်လုံးကပါ ချစ်သူရယ်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲဆိုတဲ့ အ
ကြည့်ဆုံမှတ်ကို တမင်လွှဲပစ်သော ကောင်မလေးဟာ (၄၅) မျက်
စောင်းတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သေးသည်။ ထို့အတူ
သူမဟာ ရင်ခွန်သံတွေ ဆူဝေရာအရပ်မှ အဝေးသို့မပြေးသွားရန်
ပြင်နေသည်။ ဒုံးပျံတစ်စီး အာကာသထဲ တီးဝင်မယ့်သင်္ကေတ။



... သူ့အတွက် သူ့မ၏ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျောက်
... သူ့အတွက် အတင်းပြေးရင်း ရပ်နားနေဆဲ။ သူမ
... သိသိဘယ်ကမ်း လှမ်းနေတယ်မသိ။ ရည်းစားနဲ့ ချိန်း
... ဖွဲ့ဟဲ့... လွဲပါစေ။

ကျွန်တော့်စားပွဲမှလည်း ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေ လှုပ်စိလှုပ်
... ဖြစ်လာကြသည်။ သိချင်းသံတွေ ဆူညံနေသည်။ ကျွန်တော် တိုး
... ရင်ခနဲနေသည်။

“မျိုးကြီး လိုက်လေကွာ၊ ဟိုမှာသွားနေပြီ”
“ဟာ... ဘယ်သွားမှန်းလည်းမသိ၊ ဘာကိစ္စမှန်းမသိနဲ့”
“တုံး!”

“သူ့သွားနေတာကို လိပ်စာပြောနေရဦးမှာလား၊ အဲဒါ သိပ်
လှပတဲ့မာယာကွ သိလား”

လွင်ကိုဦးက မိန်းမကျမ်း အလွတ်ကျက်ထားတဲ့လေသံနဲ့
ပြောနေသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ ပြုတ်ထွတ်မတတ် ခါယမ်းပစ်မိ
တယ်။ ဟင့်အင်း...။ ကျွန်တော် သူမမျက်စောင်းတွေရဲ့ အဓိပ္ပါယ်
ကို အလိုအလျောက် နားလည်နေမိသည်။

“မျိုးကြီး... သွားတော့လေကွာ၊ သေတော့မှာပဲ၊ အခွင့်
အရေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ လက်လွတ်မခံနဲ့ကွာ၊ သွား... လိုက်တော့”
“နေပါဦးကွာ၊ အဆောင်ပြန်တာထင်တယ်၊ ဟိုသင်း... အဲ

ကျွန်တော် မလိုက်ချင်သေးပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကယ်။
ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်အနည်းငယ်တော့ အပုပ်အသိုးခံရပေမည်။ မြင်
မြင်ချင်း အချစ်ဆိုတာကြီး ဖွင့်ပြောရမှာ ရင်ထဲကရုဏ်နေသည်။
အူယားနေသေးသည်။ သူမက မယုံလို့ ပုံပြင်မှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ရင်ငှားကျိုးရမလဲ။

“မင်း မလိုက်ဘူးလား၊ မင်းမလိုက်ရင်တော့ ငါလိုက်သွား
တော့မယ်”

“ရတယ်... ဒီဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ လူစားထိုးသရုပ်ဆောင်ဖို့
လေ့တုံး”

ထွန်းထွန်းနိုင်၏ဒေါသကြောင့် ကျွန်တော် ထိုင်ရာကထခဲ့
သည်။ အင်း... သူမကို ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဘယ်လိုမြားတစ်စင်းနဲ့
ထစ်ခွင်းရမလဲ။ ရင်ထဲမှာ တိမ်အခွံတွေ ပျံသန်းနေပြီ။

ချစ်ခြင်းမြားတစ်စင်း...
ချစ်သူရင်ကို ခွင်းဖောက်
မီးတောက်လို့ပူလောင်မှာ...
စိုးကြောက်မိတယ်။

(၁)

“ဒီနေ့ ကင်တင်းကသီချင်းဖွင့်တာ မကောင်းဘူးနော်”

“ရှင်”

“ဪ... အဆောင်ပြန်စောရခြင်း အကြောင်းရင်းက သိ

ချင်မကောင်းတာ မြစ်ဖျားခံတယ်ထင်လို့ပါ”

“.....”

အိုကေ။ ကျွန်တော့်နှုတ်က ခုန်ထွက်လာတဲ့ ဝါကျလေးဟာ သူမတို့ ပြုံးစေနိုင်ခဲ့သည်။ သူမက အပြုံးချွေတာပုံရသည်။ ပြုံးလိုက်တာ တစ်ဝက်ပြုံး။ ဟင့်အင်း...။ ကိစ္စမရှိပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပြောရမယ့် ခိုင်ယာလော့တွေ အထစ်အငေါ့မရှိအောင် ဆက်ပြောရမည်။ သူမကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရည်းစားစကား ပြောရမလဲ။ ဟုတ်ပြီ။ မလိမ့်တပတ်လုပ်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောရမည်။ ထိုနည်းသည် ခုခေတ်ဆယ်ကျော်သက်တွေကြားမှာ အသုံးအများဆုံးနည်း။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

“မဟော်သဓာက အမရာကိုတွေ့တော့ လက်သီးဆုပ်ပြတယ်။ ကိုယ် မင်းကိုစတွေ့တော့ ဘာလုပ်ပြရမလဲ” ဟု သူမကိုမေးမည်။ ထိုအခါ သူမက ဘာမှလုပ်မပြုနဲ့ဟု အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်မှာ အသည်းအသန် သေချာသည်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော်သည် ငါးသလဲထိုးအပြုံးကလေးပြုံးကာ “ရပါတယ်လေ... မင်းက ဘာမှလုပ်မပြုနဲ့ဆိုရင်လည်း လုပ်မပြုတော့ပါဘူး။ မင်းကိုချစ်တယ် ဆိုတာတော့ ပြောပါရစေနော်” လို့ ပြောလိုက်မည်။ ဒါပဲလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောရတာ ဘယ်လောက် လွယ်လင့်တကူနိုင်သလဲ။

“ရှင် ပြန်တော့၊ အဆောင်ရောက်နေပြီ”

“အဲ... အင်း”

သူမအသံ စူးစူးရှရှလေး ကြားလိုက်ရမှပဲ ကျွန်တော် အချိန်ရဲ့စီးမျောခြင်းကို သတိရခဲ့သည်။ ကောင်းပြီ... အဆောင်ထဲ မဝင်ခင်မှာ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်အတိုင်း ရည်းစားစကား ပြောရတော့မည်။ ကဲ... ပြောပါပြီ။

“မဟော်သဓာက အမရာ စတွေ့တော့ လက်သီးဆုပ်ပြတယ်။ ကိုယ် မင်းကိုစတွေ့တော့ ဘာလုပ်ပြရမလဲ”

“ဘာမှလုပ်မပြုနဲ့” ဆိုတဲ့ သူမရဲ့ ကန့်ကွက်သံကို မျှော်လင့်နေလိုက်သည်။ ဟင့်အင်း... သူမ နှုတ်ခမ်းစုထားသည်။ နှင်းဆီနီတစ်ငုံ ရင်ခုန်သည်။ ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် ဒုတိယမိတ် ပြောပါမည်။

“မဟော်သဓာက အမရာ စတွေ့တော့ လက်သီးဆုပ်ပြ

တယ်၊ ကိုယ် မင်းကို စတော့တော့ ဘာလုပ်ပြရမလဲ”

သူမ၏ ကန့်ကွက်သံလေး မျှော်ပြန်သည်။ သူမ ကျွန်တော့် ကို (၄၃) မျက်စောင်းနဲ့ ပထမပစ်ပေါက်သည်။ ဒုတိယ နှင်းဆီဖူးငုံ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံက တုန်ယင်နေသည်။ တတိယ အစီအစဉ်အရ ကျွန်တော့်အတွက် အငြင်းဝါကျကလေး အန်ချတော့မယ် ထင်လိုက်ရသည်။ ရင်ခုန်နေသည်။

“ဒီလိုလုပ်လေ... ဦးရွှေရိုးက ကပြရင်ကောင်းမယ်”

“ဟာ... အဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင့်ပုံစံနဲ့ ဦးရွှေရိုးက ကပြရင် သိပ်ကြည့်ကောင်းမှာပဲ သီလာ၊ ဟီ... ဟီ... ဟီ”

သေလိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်က မိမိအစီအစဉ်တွေအပေါ် အတော်ယုံကြည်မိ၍ သူမတုံ့ပြန်ချက်တွေ အရှိက်ထိသွားသည်။ သူမကို မျက်နှာမူထားရာမှ အဝေးတစ်နေရာသို့ လွှဲပစ်ရသည်။ ရင်မှာ အောင့်သီးအောင့်သက်နဲ့ ပူလောင်လာ၏။ ကျွန်တော် ရှက်သည်။ သူမ အဆောင်ထဲဝင်သွားပြီ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေရာမှာ ဦးရွှေရိုးအကက ပစ်ခတ်ပစ်ခတ် ပေါက်မိသည်။ ဒီလောက်ညှပ်ဖျင်းတဲ့ ဒိုင်ယာလော့တွေ မှ နှလုံးသားတစ်ခုက နှလုံးသားတစ်ခုစီ ဘာကြောင့် ပို့မိခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်တော် အလွန်ညှပ်ဖျင်းခဲ့သည်။ ထိုညှပ်ဖျင်းလွန်းသော ဒိုင်ယာလော့တွေအတွက် နှလုံးသား သိက္ခာကျလေပြီ။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ခြေလှမ်းတွေမှာပဲ ရှုံးနိမ့်စွာ ကင်တင်းပြန်ခဲ့ရပြီ။ ကင်တင်း ရောဏ်

တဲ့အခါ ဒီဇာတ်လမ်းကို လုံးဝပြန်ပြောပြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ငါ့ရှက်ရွံ့မှုတွေ လူမသိသူမသိ မျှီချပစ်ချင်ပါသည်။ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ရှက်သည်။ ကင်တင်းမှာ စောင့်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေမြင်ရတော့ ပိုရှက်မိသည်။ စားပွဲမှာရောက်တာနဲ့ ရေခန်းတစ်ခွက် မော့သောက်ပစ်လိုက်မည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ကင်တင်းပြန်ရောက်သွားသောအခါ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဟားတိုက်ပြောင်လှောင် ရယ်မောခြင်းကို ငုတ်ဘုတ်ထိုင် ခံစားခဲ့ရပါသည်။ အမှန်ကတော့ သူတို့ဘာသာ အခြားရယ်စရာပြော၍ ရယ်မောကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်က လေ့မလဲဖြစ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရင်ဖွင့်မိခဲ့လေပြီ။ သွားရော။ ခုယ်သံတွေပေါသောအရပ်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု မှတ်လိုက်ရပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေ၏ ရယ်သံများကြားတွင် အလွန်အင်မတန် ခက်ခဲနေရှာသော ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ဦးရွှေရိုးမျက်နှာနှင့် အမြှာအိမ်ကိုတွေလို ဆင်တူနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုညနေက ဦးရွှေရိုး၏ စပလီမ်မျက်နှာပေးနှင့်သာ အိမ်ပြန်ခဲ့ရရှာသည်။

ထိုညက အိပ်မက်သည် ဦးရွှေရိုး၏အိပ်မက်ကို မိတ္တူကူးသော အိပ်မက်သာဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဦးရွှေရိုး”

ကျွန်တော့်ဖန်းသီးလေးရှိရာ စားပွဲမှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတစ်စင်းဟာ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ရင်အံ့အာတည့် စူးဝင်သွား၏။ ထိုအဖွဲ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေအနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျဆိမ့်မိမှာတော့ဘဲ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်မှာလိုက်မိသည်။ ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော့်ဘဝက ရင်ခုန်သံတွေ မချိုနိုင်တော့တဲ့ဘဝ မဟုတ်လား။

“ဦးရွှေရိုးအက ကပြရင် အဖြေပေးမှာလား”

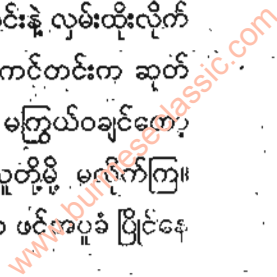
“ညည်းကသာ အဖြေပေးမယ်ဆိုရင် သူက ဦးရွှေရိုးအက ကပြမှာ သေချာတယ်။ ကပြလိုက်ပါလား၊ ဦးရွှေရိုးက ကရင် အဖြေပေးမှာတဲ့”

ကျွန်တော့်နားတွေဟာ ဘောလုံးမှန်လိုက်သော လူဝကြီးတစ်ဦး၏ ဗိုက်ခေါက်ကြီးနှင့် တူလှသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် နားနှစ်ဖက်စလုံး ခွတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ထားချင်မိသည်။

ကျွန်တော့်ဖန်းသီးလေးဟာ သူမသူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဆွဲနှင့်ထိုးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မျက်စောင်းနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ကင်တင်းက ဆုတ်အောင်ပြီ။ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ချပြီး ရှက်ရွံ့မှုတွေ မကြွယ်ဝချင်တော့ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေက သူတို့လောင်းကြေးနဲ့ သူတို့မို့ မလိုက်ကြ။ ဘတ်ခိုင်နဲ့ ထွန်းထွန်းနိုင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖင်အပူခံ ပြိုင်နေ

(၈)

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။ လေးလံစွာ ထမ်းပိုးလာသော အိပ်မက်တွေလည်း ကွဲကြွေကုန်သည်။ အကြောင်းမှာ ကင်တင်းထဲ၌ ပျံသန်းနေသော ရယ်သံတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်း... ထိုရယ်သံများ ဖန်တီးရာအရပ်မှာ ကျွန်တော့်ဖန်းသီးလေး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဆွက်ဆွင်း ချွတ်လှင့်ပစ်ချင်သည်။ ထိုင်နေကျစားပွဲမှာ ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့် လွင်ကိုဦးတို့ရှိနေ၍ တော်သေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေမြင်ရတော့ ရှက်ရတော့ အားရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် ရှက်ရွံ့စွာနဲ့ပဲ သူငယ်ချင်းတွေရှိရာ သွားရသည်။ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေလေးသန်းတန်မည် ဘယ်-ညာ တိုင်မင်ပေးလျှင် အလွန်ရယ်စရာ ကောင်းလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ချွေးပြန်နှုန်းများလွန်း၍ မကြာမီ မိုးရွာနိုင်သည်။



ကြတာလေ။ ဘယ်သူထိုင်နိုင်လို့ ပြိုင်ပွဲမှာ ဘယ်သူနိုင်မလဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုနေရာမှာ မနေချင်တော့ပြီမို့ တစ်ကိုယ်တော် ရွက်လွှင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့် နောက်ကျောတစ်ပြင်လုံးလည်း နောက်မှာ အပြေးအလွှား လိုက်ပါလာသော မြားအစင်းစင်းကြောင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပြည့်နှက်ကုန်သည်။

“ဦးရွှေရိုး ကပြလိုက်နော်၊ ကပြရင် အဖြေတန်းပေးမှာ သိလား။”

“မယုံမရှိနဲ့ ကပြလိုက်ပါ ဦးရွှေရိုးရယ်”

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ အလျားဆွဲဆန့်ထားသည်။ ထိုနေရာမှ အဝေးဆုံး ရောက်သွားချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော် ဇီးရှူးမီးပန်းတွေလို ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက်သွားချင်သည်။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ မတော်တဆ ဖောင်းကန်ကွဲသွားလည်း ကွဲပါစေတော့။ မဖြေရုံတစ်မယ် လမ်းလျှောက်နေရင်းက ကျွန်တော် အတန်းဘက် လှည့်လိုက်မိသည်။ အစက အတန်းလစ်ချင်စိတ်တွေ ရှက်စိတ်ကြောင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ အစကတော့ ဒီနေ့အတန်းလစ်ပြီး အခုဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ကင်တင်းမှာ လေဟုန်စီးမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ အတန်းတက်ချင်စိတ်ပဲ ရှိတော့သည်။ ‘ကျောင်းမှန်မှန်တစ်စာမခက်ဘူး’ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အခန်းထဲရှိဆရာမအား ဝင်ခွင့်တောင်းပြီး

ခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာမအနား ကျွန်တော်အရောက်တွင် တစ်ခန်းလုံး၏ရယ်သံတွေ အလန့်တကြား ကြားလိုက်ရသည်။ ဘာတွေလဲ။ ကျွန်တော် အတန်းနောက်ကျလို့ ရယ်ကြတာလား။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကျွန်တော်သိတာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခန်းလုံး ရယ်နေကြတာပဲ။

ကျွန်တော် ဆရာမမျက်နှာကြည့်မိတော့ ရင်ထဲလှိုက်သွားလေသည်။ ဆရာမ သူနဲ့သူနဲ့မူနဲ့မူနဲ့ ကြည့်နေသည်။ ဆရာမမျက်နှာမှာ အပြုံးမရှိ။ မိတ်ကပ်တွေသာ ရှိနေသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သည်။

“မျိုးထွန်း မင်းကို ဆရာမ စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြစ်မယူချင်ပါဘူး”

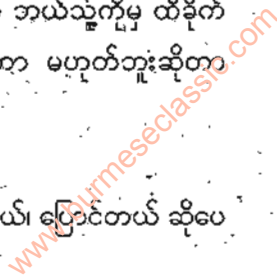
“ဗျာ... ဆရာမ... ကျွန်တော်... အဲ...”

ကျွန်တော် ဘာမှစဉ်းစားလို့ မရတော့။ ကျွန်တော့်အပြစ်ထဲ လှောင်အိမ်ထဲရောက်နေသော ငှက်တစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်မယူချင်တာလဲဆိုတော့ မင်းတို့လို ပျော်ထက်တဲ့လူငယ်တွေဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နှစ်နာစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ နောက်ကြပြောင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆရာမ သိနေလို့ပဲ”

“.....”

“လူတွေကို ပျော်စေချင်လို့ နောက်တယ်၊ ပြောင်တယ် ဆိုပေ



မယ် နေရာတစ်တာမှာ မကောင်းဘူးဆိုတာတော့ မင်းနားလည်သင့်တယ်”

“တုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေမူးသွားပြီ။ ဆရာမက ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမနေတာလဲ။ ကျောင်းသားတွေကရော ဘာကြောင့် ရယ်ခဲ့ကြတာလဲ။ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့လို့လဲ။ ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်တော့ဘူး။

“ဆရာမ မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်း နောက်နောင်ကို ဒီလိုမျိုး မနောက်မပြောင်တော့ပါဘူးလို့တော့ ဆရာမကို ကတိပေးရမယ်”

“ဗျာ... ဆရာမ... ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ ဆရာမရယ်”

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့၍ ဖွင့်မေးမိပါသည်။ စောစောပိုင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောခဲ့ကြသော ကျောင်းသားအားလုံးလည်း ကျောက်ရုပ်တွေလို ငြိမ်သက်နေကြပြီ။ စာသင်ခန်းသည် သမိုင်းဝင်ပြတိုက်ကြီးလို တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အပြည့်။

“မင်းမှာ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဝန်ခံရတဲ့သတ္တိ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ဆရာမ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်... ဟို... အဲ”
(ဝုတ်... ဝုတ်... ဝုတ်)

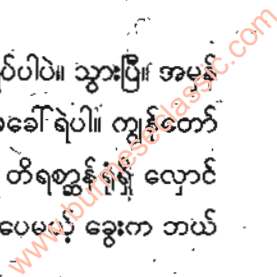
ကျွန်တော် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။ ခွေးဟောင်သံစူးစူးတွေ ကျောင်းခန်းထဲတွင် ဟိန်းထနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဟင်... ခွေး။ ကျွန်တော့်နောက်တွင် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် အမြီးတနှံနှံနှင့် အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ဟောင်နေသည်။ ခုမှ ကျောင်းသားတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပြန်ဖြစ်ကာ ခွေးကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြသည်။ သွားပြီ။

ကျွန်တော် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို စိတ်မကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ နားလည်ခဲ့ပါပြီ။ ကံကြမ္မာ၏ တစ်ဖတ်သတ် စီမံခန့်ခွဲမှုတွေကို လွန်စွာဝမ်းနည်းမိသည်။ (မကျေနပ်ခြင်းများ+ ဝမ်းနည်းခြင်းများ+ အားနာခြင်းများ+ ရက်ရွံ့ခြင်းများ) ပေကျံနေသော ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဟာတာတာ ဖြစ်နေသည်။ (ခွေးဟောင်သံ + ရယ်သံတွေ) နားထဲမှာ ဆူဝေညံစိနေသည်။

“ဆရာမ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် လုံးလုံးမသိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဧညာပါဘူး၊ ခွေးပါလာတာ သတိမထားမိတာပါ”

“မင်းခေါ်လာလို့သာ ခွေးက အတန်းထဲအထိ လိုက်ရတာပေါ့”

သိပ်ဆန်းကျယ်တဲ့ မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ သွားပြီ။ အမုန်ထကယ်ပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်ခွေးမှ အခန်းထဲမခေါ်ရပါ။ ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံး တိရစ္ဆာန်မှာ ခွေးဖြစ်ပါသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံရုံ လှောင်အိမ်ထဲက ကျားတွေကို လုံးဝမကြောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခွေးက ဘယ်



ကုသယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်နောက် တကောက်ကောက် ပါလာတယ် မခါ။ ပြဿနာက ခွေးဆယ်ကောင်စာလောက် ကြီးမားခဲ့ပြီလေ။

“ဆရာမရယ်... ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ အစက အတန်းလစ်မယ် စိတ်ကူးနဲ့ ကင်တင်းမှာ သွားထိုင်နေတာပါ။ အဲဒီမှာ တောင်မလေးတွေကပြောင်လို့ ရှက်ရှက်နဲ့ အတန်းလာထက် မိတာပါ။ ကျွန်တော် ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ အတန်းထဲဝင်ခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ခွေးလိုက်လာတာ မသိပါဘူး ဆရာမရယ်။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကဲ... ကဲ... ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သွားထိုင်ပါ။ ဒီတစ်ခါ ဆရာမ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ကျွန်တော် နေရာလွတ်ခဲ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အတန်းသားတွေက ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည့်နေကြဆဲ။ အထင်သေးတဲ့ အကြည့်တွေလား။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကို ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ အကြည့်တွေလား။ ထိုအကြည့်တွေကို ဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှာ ဓာတ်ခွဲကြည့်ချင်ပါသေးတယ်။ ကုန်ကျငွေကိုတော့ တစ်တန်းလုံး မျှခံရပါမည်။

“ဆရာမ... ခုနကစကား ပြန်ဆက်မယ်နော်။ တို့ Major Welcome စိုစိုပြည်ပြည်ကလေး ဖြစ်သွားအောင် ဒီနှစ်တော့ အထူးအဆန်းလေးလုပ်မယ်လို့ ဆရာမ စိတ်ကူးထားတယ်”

ကျောင်းသားအားလုံး တက်ကြွမြူးတူးနေကြသည်။ ဘယ်သူ

မဆို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေနဲ့ဖို့ စိတ်မပါဘဲရှိမလဲ။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ မောင်မျိုးထွန်း ထပါဦး။ Welcome မှာ မင်း ဦးရွှေရိုးအက က...ပါလား”

“ဗျာ... ဆရာမ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းသာ ဦးရွှေရိုးလုပ်ရင် သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာ၊ အစကတည်းက အစသန် အနောက်သန်တယ်လေ၊ လုပ်စမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။ သူမကို စိတ်ထဲမှာ နားရွက်ဆွဲလိမ့်မိမိသည်။ ကျွန်တော့်သတင်းတွေက အတော်ပျံ့နဲ့နေပြီပဲ။ သူမ ဆရာမကို တိုင်ထားတာလား။ ဆရာမကတော့ အပြုံးတွေနဲ့ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာမ အပြုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ပေါက်စီလုံးကြီးတွေလောက်ရှိတဲ့ အရှက်တရားတွေ မျိုခိုင်းနေတာနဲ့တူ၏။ လွန်စွာရှက်မိသည်။

“ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို နောက်လိုက်တာပါ”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် သူမကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတဲ့ အဖြစ်ကို နောက်လိုက်တာပါဟု မုသားနည်းနည်း သုံးစွဲမိပါသည်။ သူမ ကျွန်တော့်အပေါ် ရက်ရက်စက်စက်ကြီး အရှက်ခွဲလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မိခဲ့။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဆရာမ နားလေည်ဘူး၊ ဆရာမပြောတာက Welcome မှာ မင်းကို ဦးရွှေရိုးအက က...ခိုင်းဖို့လေ”

၂

နီနီ

“ဗျာ . . ဆရာမ”

သွားပြီ။ ခုမှ ကျွန်တော် အိုးမလုံအုံပွင့်မှုတွေ ပြန်ရိပ်မိတော့
င်း။ ဥုံဖွ လွဲပါစေ။ ကျွန်တော့် မလုံသောအိုးအား ဆရာမ မရိပ်မိ
စေရန် ဆရာမခိုင်းတာ လုပ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ဒါမှပဲ ဆရာမဟာ သူမအစီအစဉ်တွေ ပြောလိမ့်မည်။ ကျွန်
တော့်အကြောင်း မေးမည်မဟုတ်တော့။ ကဲ . . . မထူးပါဘူးလေ။

“ကျွန်တော် က၊မယ် ဆရာမ”

“အေးကွယ် ဆရာမတို့ Major Welcome ဖျော်ပျော်ပါးပါး
ဖြစ်သွားအောင် အားလုံးကြိုးစားကြတာပေါ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

မကြာပါဘူး အချိန်ပြောင်း ခေါင်းလောင်းသံ ကြားသော
အခါ ဆရာမ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အတန်းလစ်ခဲ့ပြီး
ကင်တင်းရုံ ဘော်ဒါတွေဆီ ထွက်ပြေးခဲ့ပါသည်။ ဦးရွှေရိုးကိစ္စ အကြံ
ဉာဏ်တောင်းရမည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲ ခုန်ချပြီး ခဏလောက်
လေး ဦးရွှေရိုး လုပ်ကြည့်ရဦးမည်လေ။

⊙

(ဃ)

တာပဲပြောပြော ကျွန်တော် သူမမျက်နှာလေးကို မမြင်ရ
မငေးရသည်မှာ သုံးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘက်က တမင်မတွေ့
အောင် ရှောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမနဲ့ မျက်လုံးချင်း စကားပြောရ
မှာ ရှက်သည်။ နှလုံးသားနဲ့ ပြောချင်သည်။

သူမကို မမြင်ရတဲ့ နေ့တာတွေကြောင့် ညည ခိုင်ယာရီရေး
သောအခါ အလွမ်းတွေ ခြေချင်းလိမ်နေအောင် ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။
ဝန်းသီးလေးကို လွမ်းတယ်။

ကျွန်တော့်ခိုင်ယာရီမှာ အလွမ်းတွေကို ဧကရာဇ်ပန်းလို သီ
တုံးခဲ့သည်။ အပွင့်ချင်းလိမ်ပြီး သီကုံးထားသော ဧကရာဇ်ပန်းကုံး
လေးအား အလိမ်ဖြေကာ တစ်ပွင့်ချင်း ပြန်လုပ်လို့ရသည်။ အလွမ်း
ချင်းလိမ်ထားတဲ့ အလွမ်းပန်းကုံးလေးတွေကတော့ တစ်သက်လုံး
အလွမ်းတစ်ပွင့်စီ ပြန်ဖြေလို့ရမည် မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ညညဆို ငိုချင်အောင်လွမ်းသော်လည်း ကျောင်းမှာတော့ ရယ်နေရသည်။ တကယ်လို့ ငိုရမည်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အငိုသင် ရပါဦးမည်။ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ကျွန်တော် မငိုတတ်မှန်း ကျွန် တော် သိပါသည်။

အခု လောလောလတ်လတ်မှာတော့ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော် မျက်နှာပွင့်နေသည်။ (ဖြစ်နိုင်လျှင် ပွင့်နေသည့်မျက်နှာကို ပြန်ပိတ် ထားချင်ပါသည်။) ရေပန်းစားနေသည်။ (ဟင့်အင်း. . . ကျွန်တော် ဘာပန်းမှ မစားချင်ပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ပန်းသီးလေးတော့ စားချင်မိ သည်။) နာမည်ကြီးနေသည်။ သေချာတာပေါ့။ ကျောင်းသားကျောင်း သူတချို့က ကျွန်တော့်ကို ဦးရွှေရိုးလို့ ခေါ်နေကြပြီလေ။ ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နဲ့ ဦးရွှေရိုးဖြစ်နေရတာ အူယားစရာကြီးပဲ။

ကျွန်တော် သူမကို ရှောင်ပုန်းနေရင်း ရယ်မောစရာတွေ လျှောက်လုပ်နေမိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီးလည်း လုပ် သေးသည်။ ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို ရယ်သံတွေနဲ့ ချောနေရသည်။

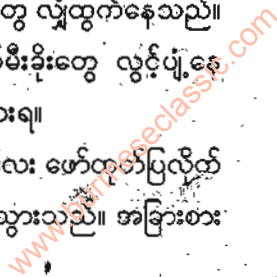
နဂိုကတည်းက အစသန် အနောက်သန်သော ကျွန်တော် ဟာ ဦးရွှေရိုး မဖြစ်တဖြစ်အချိန်တွင် ပို၍ နောက်ရပြောင်ရပါ၏။ ဘယ်သူတွေကများ ရယ်စရာ မောစရာ မကြိုက်ဘဲ 'နေမှာလဲလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ (တစ်နေ့တခြား) ဦးရွှေရိုးမင်းသား အဖြစ် ကပ်နေတခြား နာမည်ကြီးနေလေတော့၏။ လူကတော့ နုပျို လက်ဆတ်ဆဲပါခင်ဗျာ။

ကြည့်စမ်း။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ကျွန်တော့်ဆီကို ကျည်ဆန်ရ ထားကြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ပြီး ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ထိုတိုက်ဆိုင် မှုတွေကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ရည်းစားတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ မင်းဆီက အချစ်တွေရဖို့ ငါ ဘာတွေ ဘယ်လောက် ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်ထင်သလဲ၊ ချစ်သူ။

နုလုံးသားရဲ့ အမှန်တရား မြတ်နိုးတွယ်တာမှုတွေ + မာန စာရေးတွေ + အချစ်ကိုရှာဖွေနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လွဲလ ဝီရိယတွေ + ရောင်ပြန်ဟစ်တဲ့ ထည်ဝါခမ်းနားလွန်းသော ကြည့်မှန် ကြီးတွေလို မေတ္တာတရားတွေ + မိန်းမတစ်ယောက် ယုံကြည်စွာလက် ခံဖို့ ပိုးပမ်းတမ်းတသော နာရီလက်တံတွေ အားလုံးကို လခထုတ်ရက် မှာ ဆပ်ပါမယ်လို့ ကတိစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးထားသူတစ်ဦး အ ကြွေးဆပ်လိုက်သလိုမျိုး ငါ ပေးဆပ်လိုက်ရပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှန်းတော့ မသိနိုင်ဘူး။

အဲဒီနေ့ကလေးဟာ နေသာတဲ့နေ့တွေထဲမှာတော့ အလှပ ဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ ကင်တင်းမှာလည်း စကားပြောပြိုင်ပွဲတွေ ကျင်း ပနေသလားမှတ်ရအောင် စကားတွတ်ထိုးသံတွေ လျှံထွက်နေသည်။ ရယ်မောသံတွေ ပျံသန်းနေသည်။ စီးကရက်မီးခိုးတွေ လွင့်ပျံ့နေ သည်။ မီးပျက်နေ၍ ကက်ဆက်ဖွင့်သံ မကြားရ။

ကျွန်တော်က ရှေးဟောင်းဟာသကလေး ဖော်ထုတ်ပြလိုက် ခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့စားပွဲမှာ ရယ်သံတွေ ဖုန်ထသွားသည်။ အခြားစား



ပွဲတ မျှတ်စောင်တွေ သူ့ဖက်ငါဦးအောင် ထိုးကုန်ကြသည်လေ။
ထိုမျှတ်စောင်းပေါင်း များစွာထဲတွင် ကျွန်တော်ပိုးစုန်းကြူးလေး၏
အစိတ်နှင့်ရင် မျက်စောင်းကလေးလည်း ပါသည်။ သူမ၏မျက်စောင်း
ထာ ပုံစုန်းအတိုင်း (၄၅)။

သူမတို့အဖွဲ့က မျက်စောင်းတွေ တဝင့်ဝင့် လွင့်ထူနေသည်။
ကျွန်တော်ကောင်တွေက ရယ်စရာနဲ့တွေ့ရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ ရယ်
ကြတာမဟုတ်လား။ ရယ်သံတွေ ကြွယ်ဝနေဆဲ။ ကျွန်တော် သူမရှိ
သော ပရဂျက်မှာ ဟန်လုပ်ပြီးမရယ်ချင်။ ရင်ခုန်သံတွေ အောင့်
အည်းပြီး အတောင့်လိုက် ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ မရယ်မောချင်ပါ။ ထိုနေ
ရာမှ ဆုတ်ခွာရန် စိုင်းပြင်းမိသည်။

“အစ်ကို... ဟိုစားပွဲက အစ်မက ပေးခိုင်းတာ”

စားပွဲထိုးကောင်သေးရဲ့ အမူအရာနဲ့ အပြောအဆိုကြောင့်
ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်ရင်အုံရို ပန်းငုံကလေး လှုပ်ခါသွားသည်။ အ
သည်းအောင်း ရင်ခုန်သံစုန်းပြူးတစ်ကောင် ခုန်ပေါက်နေပြီလား။
ကျွန်တော် စာရွက်အပိုင်းအစလေးကို အသက်မရှူဘဲ ဖတ်ကြည့်မိ
သည်။

“ရှင့်ကို စကားပြောစရာမရှိတယ်။”

ဒါပဲ။ ထိုအကွရာကိုးလုံးပါတဲ့ ဝါကျလေးကို ရင်ထဲပစ်ထည့်
လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကျွမ်းထိုးလိုက်ချင်သည်။ ကဲပါ စကားပြော
ချင်တဲ့ ဘုရင်မဆီ အခစားဝင်တော့မယ်။ ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော်

သူမဆီ မသွားရဲပါ။ သူမ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဟားမှာကြောက်သည်။
ထွန်းထွန်းနိုင်က လက်ထဲကစာရွက်ကလေး လှမ်းယူ၍ မေးငေါမြ
၏။ ကျေးဇူးပဲ ချစ်သူ။ ကြည့်စမ်း။ သူမဟာ ကင်တင်းကထ၍ သူမ
တို့အဆောင်အက် လမ်းလျှောက်သွားပြီလေ။ တစ်ယောက်တည်း။
ခြေလှမ်းက တရွေ့ရွေ့။ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ ရဲနေသည်။ ရင်ခုန်မိ
သည်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်နဲ့စကားပြောဖို့ အသင့်တော်ဆုံးနည်းပဲ မ
တုတ်လား။ ကျွန်တော် သူမနောက်ကို ရင်ခုန်စွာ လိုက်သွားမိသည်။
ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေ လေးလံမနေပါ။ ပေါ့ပါးလတ်ဆတ်နေသည်။

“ရှင်... ဦးရွှေရိုး မက၊ရဟူး”

“အဲ... အင်း”

ကန့်ကွက်ခြင်းလား။ အမိန့်ပေးခြင်းလား။ တောင်းပန်ခြင်း
ထား။ အမိပွယ်များစွာနဲ့မို့ သူမစကားကို နားမလည်ပါ။

“ရှင်... အရူးပဲ သိလား”

“ဗျာ... အဲ”

“ဟိုကောင်မတွေက နောက်တာကို အဟုတ်ကြီးလုပ်မနေနဲ့၊
မူ့ဘာသာ အရူးထပြီး ကျွန်မအဖြေကို လိုချင်တာနဲ့ ကချင်မနေနဲ့၊
ကျွန်မ ရှက်တယ်”

“အဲ... အင်း”

ထိုသို့ အဲနှင့်အင်းကို ပတ်လည်သုံးစွဲနေရသော ကျွန်တော်
အဖွဲ့တို့ ဖြစ်နေခြင်းကို အနည်းငယ် ရိပ်မိလာပါပြီ။ ဒါဟာ တိုက်

ဆိုင်မှုပါလား။ ကျွန်တော် ကျည်ဆန်ရသားကြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်
လာသော တိုက်ဆိုင်မှုကို အလံစိမ်းပြလိုက်ပါရစေ။ သူမ တော်တော်
လေး ရှက်နေပုံရသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူမ သူငယ်ချင်းတွေဟာ ဦးရွှေရိုးအက
တ၊လျှင် သူမက ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးမည်ဟု စခဲ့ကြသည်။ ဖြစ်
ချင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဦးရွှေရိုးမင်းသား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကြည့်
စမ်း။ အခုဆို ကျွန်တော်ဟာ သူမအဖြေကို အရှုံးအမှား လိုချင်တစ်
မက်နေလို့ မရှက်မကြောက်စွာ ဦးရွှေရိုးအက ကတော့မည်ဟု သူမ
တွေးပြီး ရှက်နေသည်။

ကျွန်တော့်ကို အရှုံးတဲ့။ ဟုတ်ကဲ့။ ရှုံးတယ်။ အရှုံးတွေထက်
ပိုပြီးရှုံးတယ် ချစ်သူ။ ဘာဖြစ်လဲ မင်းကိုချစ်လို့ ရှုံးသွပ်နေရာ ဘာဖြစ်
လဲ။ ဒီလိုရှုံးသွပ်ခြင်းဟာ ဆေးရုံနဲ့အဝေးကြီးပါ မိန်းကလေးရယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို သက်သက်မဲ့ အရှက်ခွဲတာ မဟုတ်လား”

“ကိုယ် မင်းကို ရိုးရိုးသားသား ချစ်မိတာပါ”

“ဒါဆို ရှင် တကယ်မက၊ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အဲ... အင်း... ဟို... ဆရာမကို ကတိပေးပြီးပြီ”

မကလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း... ရှင် လုံးဝမက၊ရဘူး”

“ကိုယ် က၊ပါရစေ။ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အမိန့်တွေ လိုက်နာ
ဖြစ်ပါရစေ။ မင်းက က၊စေချင်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ် ဆရာမကို ကတိသွ-

ပေးခဲ့တာပါ”

“လဲသေလိုက်၊ ရှင်ကို နောက်ခွဲတာပဲ”

“မသိဘူးလေဗျာ။ ကိုယ်က အဟုတ်မှတ်လို့ ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားပြီး က၊ရမှာ။ ခုဆို နှုတ်ခမ်းမွေးလှုပ်တာ ကျင့်နေပြီ”

ကျွန်တော်သည် နှုတ်ဆိုတံစွာ သူမကို ငေးကြည့်လိုက်သည်။
အဲဒီ နှင်းဆီဖူးငုံ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံအတွက် အိပ်ပျက်ညတွေ များခဲ့ပါ
တယ် လမင်းလို့ ကောင်မလေး။

“ရှင် မက၊ရဘူးနော်။ တကယ်လို့ ရှင်က၊ဖြစ်ခဲ့ရင် ရှင်ကို
ဒီတစ်သက်တင် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆက်တိုင်း မုန်းမိမှာ သိလား။ ဟို
ဆောင်မတွေက သိပ်အစ၊သန်တာ”

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဆရာမကို ကတိပေးထားတာ
အုတ်လို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

“ဆရာမကို သွားတောင်းပန်လိုက်ပေါ့။ ရှင် မက၊ဘူးဆိုရင်
ကျွန်မ အဖြေပေးမယ် ဒါပဲ”

သူမ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်ပြောကာ အဆောင်ထဲ
ပြန်ဝင်သွားသည်။ အချစ်သည် ဆန်းကျယ်မှန်း အလန့်တကြား
သက်ခံလိုက်ပါပြီ။

“မက၊ဘူး။ မက၊တော့ဘူး။ ဟေ့... မက၊တော့ဘူး”

ကျွန်တော် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်နေတာကြည့်ပြီး အ
ဆောင်သူတွေ ပြုံးစိပြုံးစိ လှုပ်နေကြသည်။ ထိုမျက်နှာတွေထဲမှာ

ကျွန်တော်ရဲ့လမင်းလေး ထိန်ထိန်သာနေမလား။ ကျွန်တော်ကတော့ အချစ်ရှူးရှူးနေတဲ့ အရူးကလေးပေါ့။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာ သည်အထိ ရှူးရှူးမူးမူး အော်ဟစ်ပျော်မြူးနေမိတယ် မသိ။ သူမ လာ ရောက်မောင်းထုတ်မှာပဲ သတိဝင်လာခဲ့သည်။ ဒါတောင်...

“ဟေ့... ရှူးသလို ပေါသလိုနဲ့ စွတ်အော်မနေနဲ့၊ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို အားနာဦး၊ ကင်တင်းပြန်ရောက်ရင် ဟိုကောင်မတွေကို ပြန် မလာတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်၊ ရှင်နဲ့ ဒီနေ့ဖြစ်တဲ့အကြောင်းရော ပြော ပြထားလိုက်၊ ကျွန်မရှက်လို့ မပြောချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုယ် တကယ်မကတော့ဘူးဆိုတာ ယုံနော်”
“ကျွတ်... လဲသေလိုက်၊ သွားတော့လေ”

ဒီနေ့အဖို့တော့ သူမရဲ့ နှုတ်ဆက်မျက်စောင်း (၈) လေးနဲ့ သာ ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရ သောကြောင့် ဦးရွှေရိုးကို ကျေးဇူးအထူးတင်မိပါသည်။ ဦးရွှေရိုးရယ် ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့တော့ ဦးရွှေရိုးအကလေးတွေ ကွေးနေအောင် ကလိုက်ချင်သေးတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော် အပြန်လမ်းမှာ ရင်ခုန်သံတွေ နှလုံးသားထဲထ ထွက်မကျအောင် အတော်ဂရုစိုက် ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ပူနွေးလတ်ဆတ် တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေးကို စားမြုံ့ပြန်တွေးရင်း ကျွန်တော် လင် လျှောက်ခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ရင်ခုန်နေသည်။

ထိုနေ့က ကင်တင်းမှာ သူမသူငယ်ချင်းတွေကို ဖြစ်ကြောင်း

တုန်စင်ပြောပြရင်း ရင်ခုန်ခဲ့ပါသည်။ သူမ သူငယ်ချင်းတွေဟာ အရယ် သန်တဲ့ အာပြမတွေသာ ဖြစ်သည်။ ထိုညက ကျွန်တော် ဒိုင်ယာရီ တစ်အုပ်လုံး စာမျက်နှာအကုန် ရေးပစ်ချင်စိတ် ပေါက်မိသေးသည်။ ဒိုင်ယာရီ နောက်ထပ်တစ်အုပ် မဝယ်နိုင်သေး၍ ကျွန်တော်ဆန္ဒတွေ ထစ်ရစ်လျှော့ချခဲ့ရပါသည်။

(c)

ယခုအချိန်အခါတွင် ကျွန်တော်က အာဒံကြီးဖြစ်သွားလျက် သူ့မက ဧဝဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ ကျွန်တော် အလွန်စောစီးစွာ ကျောင်းရောက် နေခဲ့သည်။ ကင်တင်းမှာထိုင်ပြီး ချစ်သူကို မျှော်ခဲ့သည်။ ချစ်သူ ပေါ်လာနိုး ပေါ်လာနိုးနဲ့ ရေခဲခဲအိုးတွေ တော်တော်များများကို နှလုံးသားထဲ လောင်းထည့်ပစ်မိသည်။ စိတ်ညစ်သည်။ သီချင်းလိုက် ဆိုသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရင်တွေခုန်နေသည်။ အမှန်က ဒီလိုနေ့ မျိုးဆိုတာ ချစ်သူနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ အပြုံးချင်း ပြိုင် နေသင့်ပါသည်။ အခုတော့ အာဒံတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ခြင်း တွေ သီချင်းလုပ်ဆိုနေရသည်။

“ကိုမင်းသား... ကျီးတွေနိုးခဲ့ပြီးမှ ကျောင်းသွားမှပေါ့ကွ”

“နေပါဦး၊ မင်းတို့ ရည်းစားဖြစ်သွားပြီဆိုတာ တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို ရည်းစားအတုကြီးများလားကွာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ကောင်စာ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူတို့သံသယတွေ ဖွင့်ပြနေပြီ။ လွင်ကိုဦးက ထိုင်ထိုင်ချင်း ကျွန်တော်နားရင်း အုပ်လိုက်သေး၏။ ထွန်းထွန်းနိုင်က လက်ဖက်သုပ်နဲ့ လန်ဒန်တစ်ပွဲ ခွာနေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရည်းစားအရသာ ခံချင်နေသူ မထုတ်လား။ နားရင်းအုပ်တာလည်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ လက်ဖက်သုပ် ထည်း ခံတွင်းမချင်မိတော့ပါ။ စီးကရက်လည်း စိတ်မဝင်စားတော့။

“ရှင်... ဘာတွေတွေးနေတာလဲလို့”

“ဪ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရည်းစားပီသအောင် ဘယ် ဆိုနေကြရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ တွေးနေတာပေါ့ကွ”

“ဒါလေးများ ရှင်ရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြင်ကြင် နာနာ နေကြမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်ပေးကြ မှာပေါ့ တုတ်ဖူးလား”

“အင်းလေ... ဒါနဲ့ မင်း ဟေမာနေဝင်းရဲ့ ‘မောင်’ သီချင်း နားထောင်ဖူးလား”

“အလွတ်တောင် ဆိုပြနိုင်သေး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ကို မောင်လို့ခေါ်နေ”

“ဟင်း... ဘာဆိုင်လို့လဲ... လို့”

“ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ မောင်ကို မောင်လို့ခေါ်ရမှာပဲ ဒီလား”

“ခေါ်ဆိုလည်း ခေါ်တာပေါ့ရှင်၊ မောင်... ဒါနဲ့... အူယား

စရာကြီးပဲ မောင်ရယ်၊ ကဲ... မောင်... တစ်လစာလုံး တစ်ခါတည်း ခေါ်ထားလိုက်ရမလား ပြော”

“ဒီကောင်ကွာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာကောင်မှန်းလဲ သိဘူး၊ ထမင်းလွတ်များ တွေးနေသလားမှတ်တယ်”

“အဲ... အင်း... အဲ”

ထွန်းထွန်းနိုင်၏ အပြစ်တင်သံ ကြားလိုက်ရတာနဲ့ စိတ်ကူး ရွက်လွင့်ခြင်းတွေ မီးနီပြ ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ အားလပ်တဲ့ အချိန် ရောက်မှပဲ ထိုစိတ်ကူးကို အပြီးသတ် ဆက်လက်ရွက်လွင့်ရဦးမည်။ အချစ်ကို မခံစားတတ်တဲ့ လူတွေရှေ့မှာ ရင်ခုန်သံတွေ ဘယ်မှာလှုပ် တော့မှာလဲ။

“မျိုးကြီး... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် ထင်သလဲ။ ချိုဖျစ် တစ်ခွက်ကို တစ်ထိုင်တည်း မော့သောက်လိုက်ရသလိုပဲ။ ကျွန်တော် ပန်းသီးလေးကို အပြုံးတွေနဲ့ အပြေးအလွှား ကြိုလိုက်မိသည်။ ဟင့် အင်း။ သူမမျက်နှာဟာ နွေရာသီဆန်ဆန် အပြုံးတွေ သွေ့ခြောက်နေ ပါသလား။ အကြည့်ချင်းဆုံ၍ ရင်ခုန်လိုက်ရသေးသည်။

ဘစ်မိနစ်အတွင်း ကျွန်တော့်ဘက်က အပြုံးတွေ မရေမတွက် နိုင်အောင် သုံးစွဲခဲ့သော်လည်း သူမ မပြုံးခဲ့ပါ။ အပြုံးတွေ ချို့တဲ့လွန်း တဲ့ ကောင်မလေးရယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းကို အပြုံးဆယ်ပိဿာလောက် လက်ဆောင်ပေးထားချင်သည်။

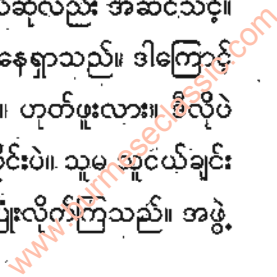
ကြည့်စမ်း... ကျွန်တော်တို့စားပွဲနှင့် မလှမ်းမတမ်း စားပွဲ မှာ သူမတို့အဖွဲ့ ထိုင်ကြသည်။ သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ ချစ်သူရယ်။ သူမ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြကြသေးသည်။ သူမက ခပ်တည်တည်။

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ အောင်သက်သက်နဲ့။ ရင်ခုန်သံတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့။ သူမကို ပခုံးကကိုင်လှုပ်ပြီး မြှောက်ပစ် လိုက်ချင်သည်။ ငါဟာ မင်းရဲ့ အသည်းပန်း + တစ်ဦးတည်းသော ရည်းစား + မေ့မပိုင်ရှင်။

ကျွန်တော် သူမတို့စားပွဲသွားရန် ပြင်လိုက်သည်။ သူမဘက် တဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ချစ်သူဆန်ဆန် ဖြစ်လာဖို့ ချစ်သူကြံ့ ကြံ့ရမည်။ ရင်တွေခုန်နေသည်။

ကျွန်တော့်ကောင်တွေကို အဖော်ညှိကြည့်ရသည်။ အဆင် ပြေတာပေါ့။ ဒီကောင်တွေက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ထိုင်ရမှာမို့ တက် တွဲသွက်လက်နေကြသည်။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့။ ကျွန်တော့် အဖွဲ့ လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေမကား သူမတို့ဝိုင်း ကူးလိုက်ကြသည်။ ဒီနေ့အဖို့ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ကျောင်းလစ်ကြမယ်ဆိုလည်း အဆင်သင့်။

သူမက (၄၅) မျက်စောင်းနဲ့ ရှက်ရွံ့နေရှာသည်။ ဒါကြောင့် ထည်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးမပြရဲတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဟုတ်ဖူးလား။ မိလိပဲ တိုက်ဘက်ယူတွေးပစ်လိုက်သည်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူမ သူငယ်ချင်း ဆွေကတော့ အပြုံးတွေ ဆူပွက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ကြသည်။ အဖွဲ့



နှစ်ဖွဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွားစေချင်သည်။

“ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်”

ကျွန်တော့်စကားကို သဘောမတူသူ မရှိပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သူမမျက်စောင်းကတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ပျံသန်းလာဆဲ။

“သူက ထွန်းထွန်းနိုင်၊ ရည်းစားမရှိသေးဘူး၊ သူက လွင်ကို ဦးတဲ့၊ သူလည်း မစွဲသေးပါဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး (Civil) ကပဲ”

ကျွန်တော့်လူနှစ်ယောက်ကတော့ လမ်းမှာတွေ့လျှင် ခေါ်ကြရန်၊ အကူအညီလိုလျှင် တောင်းကြရန်၊ သူတို့မှာ ဝိုက်ဆံအခက် အခဲရှိခဲ့လျှင် ချေးကြပါရန်၊ စားပွဲသောက်ပွဲရှိလျှင် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး ကျွေးမွေးကြပါရန် ဂိတ်ဆုံးမိတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးကတော့ (MP) ကပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ Major တူတွေ ပေါ့၊ သူတ ဇာဇာ၊ သူက ဥမ္မာဦး၊ သူက... အဲ... ”

သွားပြီ။ ကျွန်တော် သူမနာမည် မသိသေးပါ။ သူမ သူငယ်ချင်းတွေနာမည်တောင် မနေ့ကမေးမိ၍ သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ အင်း... ခက်လိုက်တာနော်။ ကိုယ့်ရည်းစားတစ်ယောက်လုံးရဲ့ နာမည်လေးတောင် မသိသေးတဲ့အဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်မျက်ခွက်ကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးပစ်ဖို့ ကောင်းပြီ။

“အဟဲ့... မင်းနာမည်... ကျွန်တော်မသိသေးဘူးလေ၊ အဲဒါ သူတို့ကို ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကိုယ်

မင်းကို ချစ်လိုက်မိတာ နာမည်မေးဖို့ မေ့သွားခဲ့ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်။

“ရှင်... ဒါ ကျွန်မကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ... ဟွန်း”

သူမ ကျွန်တော့်ကို အော်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူမ ဒေါသတကြီးနဲ့ ထ,သွားသည်။ အားလုံး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ကုန်ပြီလား။

“ဟေ့... မေ... ဘယ်လဲဟာ၊ Work Shop ဝင်ရမှာနော်၊ အဆောင်မပြန်နဲ့”

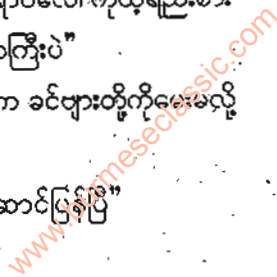
“ကိုမျိုးထွန်းကလည်း ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ အာလို့ နောက်ဖိုက်တာလဲ”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်မသိသေးတာပါ၊ အခန်းချင်းမှ မတူတာဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့နာမည်တောင် မနေ့ကမှ သိတာ”

“ဟယ်... ရှင် တကယ်မသိဘူးပေါ့၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေနော်၊ ဗိုတစ်ယောက်က တကယ်စိတ်ဆိုးသွားပြီ၊ မေက စိတ်ကောက်လွယ်အယ်၊ သူစိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးလောက်စရာပဲလေ၊ ကိုယ့်ရည်းစားက ကိုယ့်နာမည် မသိဘူးဆိုတော့ ရယ်စရာကြီးပဲ”

“ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ၊ မနေ့ကတည်းက ခင်ဗျားတို့ကိုမေးမလို့ လုပ်နေတာ၊ ရှက်တာနဲ့ မမေးမိဘူး”

“ကဲ... လိုက်ချောလိုက်ဦး၊ အဆောင်ပြန်ပြီ”



တယ်
လား

“အလတားတောင် ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ ငါတို့သိက္ခာကျ

“ကိုမျိုးထွန်း၊ သေချာမှတ်သွားနော်၊ မေသင်းကြည်တဲ့ မှတ်မိ

ထွန်းထွန်းနိုင်နဲ့ လွင်ကိုဦးကပါ ရောယောင်ပြီး အပြစ်တင်
နေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပါ။ ချစ်သူ
ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ကို သူ့ချစ်သူ ယောက်ျားလေးက မသိဘူးဆို
တော့ ချစ်သူကောင်မလေး ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ။ ..

ကျွန်တော် သူမနောက်ကို အပြေးလိုက်သွားမိသည်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင်ကို အားကြီးမုန်းတယ် သိလား”

“ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ရှင်ပြန်တော့၊ ဆက်မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ ကျွန်မ ရိုက်ချင်နေပြီ”

“မင်းရိုက်ချင်လည်း ရိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ် တကယ်ပြောတာပါ။

မင်းကိုတွေ့တွေ့ချင်း ချစ်မိသွားတာပဲ သိတယ်၊ မင်းနာမည်တွေ၊
မင်းအသိုင်းအဝိုင်းတွေ စိတ်ဝင်စားလို့ချစ်မိတာ မဟုတ်တော့ ကိုယ်
မစုံစမ်းမိတာပါ။ ဒါလေးတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ တောင်းပန်နေပါသည်။ ကံ
ကြမ္မာကို စိတ်နာမိသည်။ မနေ့ကမှ ချစ်သူဘဝရောက်လာတဲ့ ချစ်သူ
နှစ်ယောက်ကို တမင်တကာ ပြဿနာရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်

အပြစ်ကို ကံကြမ္မာပေါ် ပုံချအပြစ်တင်မိသော ကျွန်တော်ဟာ ကံကြမ္မာ
ရဲ့ ကူညီပံ့ပိုးမှုတွေ ဆယ်ဘီးကားတစ်စီးစာလောက် ပြန်ရခဲ့လေ
သည်။

ကျွန်တော် ကံကြမ္မာကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျေးဇူးတင်မိသည်။
အနီကံကြမ္မာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးခြင်းတွေ ပြေလျော့သွား
သည့်အပြင် သူ့စိမ်းဆန်လှသော ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားကို ရင်းနှီး
ဖော်ရွေမှုများ တိမ်ဆိုင်တိမ်ခဲများပမာ လွင့်ပါလာခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးတောင်းပန် ချောမောနေသော်လည်း
သူမ ဘယ်လိုမှ စိတ်ဆိုးမပြေသေးချိန် ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စောင်းတွေ
တဖွားဖွားခဲနေချိန်မှ ဖြစ်သည်။

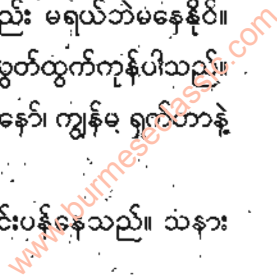
“ယုံပါမေရယ်... ငါ တကယ်မသိသေးတာ အမှန်ပါ”

“အို”

(၉၀) မျက်စောင်းထိုးလိုက်သော သူမအား လေနတ်သား
က ကျီစားလိုက်ဟန်တူ၏။ မထင်မှတ်ဘဲ သူမ ‘လေလည်မိခြင်း’သည်
ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အိမ်မြှောင်အမြီးနှစ်ခွ ဝီယဆေးထက် အဖိုး
တန်ခဲ့ပြီ။ အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မရယ်ဘဲမနေနိုင်။
အချိန်မီ ထိန်းလိုက်သော်လည်း ရယ်သံတွေ လွတ်ထွက်ကုန်ပါသည်။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးနော်၊ ကျွန်မ ရှက်တာနဲ့
သေလိုမိမယ်”

သူမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်နေသည်။ သနား



လိုက်တာ ချစ်သူရယ်။ မရှက်ပါနဲ့ ချစ်သူ။ လေလည်တာ ဘာဖြစ်လဲ။ ကျန်းမာရေးပဲ။

“တို့ချစ်သူတွေပဲကွာ... ဘာချက်စရာရှိလဲ၊ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် နားလည်ခဲ့ကြရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းမလဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော် သူမလက်ကို ဖမ်းဆုပ်နှစ်သိမ့် လိုက်သည်။

“ကျောင်းပြန်တက်ရအောင်နော်... မေ”

“ဒီအကြောင်းတွေ ရှင် ဘယ်သူမှမပြောပါဘူးလို့ ကတိပေး ပါလားဟင်”

နှင်းဆီပန်းလေး နှမ်းလှနေသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို ရှက် ရွံ့အားငယ်စွာ ကြည့်နေရှာသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် ငှက်ကလေး များ ပျံသန်းနေရှာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ကောင်း ကင်ထဲမှာ ပျံဝဲနေချင်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲကွာ၊ မင်းစိတ်ညစ်အောင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မင်းပျော်နေတာပဲ ကိုယ်လိုချင်တာပါ။ စိတ်ချပါ။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ဟိုလေ... မနေ့ညက အဆောင်မှာ ပဲကြီးသုပ်တွေ အစား များသွားလို့ သိလား... အဟဲ”

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးတွေပွင့်လာခဲ့ပြီ။ ခုတော့ အာဒိနဲ့စေ

တွေ့ကြပြီလေ။ ဒါပေမယ့် GTI လမ်းတွေဟာ ဧဒင်ဥယျာဉ်လိုတော့ လူသူလေးပါး မကင်းရှင်း။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ ဟေးလား ပါးလားနဲ့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်နေချိန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သူမကို ပဲကြီးသုပ်ကျွေးသော အဆောင်စားဖိုမှူး အား သိန်းထီပေါက်ပါစေဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းပေးမိပါသည်။

ကျွန်တော်သာ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျေးဇူး ရှင် အဆောင်စားဖိုမှူးကို သိန်းထီပေါက်စေမည်။ သိန်းထီပေါက် သော စားဖိုမှူးသည် ပဲကြီးစေ့တွေ ဂိုထောင်နဲ့ဝယ်လှောင်ကာ ညစဉ် ညတိုင်း သူမတို့ကို ကျွေးခိုင်းပစ်မည်။

ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ‘ချစ်ခြင်းအစ ငရုတ်သီးက’နဲ့ ‘ရည်းစားဖြစ်ခြင်းအစ ဦးရွှေမြို့က’ ဆိုတာတွေ ရေးခဲ့ပြီးပြီ။ အခုတော့ ‘ပြေလည်ခြင်းအစ ပဲကြီးသုပ်က’ဟု ရေးရဦးမည်။



အပိုင်း(၂)

(က)

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်မာနတွေ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်ဖျားခါမိသည်။ မာနတစ်ခွဲသားနဲ့ ကျွန်တော့်အသည်းဟာ နည်းနည်းလေးတော့ မာကျောတယ်ဆိုတာ သူမ သိသွားပြီလေ။ အဲဒါ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရဲ့ထိုက်တဲ့မာန။ မျိုးထွန်းရဲ့မာန။ ငါ့အချစ်တွေ ဆလဲပြုလိုက်ရတဲ့ ငါ့ အစွမ်းခံမာန။

အဲဒီနေ့ဟာ Major Welcome နေ့စွဲကို ပူလောင်ခြောက်သွေ့စွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့နေ့။ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာဘဝလေး မုန်တိုင်းကျစေတဲ့နေ့။

အဲဒီနေ့မှာပဲ။ ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ အာဖရိကဝံသံတွေ ဆူညံသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှိစဉ်မှာမာနတွေ တူးဖော်ဖွင့်ဟပြသလိုက်ရတာလည်း အဲဒီနေ့မှာပဲ။

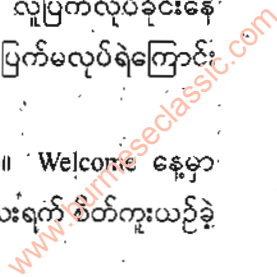
ကျွန်တော် Mp, Major Welcome သည် (---,---,1998) မှာ တွင်းပခဲ့ပြီးပြီ။ မရည်ရွယ်တာတွေ ဖြစ်တတ်လွန်းတဲ့ လောကကြီးရဲ့ ဝှု-တီး-ဝှု-ကျ ဇာတ်လမ်းတွဲကြီးမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘင်ပိုလာနံပါတ် ခေါ်လီလုံးလေးတွေလို ယောင်လည်ယောင်လည် ဖြစ်နေရှာသည်။

ပိစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ ပေါလောမျောနေတဲ့ ဘီယာဘူး ခွံလေးတစ်လုံးလို ကျွန်တော့်အဖြစ်တွေဟာ အတော်စိတ်ပျက်ဖို့ တောင်းခဲ့သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ Major Welcome လွဲချော်သွားအောင် ဖန်တီးစိတ်ထုတ်တော့ ရပ်ကွက်ထဲရှိ 'အောင်နက်'ပဲ။ အောင်နက်ဟာ ကျွန်တော့်ခြေသလုံးကို ကိုက်ဖြတ်ပစ်ရုံသာမက စိတ်ပျက်စွာ ကျွန်တော် နှင့်ပတ်သက်နေသော အရာအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် ကံဆိုးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အစကတော့ ဦးရွှေလှိုင်ရမှာမို့ Welcome နေ့ကို အတော်ကြောက်ခဲ့ပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ကျောင်းသားတွေထဲက မစံပယ်လုပ်ရဲသူ ပေါ်မလာတာကြောင့် ကတိမပျက်ဘဲ ဦးရွှေရိုး မလုပ်ရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဆရာမက ကျောင်းသားအငြိမ့်ပွဲမှာ လှုပ်ပြက်လုပ်ခိုင်းနေသေးသည်။ မေကခွင့်မပြု၍ ကျွန်တော် လှုပ်ပြက်မလုပ်ရဲကြောင်း ဆရာမကို တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းမလဲ။ Welcome နေ့မှာ ချစ်သူနဲ့အတူ အပြတ်အသတ်တဲ့ပျော်ဖို့ သုံးလေးရက် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့



ပါသည်။ ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းကအပြန်မှာ အောင်နက် ရဲ့ မနာလိုဝန်တို့မှုကို ခြေသလုံးဆင်းခံခဲ့ရပါသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီနေ့က အပြန်မှာ မေ့အကြောင်း ခေါင်းထဲထည့်ပြီး၊ ရင်ခုန်သံတွေ လျှပ်တိုက်စီးပြီး ပြန်ခဲ့တာပါ။ အောင်နက်ကို ခလုတ်တိုက်မိခဲ့တာပါ။ အောင်နက်ဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူအကြောင်း တွေးလာတာကို နာလိုဟန်မတူပါဘူး။ သူ့ကို ခလုတ်ကလေး တိုက်မိတာနဲ့ လှိမ့်ကိုက်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးသုံးရက် ထိုးယူလိုက်ရပါ၏။

Welcome ပြီးသွားသည့် နောက်တစ်ပတ်မှပဲ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေကို သိချင်းလုပ် ဆိုပစ်လိုက်သည်။ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်သောအခါ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ချမ်းမြေ့လှသည်။ ဆောင်းဦးပေါက် လေနုအေးတွေလို တစ်မိမိမိနဲ့ ကြည်နူးမှုတွေ လန်းဆတ်လှသည်။ သူ့ပရဲ့ ကြည်ဖြူမှုတွေကြောင့် လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူမသည် ဟိုတစ်ခါကိစ္စ... ဟိုသင်း (လျှို့ဝှက်ကိစ္စ) ဖြစ်ပြီးနောက်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် တော်တော်ကြည်ဖြူ လာခဲ့သည်။ ချစ်သူ ပီသခဲ့ပြီပေါ့။

စကားမစပ် ပြောရဦးမည်။ ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်သူပန်းသီးလေး တို့ အချစ်ရေးသည် နှလုံးသားချင်း ဘယ်လောက်အထိ နားလည်စွာ တွေ့ ဖြစ်နေပြီထင်သလဲ။

အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ။ လေသံတွေ ပြောင်း

သံခဲ့ပြီ။ မျက်စောင်းတွေ ဒီဝရီနိမ့်ခဲ့လေပြီ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့အဖြစ်အပျက်တွေကို အဲဒီနေ့က ဖြစ်စဉ်အတိုင်း တင်ပြပါမည်။ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီ စာမျက်နှာတွေထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေ ပျံ့ဝဲနေခဲ့ပြီ။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် သူမကို အဆောင်ထိတ်ပို့ခဲ့ပါသည်။

“မင်း... သူငယ်ချင်းတွေက အနောက်သန်တယ်နော်”

“ရှင်သူငယ်ချင်းတွေလိုပေါ့နော်”

“ဒီလို အနောက်သန် အစသန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ

ဦးထိတ်တို့ နားလည်မှုတွေ အမြဲရှိမှဖြစ်မှာနော် မေ”

“အင်း... ပေါ့... လို့”

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်ကို ကျန်စစ်သားလို့ ခေါ်ပါလား”

“မခေါ်ပါဘူး၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ကျန်စစ်သားရဲ့ လက်

အိတ်ဆုပ်လောက်ရှိတဲ့ လူကများ”

“ကျန်စစ်သားလို့ မခေါ်ချင်ရင်လည်းနေပါ၊ မောင်... လို့

အတုခေါ်ပါ မေရယ်”

“ဟွန်း... ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“မောင်လို့ခေါ်ကွာ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မရှက်တယ်၊ ရှင်ကလည်း ဘာလို့ ခေါ်ခိုင်းနေရတာလဲ၊ ‘မောင်’လို့ အခေါ်ခံရတော့ ရှင် ခိုက်ပြည် ဘာလား”

“အဲ... အင်း၊ ဟိုသင်းလေ၊ မေ၊ ရှင်တွေ... ကျွန်မ တွေ... ကျွန်တော်တွေနဲ့ ပြောရတာ လျှာအရသာမတွေ့ဘူးကွ၊ သူ စိမ်းဆန်တယ်။”

“ဪ... ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ချင်တာလား၊ ရတယ်လေ၊ ဒီတော့ နင်နဲ့ငါပဲ ပြောကြတာပေါ့။ နင် သဘောတူ... ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ နင်နဲ့ငါ ဆိုတာကြီးက”

“လုပ်မနေနဲ့၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ပဲ ပြောမယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ တလေတော့ ငါ နင့်ကို ‘မျိုး’လို့ ခေါ်မယ်လေ၊ ကျေနပ်တော့နော်”

“အင်း... ”

“ကျေနပ်ရင် ပြန်တော့”

“အဲ... အင်း”

“ဟဲ့ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ အဆောင်ကကောင်မ တွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ၊ ပြန်တော့”

“မေ... ”

“ဘာလဲ”

“ငါပြန်မယ်နော်”

“ကောင်စုတ်”

အဲဒီလိုပါပဲ။ သူမ အဆောင်ထဲဝင်သွားမှ ကျွန်တော် ကား ဝိတ်ပြန်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပြီ။ ကျောင်းမှာလည်း အ တန်းအားတာနဲ့ ကင်တင်းမှာ အတူထိုင်ပြီး အချစ်စကားလေးတွေ

ရေပက်မဝင်အောင် ပြောဖြစ်ကြသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ပျားအုံကို တုတ်နဲ့ထိုးဆွသလို သူမ ကျွန် တော်မာနတွေကို ဆွခဲ့တဲ့နေ့ကလေး ရောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သာယာနေတဲ့ ဘဝလေးထဲဝင်ပြီး ဆိုင်ကလုံးဆိုတာ ကြီး အရက်မူးသွားတယ်လေ။ အဲဒီနေ့က...

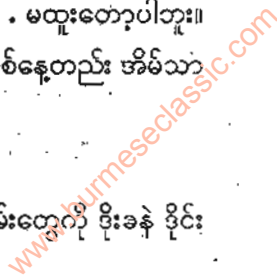
ဒီတစ်ခါရောဆို အိမ်သာတက်ရသည်မှာ ငါးခါပြည့်ပြီ။ ဒါ ထို့ ဝိုက်က တဂွီဂွီနေသေးသည်။ ခုလည်း အိမ်သာတက်ချင်နေပြန် ပြီ။ သေတော့မှာပဲ။ ညက ဝမ်းနှုတ်ဆေးတွေ အများကြီးတွယ်ခဲ့မိ ထာ မှားမှန်း နောင်တတွေ တရစပ်ရနေ၏။

အမှန်တကယ် ကျွန်တော်ဝမ်းလျှောနေသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိပါ။ GTI တစ်ကျောင်းလုံး မသိဘူး။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပန်းသီးကလေးလည်း မသိဘူး။

အတန်းလည်း မတက်ဖြစ်ပါ။ ဗိုက်ဒုက္ခက ယုံရတာမဟုတ်။ ခုမှ အိမ်သာထဲက ထွက်လာသော်လည်း ခုတစ်ခါ အိမ်သာပြန်ဝင် ရုတ်တရက် ဆိုက်တတ်မှန်းလည်း သိပါသည်။ ကဲ... မထူးတော့ပါဘူး။ နိပ်ခိတ်တူသူတွေ ရိပ်မိပါစေတော့။ သွားစမ်းပါ။ တစ်နေ့တည်း အိမ်သာ ဆယ်ကြိမ်တက်တာ ဘာဖြစ်လဲ။

“မျိုး”

ကျွန်တော်၏ ရှေးကြီးသုတ်ပျာ ခြေလှမ်းတွေကို ဝိုးခနဲ ဝိုင်း



ခနဲ ရပ်တန့်စေသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံပန်းသီးမှတစ်ပါး အခြားဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံပန်းသီးလေး အတန်းလစ်ကာ ကင်တင်းရောက်နေသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ။ 'မေရယ် ငါ့ဗိုက်နာနေတယ်' လို့ ရင်မှာ အတိုးတိတ်ဆုံးရေရွတ်ပြီး ချစ်သူဆီ လှမ်းသွားမိသည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ဟာ အိမ်သာတက်ခြင်းထက် အချစ်ကို ဦးစားပေးရတော့မှာလား။ ဟင့်အင်း။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အချစ်နဲ့ အိမ်သာတက်ချင်စိတ်သည် အတူတူဖြစ်ပါလို့မိမည်။ ဘယ်အရာမှ အောင်ထားလို့မရ။ ထို့ကြောင့် . . .

ကျွန်တော် 'အချစ်' နှင့် 'အိမ်သာတက်ခြင်း' ကို တန်းတူအခွင့်အရေး ပေးလိုက်ပါသည်။ အခု အိမ်သာတက်ချင်စိတ်ကို ခေတ္တအောင်အည်းမျှသိပ်ကာ ချစ်သူဆီ သွားခဲ့သည်။ ပြီးရင် ချစ်စိတ်ကို အောင်အည်းကာ အိမ်သာသွားတက်ရမည်။

“တဲ . . . မျိုး ဘာသောက်မှာလဲ၊ နှင့် မြင်လိုက်ရတာ ငါ အရမ်းပျော်သွားတာပဲ သိလား။”

သူမ သူငယ်ချင်းတွေက ပြုံးစိစိကြီးတွေ လုပ်နေကြသည်။ မေ့မှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိနေပြီလဲ။ ဒီလောက် စကားချိုချိုတွေနဲ့ ညှို့ငင်နေတာ ဘာလဲမေရယ်။ ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲက ကိုရွှေဇော်သည်ကလည်း ရထားမမီမှာ စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် ကြက်သားပေါက်စီ (သို့) ဝက်သားတုတ်ထိုး မစားချင်သေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်သာပဲ တက်ချင်ပါသည်။

“မေ . . . ခဏလေးနော်၊ ငါ အရေးကြီးနေလို့၊ ပြီးမှပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဘာလဲမျိုးရဲ့၊ နင့်မှာ ငါ့ထက်အရေးကြီးစရာ ရှိသေးတယ်ပေါ့လေ”

“အဲ . . . မနို့ပါဘူး၊ နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ အရေးကြီးဆုံးပါ မေရယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဘာမှမသောက်ချင်လည်း ငါ့ကို ထိုင်ကြည့်စမ်းပါနော်၊ ငါ နင်ထိုင်ကြည့်နေတာ ခံချင်လို့ သိလား။”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ဇာဇာတို့က ငြိမ်ပြီး စကားနည်းတဲ့ ကောင်မလေးက စကားပေါနေသည်။ သူတို့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ ချွံပြ သည်းပြနေသော ပန်းသီးလေးကြည့်ရတာ ချစ်စရာအကောင်းသား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ပြဿနာကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပြီလေ။ အိမ်သာတက်ချင်လိုက်တာ မေရယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်ရရင် သူမနဲ့ သူမအဖော်တွေ ရယ်ကြမှာပဲ။ ဟင့်အင်း။ အဲဒီလောက်ကြီး တည့်မပြောချင်။ ကျွန်တော့်ဒုက္ခအထွက် ကလိမ်ကကျစ်ဉာဏ် အနည်းအကျဉ်းစော့ ထုတ်သုံးရတော့မည်။ မိန်းမတွေတောင် မာယာများသေးတာပဲ။ ငါဟာ ဒုက္ခသည်ပါ မေ။

“ဟာ”

“မျိုးထွန်း နင် . . . နင် ငါ့အနားမနေချင်လို့ တမင်လုပ်တာ၊ သွား . . . သွား . . . နင် သွားချင်ရာ သွားတော့”

“ဟာ... မေကလည်း မတော်လို့တိုက်မိတာပဲဟာ... နင်ကလည်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ငါ အတွေးလွန်ပြီး တိုက်မိလိုက်တာပါ”

ဇာဇာနဲ့ ဥမ္မာတို့က မရိပ်မိ။ သူမက အတော်လျှင်သည်။ ကျွန်တော် တိုက်ချလိုက်သော လက်ဖက်ရည်ခွက်မှောက်ကာ သူမထဘိ အနည်းငယ်ပေစွန်းကုန်သည်။ သူမက စိတ်တိုပြိုင်ပွဲဝင်လျှင် ဗိုလ်စွဲမည့် အာဂစိတ်တို့တို့ ဘုရင်မလေး မဟုတ်လား။

“သွားဆို သွားနော်... ငါ အော်မိတော့မယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထခဲ့သည်။ ဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာပဲ။ အိမ်သာတက်ပြီးမှ သူမကို ချောမည်။ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မည်။ အခုတော့ အရေးအကြီးဆုံးဟာ အိမ်သာတက်ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ကင်တင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဥမ္မာတို့က သူမကို ဘာတွေပူညံပူညံ လုပ်နေသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မကြားတော့။

“ဟေ့... မျိုး... နေဦး”

သူမ ကျွန်တော့်နောက်ကို ပြေးလိုက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်နဖူးမှာ ချွေးတွေအတော်စို့နေပြီ။ ဗိုက်ထဲက ဧည့်သည်ကလည်း အသည်းအသန်။ ကျွန်တော် ဒီလမ်းက လာခဲ့မိတာကိုက မဟာအမှား။ သူမ ကျွန်တော့်အနား ရောက်လာသောအခါ မမျှော်လင့်သော အကြောင်းကို ပြော၏။

“မျိုး... ငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးခဲ့ဦး၊ ငါတို့ ပိုက်ဆံအိတ် ထွက်ကျလို့၊ အဲဒါ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းစရာမရှိဘူးဟ”

“အဲ... အင်း... ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံမပါခဲ့ဘူး မေး ကားတောင် ဟိုကောင်တွေ ရှင်းခိုင်းရတာ”

“ဟင်... ဒါဆိုလည်း လာဟာ... တို့နဲ့အတူထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး အကြံထုတ်စမ်းပါဦး”

“အေးပါ မေရယ်၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်၊ ကိစ္စအရေးကြီးနေလို့” ကြည့်။ သူမက မျက်စောင်းထိုးနေပြီ။ မောင့်ဒုက္ခ မောင်အသိဆုံးပါ မေရယ်။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံကိစ္စ စိတ်မဝင်စား။ အိမ်သာတက်ချင်ပါသည်။

“နင် တစ်ကိုယ်ကောင်း သိပ်ဆန်တာပဲ၊ ဘာကိစ္စမို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေရတာလဲ”

“စိတ်ချပါ၊ ငါပြန်ခဲ့ပါမယ်၊ ခဏလေးပါ၊ သိပ်အရေးကြီး”

“ပြောလေ ဘာကိစ္စလဲဇော်”

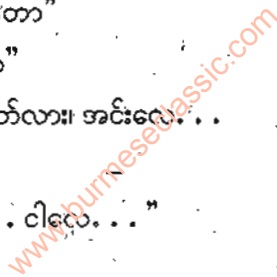
“အရေးကြီးကိစ္စပါဆိုနော်”

“ဟဲ့ ဘာအရေးကြီးကိစ္စလဲ မေးနေတာ”

“အဲ... အင်း... ဟိုသင်းလေဟာ”

“ဘာလဲ... နင် မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အင်းလေ... နင်မပြောချင်လည်း ရပါတယ်”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်... ငါလေ...”



ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောထည့်လိုက်ချင်ပေမယ့် နှုတ်ကမရဲသေး။ ငါ့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ငါဟာ နည်းနည်းလေးမှ အရှက်မရှိတဲ့အကောင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးမေ။ နင့် ပါးစပ်က ခပ်ဖွာဖွာ။ ငါ့အကြောင်း လူတွေသိရင် ခက်ကုန်မှာပေါ့။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ ဘယ်မှာ မျက်နှာပြောင် တိုက်ရဲမှာလဲကွယ်။

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့ မျိုးထွန်း။ ငါ စိတ်ဆိုးတော့ မှာ”

မိန်းမတွေဟာ နှမ်းစေ့လောက် ကိစ္စလေးတွေကအစ စိတ် ဆိုးတတ်ပါသလား။ ဟုတ်ကဲ့။ မေကတော့ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုး ခြင်းကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းပါသည်။ ခုလည်း စိတ်ဆိုးတော့မည်ဟု တရားဝင်ကြေညာနေပြီ။ ကျွန်တော် သူမရဲ့ စိတ်ဆိုးခြင်းဒဏ်ကို ခံရဖန်များလွန်းလို့လားမသိ။ အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ရုံ မှတစ်ပါး အခြားစိတ်ချောက်ချားခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ တော့ပြီ။ မဖြုန်တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကဲ ပြော... နင် ဒီလောက်ကြီး လျှို့ဝှက်ထားရအောင် ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ၊ ပြောလေ မျိုးထွန်း။ ငါ့သူငယ် ချင်းတွေပါသိအောင် နင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြောပြရမယ် ဒါပဲ”

“မပြောဘူး၊ ငါမပြောပါရစေနဲ့ မေ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲရှိ ပြာဖုံးနေသောမီးခဲသည် လေအဝှေ့တွင်

‘ရဲခနဲ’ ‘ရဲခနဲ’။ ချစ်သောသူ အငြိုငြင်ခံပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတဲ့ မာန ကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်မိ၏။ ဒါဟာ အချစ်စိတ်ကို မျှိုသိပ်နိုင်စွမ်းတဲ့ မျိုးထွန်းရဲ့မာနကွ။ ဘာပြောချင်ပါ သလဲ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့မျက်ခွက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ပြေးထည့်ထားချင် သည်။

“ဟိုကောင်မတွေ လှမ်းခေါ်နေပြီ၊ သူတို့သိအောင် နင်လိုက် ပြောပြနော် ဒါပဲ”

“ငါမပြောချင်ဘူး မေ”

“မပြောချင်လည်းနေ၊ ရတယ် မျိုးထွန်း”

သူမ စိတ်ဆိုးကာ လှည့်သွားသော်လည်း ကျွန်တော် လိုက် မချော့ဖြစ်တော့။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို စိတ်ချလက်ချရှင်း ပစ်ဖို့ အကောင်းဆုံးအခြေအနေ ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်း ခပ်ကျကျ စတင်လှမ်းလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့။ အခု ငါလွယ်ထား ရတဲ့ ဒုက္ခတွေ နင့်ကို နည်းနည်းလေး ခွဲဝေပေးချင်လိုက်တာကွယ်။ ဒါမှ နင် စာနာတတ်မှာပါ မေ။

မြစ်ဟူသည် အက္ခေအကောက် ကြွယ်ဝ၏။ ချစ်သူသည် စိတ်ကောက်လွယ်၏။ မြစ်ကွေ့မြစ်ကောက်တွေ ငါမဖြောင့်နိုင်ပါဘူး မေ။ ဒါပေမယ့် ချစ်သူစိတ်ကောက်တာလောက်တော့ ငါ့ချော့နိုင်မှာ ပါလေ။ ချစ်သူကျေနပ်တဲ့အထိ ငါ့ချော့ပါ့မယ်။ ယုံကြည်ပါမေ။ စိတ်

ကောက်ခြင်းတွေ အကြွေးမှတ်ထားပါ။ ငါပြန်ဆပ်ပါမယ်။ ခုတော့ အရေးကြီးကိစ္စလေး ရှိနေလို့ပါကွယ်။



(ခ)

အိမ်သာကို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ကျောခိုင်းခဲ့၍ ကင်တင်း ဘက် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ပြန်သည်။ ကင်တင်းမှာ သူမ မရှိတော့။ ဇာဇာ တစ်ယောက်တည်း ဟိုငေးဒီငေး လုပ်နေသည်။ သူမတို့စားပြီးသား ဗန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကလည်း ပျင်းရိခြင်းများစွာနှင့် ခပ်တည် တည်ကြီးတွေ တည်ရှိနေဆဲ။

“ဇာဇာ မေတို့ဘယ်သွားလဲ”

“ဪ... မျိုးထွန်း ထိုင်လေ၊ မေတို့ အဆောင်ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံ သွားယူတယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း မေ့ဆီမှာပါတယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ ဝေယူခဲ့ဘူးလေ၊ ပြစ်ချင်တော့ မေက ပိုက်ဆံအိတ်ထွက်ကျခဲ့တယ်လေ”

“သူတို့ အဆောင်ပြန်သွားတာ ကြာပြီလား၊ ဒါတွေ ကျွန် တော် ရှင်းလိုက်မယ်နော်”

“ရှင်မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူးဆို”

“အဲ... အင်း... အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ကျွန်တော် ‘ရှင်းလိုက်မယ်’ဟု အာမခံကာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ကောင်တာတွင် မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေသော အန်တီအေးဆီ သွားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်စာရင်းထဲ ထည့်ခိုင်းရသည်။ အန်တီအေးက ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့ စာရင်းထဲမှတ်သည်။ ပြီးတော့ (၆၅၀) ရှိသွားပြီဟု မအိမသာ သတိပေးသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာချိုသွေးကာ မကြာခင်မှာ အကြွေးစာရင်းရှင်းပါမည်ဟု ကတိပေးပြီး ကောင်တာအနားက ခပ်မြန်မြန်ခွာခဲ့၏။

ဇာဇာနဲ့အတူထိုင်ရင်း မေ့ကိုစောင့်သည်။ မေ့ကျေနပ်တဲ့ အထိ ချောမော့ရမည်။ ရည်းစားဘဝဆိုတာ ချော့လို့မဝ... (အဲ)... ဆော့လို့မဝ။

“နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြပြန်တာလဲ၊ ဒီတစ်ခါ ဟိုကောင်မတော်တော်လေး ဒေါပွနေပုံပဲ၊ နင်တို့အစား ငါတော့ စိတ်ညစ်လိုက်တာဟာ”

“ဒီလိုဟ”

ကျွန်တော် (ဒီလိုဟ)နဲ့ နိဒါန်းပျိုးပြီး ခုနက သူမနဲ့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို အသေးစိတ်ရှင်းပြကာ ရှက်ခြင်းနှင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်ရပါသည်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

ဇာဇာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေသည်။ ကျွန်တော်

လည်း ရှက်ရမ်းရမ်း ရယ်မိသည်။

“နင်ကလည်းဟယ်... ဒါများ အစကတည်းက ပြောလိုက်ပေါ့”

“ငါ ရှက်တာပေါ့ဟ”

ဇာဇာက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ရယ်ကျဲကျဲ ပြန်ပြောမိသည်။ ရယ်မောခြင်း၏ အာနိသင်ကို တော်တော်သဘောကျမိ၏။

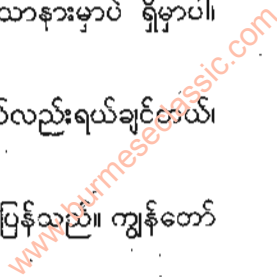
“အဲ ဒါနဲ့ နင်သွားတော့၊ ဟိုကောင်မ နင်ပြောရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ရှင်းပြလိုက်မယ်လေ”

သူမအကြောင်းသိသူ ပီသစွာ ကျွန်တော့်ကို ရှောင်ခိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော် ရှောင်နေရတော့မည်။ မိန်းမချင်းပြောတော့ ပိုသဘောပေါက် လွယ်တာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ရှင်းမှ ပိုရှုပ်ကုန်မှာလည်း ဦးရသေးသည်။ မထူးပါဘူးလေ။

“အေးပါဟာ... နင် နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါနော်၊ ထက်ဖက်ရည်ဖိုးတွေ ရှင်းပြီးသားနော်၊ ကိစ္စရှိလို့ ငါ့ကိုတွေ့ချင်ရင် အိမ်သာဘက် လာကြည့်လှည့်နော်၊ ငါ အိမ်သာနားမှာပဲ ရှိမှာပါ၊ သွားမယ် ဇာဇာ”

“အေးပါဟယ်၊ နင့်ကိုကြည့်ပြီး ငါ ရယ်လည်းရယ်ချင်တယ်၊ မရယ်လည်း မရယ်ချင်တော့ပါဘူး”

ဇာဇာက ပြောချင်ရာပြောပြီး ရယ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော်



လည်း ဘုမသိဘမသိ ရယ်ကာရယ်ကာနဲ့ ကင်တင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်ရယ်တာက ရှက်လို့ရယ်တာပါ။ သူမရယ်တာကရော
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော် အိမ်သာပရိုဂရမ်မှာ သောင်တင်
နေပေဦးမည်။



(၁)

နောက်တစ်နေ့ Notice Board တွင် ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး
ဆောက်ရထားကြောင်း၊ လာရောက်ရွေးယူနိုင်ကြောင်း အသိပေးထား
တာ ဖတ်ရသည်။ ထိုအသိပေးစာနှင့်အတူယှဉ်ပြီး ပန်းနုရောင် စာ
ရွက်တစ်ရွက်ကိုလည်း ကျကျနန ကပ်ထားသေး၏။

ထိုစာရွက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ရင်တွေ ဒုန်းခနဲ
ထခုန်တော့သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစား၍
ဓရသော ပြဿနာနှင့် ကျွန်တော်သည် ကြောင်တောင်ထောင်ဖြစ်
တာ Notice Board အနားမှ မခွာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

အများကြီး စဉ်းစားပါမှ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော အဖြေတစ်ခု
ရလာသည်။ မေ့အတွက် သီးသန့်ရေးပေးခဲ့သော ကျွန်တော်၏ရင်
တွင်းညှစ် အချစ်ဝါကျပါ အချစ်သဝဏ်လွှာလေး Notice Board ပေါ်

ရောက်နေခြင်းသည် မေ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါပဲဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီသဝဏ်လွှာကလေးသည် မေနှင့် ကျွန်တော်တို့ အချစ်ခရီးအစ ပြေလည်ချိန်က ကြိုးစားပမ်းစား ရေး ပေးခဲ့သော အချစ်စေတမန်လေး ဖြစ်၏။

မေ

ကျွန်တော် မေ့ကိုသိပ်ချစ်တာ ယုံပါတယ် နော်။ တကယ်လို့ မေက မယုံကြည်ဘဲ မေ့ကိုချစ် သမျှ ကျွန်တော့်အချစ်တွေ အပြစ်ဖြစ်စေဟု တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်ကာ အာဏာပါးကွက် သားလက်ထဲသို့ သတ်မိန့်နဲ့ လွှဲထားတယ်ဆိုပါစို့။

လူသတ်ကုန်းမှာ ကျွန်တော် သေရတော့ မယုံဆဲဆဲ အာဏာပါးကွက်သားက နောက်ဆုံးအ နေနဲ့ လိုရာဆုတောင်းခွင့် ပေးခဲ့ရင်လေ ကျွန် တော် ဘာဆုတောင်းမလဲဆိုတာ မေသိလား။ မေ မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ပြောပြ မှာပါ မေ။

ဒီဘဝမှာသာမက ဖြစ်လေရာ ဘဝဘဝ တိုင်းမှာ မေ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းမယ်။ မေယုံရဲ့လား။ တကယ်လို့ နောက် ဘဝမှာ လူမဖြစ်ခဲ့တောင် 'သန်း'အဖြစ်နဲ့ မေ့

ဆံပင်တွေကြားမှာ ပျော်မွေ့နေပါရစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်မယ်နော်။ မေ့ ယုံလို့က်ပါ။

မေ့ကိုချစ်တဲ့

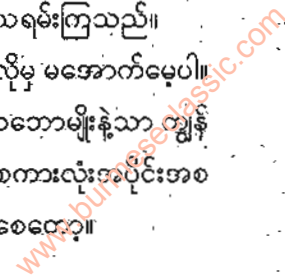
မောင်ရွှေရိုး

အထက်ဖော်ပြပါ ကျွန်တော်ရဲ့ ရင်တွင်းညှစ် အချစ်ဝါကျ ဆွေနှစ်ဘေးတွင် ဖြစ်သလို၊ ကြုံသလို၊ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကျောင်းသားတွေ ထက်သရမ်းသွားသော ဝါကျအပိုင်းအပြတ်တွေ ရှုပ်ပွဲအော်ဂလီ ဆန် နေလေပြီ။

အရူး။ အာလူး။ ဘူးသီး။ မေက ခေါင်းတုံးမကြီးဖြစ် နေရင်ရော။ မေ့မှာ ချိုင်းမွေးတွေ ပေါတယ်ကွ။ ဓားကတုံးပြီး သေ ချိုင်းဆိုးနဲ့မသေဘဲ ခြေပြတ် လက်ပြတ်နဲ့ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်သွားရင် ရော။ အာဂဖွတ်ကျား။ ရူးလိုက်တာ ယေဂက်ဖရယ်။

ဒါတွေပါပဲ။ အထက်ပါအတိုင်း ဝိုင်းဝန်းအားပေးမှုများကို အကျမခံဘဲ ကျွန်တော်လည်း လက်ဆော့ခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှ မသိမသာ နှုတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းသားတချို့သည် ခြေထောက်သရမ်း၏။ တချို့ သည် ပါးစပ်သရမ်းသည်။ တချို့သည် လက်သရမ်းကြသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းသားတွေကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါ။ ကျောင်းသားတွေဟာ ပြောင်တိပြောင်တောင် သဘောမျိုးနဲ့သာ ကျွန် တော်ပန်းနုရောင် မေတ္တာသဝဏ်လွှာပေါ်ဝယ် စကားလုံးအပိုင်းအစ နဲ့ ဝိုင်းဝန်းမှတ်ချက်ချခဲ့ကြတာပဲလေ။ ရှိစေတော့။



ကျွန်တော် ကင်တင်းရောက်ပြီး နာရီဝက်လောက်ရှိမှ ထွန်းထွန်းနိုင်နဲ့ လွင်ကိုဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ စပ်ဖြိုးစပ်ဖြိုးနဲ့ နှစ်ကောင်သား ကျွန်တော့်အနား ဝင်ထိုင်ကြ၏။ ပြီးတော့ လွင်ကို ဦးက သည်းသည်းကြီး ပြောပါ၏။

“မျိုးကြီး- N.B က ရည်းစားစာဟာ မင်းစာမဟုတ်လား မေတ္တာပို့ စကားလုံးတွေအပြည့်နဲ့ ခမ်းနားလိုက်တာကွာ”

“အေးကွ”

ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးဖြေပြီး ရေနှေးတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။

“ကောင်းကွာ၊ ဆက်သွယ်ရန် ရိုးနံပါတ် (Roll No.) ဖော်ပြခဲ့ တာလည်း မင်းပဲပေါ့၊ မိုက်တယ်ဟေ့၊ အရှေ့ပြင်ရင် အမှတ်ပြည့်နဲ့ ပထမ ချိတ်မယ့်ကောင်ပဲ”

ကိုထွန်းက ဝင်ထုနေသေးသည်။ ကျွန်တော် အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာ ပြုံးလိုက်၏။ အဓိပ္ပါယ်မဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အပြုံးတိုင်းမှာ အဓိပ္ပါယ် တစ် မျိုးစီတော့ အနည်းဆုံး ရှိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော် အပြုံးကို အဓိပ္ပါယ် မကောက်တတ်၍သာ အဓိပ္ပါယ် ဇွတ်မဲ့ပစ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အပြုံးကိုယ် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုရန်လည်း ကျွန်တော် အလွန်ပျင်းပီ သည်။

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း နှစ်ကောင်သား ခေါင်းခါနေကြ သည်။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက် တစ်ခန်းပျက်သွားပြီဆိုတဲ့ သဘောလား။

“ဟေ့ကောင်... ဟိုမှာ မေတို့အဖွဲ့ လာနေပြီ”

ကျွန်တော် အပြုံးအပွင့်ကားကားတွေနဲ့ ခရီးဦးကြိုဆိုလိုက်ပါ သည်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ သူမက မျက်စောင်းကလေးနဲ့ပဲ။ တစ် ဆိတ်ရှိ မျက်စောင်းထိုးလိုက်။ စိတ်ကောက်လိုက်နဲ့ ဘယ်လိုကောင်မ လေးမှန်း မသိဘူး။ ဇာဇာနဲ့ ဥမ္မာတို့က နေရာလှထိုင်ကြသည်။ နေရာ ရတာနဲ့ ဥမ္မာက စ,တယ်။

“မျိုးထွန်း အိမ်သာသွားချင်ရင် အနှောင်အဖွဲ့မရှိ လွတ်လွတ် သပ်လပ် သွားနိုင်တယ်နော်”

“အေးပါဟ... ငါ ဝမ်းမှန်လေမှန် ဖြစ်နေပါပြီ”

သူမက ခပ်တည်တည်လေး ထိုင်နေသည်။ ဇာဇာက အထာ နဲ့ ပြုံးပြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မျက်စပ်စိပြ ထိတ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မချောရမယ့် စိတ်ကောက်မလေး ဇိတ်ဖြောင့်နေပြီ မဟုတ်လား။

“မျိုး”

ကြည့်စမ်း။ ရင်ခွန်စဖွယ် ခေါ်သံလေးနဲ့အတူ သူမ နှုတ်ခမ်း ဘာ အပြုံးရိပ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်နေသည်။

“ဗျာ”

“အကောင်းပြောမလို့၊ အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့”

“အဲ... အင်း”

“ဌာနမှူးဆိုမှာ ပိုက်ဆံအိတ် သွားရွေးပေးနော်၊ အိတ်ထဲမှာ

ကျောင်းသားကတ်ပါတယ်၊ ငါ့ Roll No. သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲ...
သော့တွဲတစ်ခုပါတယ်၊ သော့ချိတ်က အပြာရောင်လေး၊ I Love You
လို့ ရေးထားတာနော် သွားရွေးပေးနော်”

“ဘာရေးထားတာ”

“I Love You ဆိုနေမှ”

“ငါသိပါတယ် မေရယ်၊ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောစရာ မလိုပါ
ဘူး၊ နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါယုံပါတယ်၊ ငါ နင့်ထံ
ပစ်မပြေးပါဘူး”

“ကောင်စုတ်နော်၊ ငါမုန်းလိုက်မှာ”

“သွားမယ်၊ သွားမယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး သွားပါတော့မယ်”

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသံကြီးနဲ့ပြောပြီး ဖိုက်ဆံအိတ်ရွေးရန်
ထွက်ခဲ့၏။ စားပွဲမှာ ကျန်ခဲ့သူတွေ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကုန်ကြ
၏။ သူမ ရယ်နေသလား။ တကယ် မရယ်ချင်ရင် မရယ်ပါနဲ့ ချစ်သူ
ရယ်။

ကျွန်တော် ကင်တင်းပြန်ရောက်လာသောအခါ သူမက
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငါးရာတန်တစ်ရွက် (တစ်ရွက်သာပါသည်) ထုတ်
ပေး၏။

“မျိုး နင့်အကြွေးတွေဆပ်လိုက်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ မေကလည်း၊ နောက်မှဆပ်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော် ငါးရာတန်ကြီးကိုကိုင်ရင်း ငြင်းနေမိသည်။

“ငါ့စကားဆို နင် နည်းနည်းမှ နားမထောင်ဘူး၊ သွားဆပ်
လိုက်ပါ မျိုးရယ်၊ အကြွေးမပေပါနဲ့”

“အဲ... ဟိုသင်း”

ကျွန်တော် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသေး
၏။

“ဘာသင်းလဲ မျိုးထွန်းရဲ့”

“ရဲဒင်း... ဟာ မနောက်စမ်းပါနဲ့ ဥမ္မာရာ”

“သွားဆပ်လိုက် မျိုး”

“ဆပ်လို့မဖြစ်သေးပါဘူး မေရယ်၊ ငါ နောက်နေ့မှ ငါ့ဘာ
သာ ဆပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ငါ အကြွေးမပေပါဘူးဟ”

“အောင်မာ နင်က ဘာနဲ့ဆပ်မှာလဲ၊ ကျောင်းလခတောင်
မှန်မှန်မသွင်းဘဲနဲ့”

“အဟဲ့... ငါ့နာရီပေါင်ပြီး ပေးမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်နာရီလေး မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး သူမ စိတ်
ဖျက်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ဆပ်ပါ မျိုးရယ်၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာအားနာစရာ ရှိလို့လဲ၊ ချစ်သူ
တွေပဲဟာ”

“မဖြစ်သေးပါဘူး မေရာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ သွားဆပ်လိုက်”

မေက ခပ်မာမာပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့် အူထဲအသည်း ထဲ လှိုက်လှိုက်တုန်ခါသွား၏။

“အဲ... အင်း... ဟိုလေ... ငါအကြွေးက (၆၅၀) ရှိနေပြီဟ၊ ဆပ်လို့မဖြစ်သေးဘူး”

“ဪ... ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်ချောက ငြင်းနေတာကိုး”
ဇာဇာက လေယူလေသိမ်းလှပစွာ မှတ်ချက်ချပြီး သူမလွယ်အိတ်ထဲမှ (၂၀၀) တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။ (၅၀၀ + ၂၀၀ = ၇၀၀) (အကြွေး = ၆၅၀)

ကျွန်တော် အကြွေးကင်းတော့မှာမို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သိချင်းအော်ဆိုချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီခေတ်ကြီးမှာ အကြွေးရှိမှ တင့်တယ်တာ မဟုတ်လား။ အရင်အကြွေးရှင်းပြီးတော့ နောက်အကြွေးတွေ စီးဆင်းလာဦးမှာပဲ။

ထိုနေ့က မေနဲ့ပြေလည်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ရင်ခွန်သံတွေ အကွက်စိပ်စိပ် ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။ အဲဒီညက အိပ်မက်တွေလည်း နှင်းစက်တွေလို အေးမြ၍ ပျားရည်စက်တွေလို ချိုမြိန်လှသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကျွန်တော်မထင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ အိမ်မက်ကောင်းလွန်း၍ ခုတင်ပေါ်က လိမ့်ကျခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

(ဃ)

ဒီတစ်ခါလွင့်လာသော မုန်တိုင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် ကျွန်တော့်အချစ်သည် ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လှေတစ်စင်းအဖြစ် ရောက်ခဲ့သွားပြီ။ အလွမ်းတွေဟာ နွေဦးသစ်ရွက်တွေလို ကြွေ၏။ မုန်တိုင်းသန္ဓေတည်ရာ ဒေသသည် ကျွန်တော့်မာနလွင်ပြင်ကျယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မျိုးထွန်း၏ မဖြစ်စလောက်မာနသည် မျိုးထွန်း၏ချစ်ခြင်းကို တစ်စစ ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်ကုန်စေပြီ။ ခုတော့ ကျွန်တော်၏ သန်မာလှသော သံမဏိအသည်း ဝှမ်းခနဲကွဲသွားပြီ။ ကျွန်တော့်အသည်းကို ရုတ်ရက်စက်စက် ခွဲပစ်လိုက်သော ကျွန်တော့်မာနကို စိတ်ရိသလောက် ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်ထောင်းပစ်ချင်မိသည်။

အဲဒီမှာနုတစ်ခွဲသားလေး ကြွတက်ရွတ်လာအောင် မြှောက်ပင့်ထိုးဆွပေးခဲ့တာ ချစ်သောမေ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ပျိုးခင်းလေးပေါ့။

ကျွန်တော်က ယမ်းသုတ်ထားသော သစ်သားမီးခြစ်ဘူးခွဲလေးဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာနတွေက မီးခြစ်ဆံလေး ဖြစ်မည်။ မီးခြစ်သူက ချစ်သူမေ။

အဲဒီနေ့ညနေက ကျွန်တော် သူမကို အဆောင်လိုက်ပို့ခဲ့ခြင်းသည် ပြဿနာ၏အစ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် စကားတဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့ ရွှေကသွားကြသည်။ ဥမ္မာနဲ့ ဇာဇာက သုံးလေးပေခွာ၍ လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောတာတွေကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်၍ တမင်နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ များသောအားဖြင့် အဆောင်ပြန်အချိန်တွေဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ရင်ခွန်ချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မျိုး... မနက်ဖြန် ငါ့အစ်ကိုလာမှာ၊ မျိုးနဲ့ ဓိတ်ဆက်ဖေးမယ်နော်၊ အစ်ကိုနဲ့တွေ့ရင်တော့ အူကြောင်ကြောင် မလုပ်မိဖို့ ပြဿနာမဖြစ်ဖို့ သတိထားနော်၊ ငါ့အစ်ကိုက စိတ်တိုလွယ်တယ် သိလား”

“ယုံပါ အချစ်တလေးရယ်၊ ရွှေယောက်ဖကြီး ကျေနပ်သွားစေရမယ်၊ အဲ... ရွှေယောက်ဖကြီးနဲ့ တွေ့ရမှာဆိုတော့ ငါ မျက်နှာပူလိုက်တာ မေရယ်”

“ဟွန်း... သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“ပြောစမ်းမေ၊ နင့်အစ်ကို ရုပ်ရည်တည်ဆောက်ပုံ”

ကျွန်တော် လျှာပေါ်ဝဲလာတဲ့ မေးခွန်းလေး မေးလိုက်မိသည်။ ဘာပြောရမှန်းမသိလို့ မေးခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။ နောင်တစ်ချိန် အသည်းကွဲမျိုးထွန်း ဖြစ်သောအခါ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း ထိုမေးခွန်းသည် ကျွန်တော့်မှာနသွေး ဆူပွက်ရခြင်း၏အစ ဖြစ်နေတော့သည်။

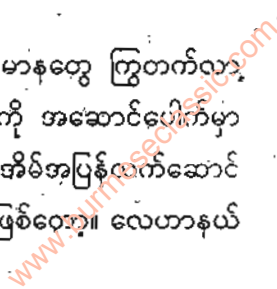
“ဘာလဲ... ရွှေယောက်ဖကြီးပုံစံက ဖမ်းလို့မရတူးလား”

“ဟဲ့... ငါ့အစ်ကိုပဲ၊ ငါ့လို ခပ်ချောချောထဲကပေါ့၊ ဟဲ့... ဟဲ့၊ ဒါပေမယ့် သိလားမျိုး၊ ငါ့အစ်ကို အေးမင်းထွန်းက နင့်လိုပဲ အရပ်ပုပု၊ သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ စာခြောက်ရုပ်အရွယ်ပဲ မျိုးရဲ့၊ ယောက်ဖနှစ်ယောက် သဏ္ဍာန်တူတာ ရယ်စရာပဲနော်”

“အင်း... အဲလေ”

ကျွန်တော့်မှာ ပြန်ပြောစရာ စကားလုံးမရှိ။ စကားလုံးမရှိတဲ့ စမ်းချောင်းလေးလို ခြောက်သွေ့လွန်းလှသည်။ ဥမ္မာနဲ့ ဇာဇာတို့ ရယ်သံကြားမှပဲ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ရင်ထဲမှာ ရှက်စိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရယ်လိုက်ချင်သော်လည်း ရယ်ပုံရယ်နည်း မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

ရှက်စိတ်တွေသည် ဖိနှိပ်လွန်း၍ မာနတွေ ကြွတက်လာသည်ပဲ ပြောရမလား။ ကျွန်တော် သူမတို့ကို အဆောင်ပေါက်မှာ ထားခဲ့ပြီး လှည့်ပြန်ခဲ့မိသည်။ အရင်ကလို အိမ်အပြန်လက်ဆောင်လေပေါ်ဝဲအနမ်းတွေ အလဲအလှယ် မလုပ်ဖြစ်တော့။ လေဟာနယ်



ကို နမ်းချင်စိတ်မရှိတော့။

သွားစမ်း။ ရွှေယောက်ဖနဲ့မှ တည်ဆောက်ပုံတွေ လာတူနေရတယ်။ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ အရွယ်အစားဟာ မိတ္တူကူးထားသလို တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အဲဒီညက ကျွန်တော့်ကို စိတ္တဇဆန်စွာ + လေးလံမှိုင်းညှို့စွာ အိပ်မက်ထဲသို့ စားရိတ်ငြိမ်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ အိပ်မက်၏ရသမှာ အိပ်ရာထနောက်ကျခဲ့၍ အဆူအပူခံရခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။



(c)

“ဟဲ့ မျိုး၊ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဘာတွေတွေးနေပြန်တာလဲ”

“အဲ... အင်း၊ ငါ နင့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ မေရယ်”

“မို့... နင်နော်၊ ငါ့အစ်ကိုရွှေမှာ အူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ နင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာ ငါတော့ မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်ပဲ”

“မျက်ခုံးလှုပ်နေရင်လည်း ခဏဖြုတ်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ဟာ”

“ကြည့်... ဦးရွှေရိုးစတိုင်က ဖမ်းနေပြန်ပြီ”

“ယုံလိုက်မေ၊ နင့်အစ်ကို (ဟိုလေ ငါ့ရွှေယောက်ဖပေါ့) လေ ငါ့ကို သဘောကျသွားစေရမယ် သိလား၊ မနေညက စကားလုံးလှလှ လေးတွေ အလွတ်ကျက်လာတာပဲ”

“ဟွန်း... ကျပါလိမ့်မယ်၊ အားကြီးကြီး”

သူမက မျက်စောင်းကလေးတွေ ဝဲကာဝဲကာနဲ့ မကြာခဏ သတိပေးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချတဲ့သဘောလား။ စိတ်ချ။ တို့အချင်းချင်း ပြေလည်သွားစေရမယ် မေ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့က မျက်နှာနည်းနည်းပူတာပဲ ရှိသည်။ ဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ မျက်နှာပူတာလေးနဲ့တော့ လူမှုရေးယန္တရား လည်ပတ်မှုအတွက် ပြဿနာအကြီးအကျယ် မဖြစ်နိုင်ပါ။

“မျိုး သဘောပေါက်တယ်နော်၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ အဆင်ပြေရင် ငါတို့ဇာတ်သိမ်းက သိပ်လှပမှာသိလား၊ ငါ့အစ်ကိုက နင်လို လှပ-စိတ်တိုမို့ ငါ ခဏခဏ သတိပေးနေရတာ”

“အေးပါ မေရယ်”

ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်ပဲ လက်မထောင်ပြလိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း ‘ကမောက်ကမ’ ဖြစ်သွားပေါ့။ ပုတယ်လို့ ပြောစမှတ်တွင်လောက်အောင် ငါ့ အရပ်မပုလွပါဘူး မေရယ်။ နင်ကိုက ပိုလွန်းအားကြီးနေတာပါ။ ဘယ်လိုတိုင်း... တိုင်း။ ငါ့အရပ်ဟာ ငါးပေနဲ့ သုံးလက်မတော့ အသာလေးရှိပါတယ်။ လုံးလုံးလျားလျားကြီး ပေမမီ ကိုက်မမီ င-ပုမဟုတ်ပါဘူး မေရယ်။ ခြောက်ပေအလွန်ကြီးတွေလို က-လန့်-ကလားကြီး မရှည်တာပဲရှိပါတယ်။ င-ပု မဟုတ်သေးပါဘူး။ မျိုးထွန်းကို င-ပုစာရင်းထဲ ဆွဲမသွင်းပါနဲ့မေ။

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်ရွှေရောက်တော့ အပေါက်ဝမှာ

ရွှေယောက်ဖကြီးကို တွေ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ကြိုတာလား။ သဘောကောင်းလိုက်တာ ယောက်ဖရယ်။

“ညီမလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမယ်”

“သွားတာပေါ့၊ အစ်ကို ဒါ မေပြောတဲ့ မျိုးထွန်းဆိုတာ”

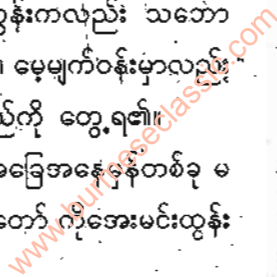
“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို”

မေက မိတ်ဆက်ပေးတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ အစ်ကိုအခေါ်ခံရတာ ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ဒါပေမယ့် စောစောကထင်သလို ကျွန်တော်တို့ကို ထွက်ကြိုတာမဟုတ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားချင်နေတာကိုး။

“အစ်ကိုနာမည်က အေးမင်းထွန်းပါ၊ ညီမလေးပြောပြသားလို့ ညီလေးအကြောင်း သိပြီးပါပြီ၊ မိတ်ပြစ်ဆွေဖြစ်အနေနဲ့ အစ်ကိုက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည် လိုက်တိုက်မယ်လေ”

ကျွန်တော်နဲ့မေ ခေါင်းပြိုင်တူညီလိုက်တာ လှပလွန်းပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းထဲဝင်လာတဲ့ ဟာသလေးတွေ သွားမင်းလာရင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ကိုအေးမင်းထွန်းကလည်း သဘောကောင်းစွာနဲ့ ဘာပြောပြော ရယ်ပေးပါသည်။ မေ့မျက်ဝန်းမှာလည်း ချစ်ကပ်တွေအပြင် အပြုံးတွေ ထင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အို ကျွန်တော် သွားရင်းလာရင်း အခြေအနေနှုတ်ဆက်ခုံ မနှုတ်ဆက်ဘဲ ရလိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော် ကိုအေးမင်းထွန်း



နဲ့ ယှဉ်လျှောက်ရင်း မသိမသာ အရပ်တိုင်းကြည့်မိလိုက်တယ်လေ။
မေက ကျွန်တော့်ကို အရပ်ပုတယ်လို့ တမင်နှိမ်ပြောထားတာကိုး။
ဟဲ့... ဟဲ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပီတိကြီးတွေ ဝါပြုန်းပြုန်းကြွတက်
နေသည်။

သေချာတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အရပ်ဟာ ကိုအေးမင်းထွန်း
အရပ်ထက် တစ်လက်မကျော်ကျော် ပိုရှည်တာပဲ။ နင့်ချစ်သူရဲ့အရပ်
မခေဘူးဆိုတာ နင်သိစေချင်လိုက်တာ မေရယ်။

“ဟဲ့... ငါ့ညီ၊ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲကွ၊ ကျောင်းပိတ်ရင်
မေနဲ့ အလည်လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကိုယ်တို့မြို့က သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ”

“အဲ့... အင်း”

“ဒီကောင်က မဟုတ်ကဟုတ်က အတွေးသမား အစ်ကိုရဲ့၊
တစ်ခါတလေဆို အတွေးကို အကြွေးနဲ့ဝယ်ပြီးတွေးတာ သိလား”

“ငါ တွေးနေတာမဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ နင်ပြောတော့ နင့်
အစ်ကိုက ငါ့လိုပဲ အရပ်ပုတယ်ဆို၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ငါ နင့်အစ်ကိုထက်
တစ်လက်မကျော်ကျော် ပိုရှည်ပါတယ်ဟ”

“ဟဲ့... မျိုးထွန်း”

“ဘာလဲ၊ မေ၊ နင်မယုံရင် သေချာတိုင်းကြည့်၊ နင့်အစ်ကို
ငါ့ထက်ပုတာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော် ကိုအေးမင်းထွန်းအနား ကပ်ပြလိုက်သည်။
ပြောင်းလဲခြင်းတွေသည် လျှပ်စစ်ထက် လျှင်မြန်၏။ အမှန်တကယ်

ပြောင်းလဲခဲ့ပါပြီ။

ကိုအေးမင်းထွန်း ကျွန်တော့်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်
တော် မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖင်ထိုင်ရက်လဲကျသွားခဲ့ပြီ။ လမ်းသွားလမ်း
သာတွေက လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာပူထူသွားသည်။
ကျွန်တော် ရှက်သွားတာပေါ့။

“ဟာ... ခင်ဗျား ဘာလို့တွန်းရတာလဲ”

ကျွန်တော် ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ ညှစ်အော်လိုက်မိသည်။ မေက
ကျွန်တော့်ကို ထူရန်ပြင်၏။

“အေး... တွန်းရုံတင်မကဘူး၊ ထိုးတယ်ကွာ”

“ဟာ... ထိုးတယ်ဟ”

“ထိုးတယ်ကွာ၊ မင်းဘာသာ ငါ့ထက် တစ်လက်မ မက၊ လို့
ပေ တစ်ရာရှည်ရှည် မင်းပြောစရာလား၊ ငါအရပ်ပုတာ မင်းနဲ့
ဘာဆိုင်လဲ၊ ကဲကွာ...”

“ဟာ... တကယ်ထိုးတာ၊ မေ... နင့်အစ်ကို ဆွဲနော်... ဆွဲ”

(ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်)

ကျွန်တော် ကိုအေးမင်းထွန်းလက်သီး မြည်းလိုက်ရသဖြင့်
ဩယ်တာရာတွေ၊ လစန္ဒာတွေ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်တွေ၊ ဖန်လုံးအိမ်တွေ၊ တိုက်
ဘန်းနှစ်တွေ၊ ဗန်ဂိုးရဲ့ ပန်းချီကားတွေ မြင်လိုက်ရ၏။ နားထဲမှာလည်း
ချစ်စေနေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ခုခံရင်းနဲ့ ပြန်ထိုးရတော့သည်။ ကျွန်တော်

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လမ်းဘေးလက်ဝှေ့ပွဲကို အနီးအနားရှိ ကျောင်းသားတွေ ဖျန်ကြဖြေကြ၍သာ ခပ်မြန်မြန် ပွဲသိမ်းသွားရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာတွေမှာ သပြေသီးတွေမှည့်ကုန်ပြီ။ ဝေါသ၏ သင်္ကေတတွေလား။ ရန်ပွဲ၏ နိမိတ်ပုံတွေလား။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဝိုင်းဆွဲထားသူများရှိ၍ သာ ရန်ပွဲရပ်စဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လွှတ်ပေးလိုက်ပါက ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွယ်ကြမှာ သေချာသည်။

“တောက်... ငါ့ညီမနဲ့ ပက်သက်နေလို့ သက်သာတယ် မှတ်”

“အေး... မေ့အစ်ကိုဖြစ်နေလို့ သက်ညှာတယ်မှတ်လိုက်”

“ဖြန်း...”

“ဟာ... မေ့... နင် ငါ့ကို... ရိုက်တယ်”

“ရိုက်တယ်၊ နင့်ကို ငါပြောထားရက်နဲ့ မျိုးထွန်းရယ်၊ နင့်ကို ငါမုန်းတယ်သိလား၊ လာအစ်ကို... သွားမယ်”

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသဖြင့် အားလုံး ရှက်စရာကောင်းလှပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မေ့ရဲ့မျက်စောင်းဟာ ထောင့်မှန်ကျလွန်းသည်။ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းသွားတဲ့မေဟာ ကျွန်တော့်ကို မုန်းလိုက်ပြီတဲ့။ မုန်းသွားပြီတဲ့။

ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ နှလုံးသားလည်း ဝှမ်းခနဲကျကွဲသွားပြီ။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ နှင်းဆီငုံတစ်ငုံကို ကတ်ကြေးနဲ့ ဖြတ်ချလိုက်သလို နာကျင်နေသည်။

ငါကြောသွားပြီမေ။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ပန်းတစ်ပွင့် သွင်းကြောသလို မည်သာဘူး။ မလှပဘူး။ ပြင်းထန်စွာ အကျည်းတန် သွန်းသည်။ သည်းထန်စွာ ခြောက်သွေ့လွန်းသည်။

အသည်းကွဲသောလူသည် ကျောင်းလစ်၍ ကောင်းသည်။ ဆေးလိပ်ဖွာ၍ ကောင်းသည်။ အချိန်ဖြုန်း၍ ကောင်းသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၍ ကောင်းသည်။

စိတ္တဇစက္ကန့်တွေကို တစ်စစီ လိုက်လံရှာဖွေဖမ်းဆီးပြီး ကျွန်တော် ကြိုတ်မှိတ်မျိုချနေရသည်။ စက္ကန့်တွေဟာ ပူလောင်လွန်းတော့ သည်း ရင်ထဲကအသည်းတွေ ကျွမ်းသွားပြီမေ။ ငါ့အသည်းတွေ အရည်ပျော်ကာ၊ အငွေပျံ့ကာ စကြဝဠာတစ်လျှောက် ပျံသန်းသွားစေချင်သည်။ ချစ်သူက မုန်းတီးနာကြည်းနေသော နှလုံးသားကို ရင်ထဲမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်ခွင့် မပေးချင်တော့ဘူး။ ငါ့အမှားတွေပါမေ။

မေ့ကို မတွေ့ရသောနေ့တွေ များလာလေလေ ကျွန်တော့် မှုတ်ထဲ နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်နေသည်။ ငါးရိုးနှင့်နေသလို ခံစားရသည်။ မေ့လင့်ခဲ့သော ကြသပတေးနေ့ ညနေမှာတော့ ရှောင်ပုန်းနေသော ချစ်သူကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါသည်။

ထိုကြာသပတေးနေ့သည် နေပူသည်။ သူမတို့အဖွဲ့ အဆောင်ပြန်ချိန်မှာ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူမအနားကို ရောက်သွားသောအခါ ဥမ္မာတို့က အလိုက်တသိ ရှောင်ပေးကြ၍ တော်သေးသည်။ အရင်က တို့ရဲ့အချစ်ညနေ အဆောင်ပြန်ချိန်တွေပါ မေ့ရယ်။ ဥမ္မာတို့က ကျောင်းရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ကြ

(၈)

“ငါ့အိပ်မက်တွေ ဘယ်သူ့လက်ချက်နဲ့ ပျက်ပြန်ပြီလဲ”
နောင်တဆိုတဲ့ နောင်မှရစရာကြီးကို ငါ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီမေ။ အသည်းကွဲသွားပြီမေ။

ငါ့ပါးပြင်ကို လွှဲရိုက်လိုက်တဲ့ နင့်လက်ထဲမှာ အထီးကျန်ခြင်းတွေ ပါခဲ့တယ်မေ။ စိတ္တဇည + အသည်းကွဲ + ဆွေးမြည့်ညတွေ နာကျင်ခြောက်သွေ့စွာနဲ့ ငါ ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရမလဲ။

သခင်... သနားသဖြင့် ငါ့ဆိပ်မိလွတ်လိုက်တဲ့ အမုန်းမြားတွေ လာပြီးဆွဲနှုတ်ပေးလှည့်ပါ။ ဒဏ်ရာတွေ ကုစားပေးလှည့်ပါ။

သည်။ မေကတော့ ကျွန်တော်ပါလာသဖြင့် အဆောင်ကိုသာ တန်း ပြန်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အရင်ကဆို လက်ဖက်ရည်တိုက်မည့် ဒကာ ပေါ်လာလျှင် မေ့ကျွန်တော်ပါ တပျော်တပါးကြီး ဝင်တွယ်လိုက်ကြ တာပဲ။ မေ့လို့မရဘူးမေ။ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။

“မေ”

“မျိုးထွန်း၊ ငါ အပြတ်ပြောပြီးပြီ၊ နင့်လိုကောင်ကို ငါမုန်း လိုက်ပြီ၊ နင်ပြန်တော့”

“မေရယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေ၏။ ရင်ထဲက အသည်းကွဲ ဝါကျတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ကြော့ကွဲလိုက်တာ မေ။

“ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေရယ်၊ ငါက အပျော်သဘောနဲ့ နင့်ထံ ပြောတာပါ။ ငါ ပြဿနာရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအခြေအနေထိ ဆို ရွားလိမ့်မယ် မထင်ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပါ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် မရည်ရွယ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပါ မေရယ်”

“တော်ပြီ၊ ငါ ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး မျိုးထွန်း၊ နင့်ထံ ဒီတစ်သက် ပြန်ချစ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ နင့်ကို မေ့လိုက်ပြီ နင်ပြန်တော့”

“မဟုတ်ဘူးမေ၊ ငါ့အမှားတွေနဲ့ ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုမှ မေ့မ ဘူး၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါလေ နင်ပျော်စေချင်လို့ ပြောတာပါ”

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ကောင်းကင်မှာ ငှက်တွေ ပျံဝဲနေကြသည်။ ကျွန်တော့်အခြေ အနေက ကောင်းကင်မဲ့နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ခွေးကဟောင်နေသေး သည်။ အသည်းကွဲသူသွားလေရာ ခွေးလိုက်လို့ဟောင် ဆိုတာပဲလား။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်အပျက်ကို မြားနတ်မောင်က မသိချင် တန်ဆောင်နေတာလား။

ခွေးက မနားတမ်းဟောင်နေသည်။ ချစ်သူက မလျှော့တမ်း ဗုန်းနေသည်။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတိုင်း ချစ်နေမိသည်။ မြားနတ် မောင်ဟာ မြားကုန်နေပြီလား။ ပစ်လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ အချစ်မြားတွေ ထိပြီး လဲကျသွားချင်သွားပါစေ။

“မေရယ် နည်းနည်းလောက် ငဲ့ညှာပါလား၊ ငါ ကတိပေး တယ်၊ နင် စိတ်ညစ်အောင် ငါ ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး၊ နင့်အဖုန်း ဒဏ် မခံနိုင်ဘူးမေ၊ ငါ့ကိုသနားပါ မေရယ်”

“လဲသေလိုက်၊ နင် ကြောင်တောင်တောင် လာလုပ်စနေနဲ့ ငါ ဌာနမှူး တက်တိုင်မှာနော်၊ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့၊ နင် ပြန်တော့”

“ငါ တောင်းပန်နေတာပါ မေရယ်”

“ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ဟင် . . . ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကဝင် အသက်မုန်တိုင်းတွေ ကျရောက်လာပြီ။ ကြမ္မာဆိုးကလည်း အချစ်က ခုန်နေသူကိုမှ ရွေးချယ်လိုက်ရတယ်လို့ သွားပြီ။ ဘယ်ကခွေးစုတ်

မှန်း မသိ။ တရစပ် ထိုးဟောင်နေရာက ဘာစိတ်ကူး ပေါက်လိုက်သလဲမသိ။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးလာနေပြီလေ။

“ဟ... ဇွေး... ဟ... ဇွေး... ဇွေး... ဇွေး... ပြေး... ပြေး... ပြေး”

ကျွန်တော် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်ပြေးမိသည်။ ခွေးကြောက်တတ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ခွေးအလိုက်ခံရသောအခါ သွေးရှူးသွေးတမ်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အလန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး ပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေးခဲ့သည်။ ခွေးကလည်း တရစပ်ဟောင်က တဖွတ်ထိုး ပြေးလိုက်လာတာကိုး။

ကျွန်တော် ခွေးကြောက်တတ်၍သာ ထွက်ပြေးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ထွက်ပြေးခဲ့ခြင်းသည် မေ ကျွန်တော့်အပေါ် အလွန်အင်မတန် မုန်းတီးခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားမည်ဆိုပါက ထိုနေရာမှာ ပေတေတေ ရပ်နေမည်ဖြစ်ပါ၏။ မေ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခွေးကြောက်တတ်တဲ့အဖြစ်ကို ချိုးနှိမ်ပစ်မှာပါပဲ မေ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော အဖြစ်တွေသည် ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို သိမ်းကျုံးဝါးမျို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို နှလုံးသားမဲ့တဲ့ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် စွပ်စွဲလိုက်ပြီ။ ယုံပါမေ။ ငါ့ဟာ အသည်းကွဲနေတဲ့ကောင်ပါ။

“ဟဇွေး... ခွေးစုတ်”

ကျွန်တော် ပြေးရင်းတန်းလန်းက မေ့ကို ငဲ့ကြည့်မိသောအခါ ရင်မှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် မေလဲကျနေပြီ။ သွား

ပြီ။ မေ့ကို ကိုက်လိုက်သောခွေးကို ကျွန်တော် စိတ်ရှိသလောက် ဆုံးမရန် တွေ့ရာခနဲ ထုရပါတော့သည်။ ခွေးကြောက်တတ်သောစိတ်တွေ ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိ။ ခွေးက ခနဲရွယ်တာနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသွားသည်။ ကြည့်စမ်း။ ခွေးဆိုတာ ကြောက်စရာသတ္တဝါမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော် မေ့ကို ပြေးထူရပါသည်။ မေ့ငိုနေသည်။ ငါ သနားလိုက်တာ မေရယ်။ မေ့ခြေသလုံးမှာ ခွေးသွားရာတွေနှင့် သွေးတွေ စီးကျနေ၏။ မေ့အနား ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကလေး တုန်ခါသွားလေသည်။

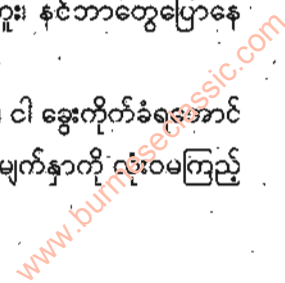
“ဖြန်း”

“ရိုက်ပါ မေရယ်၊ နင် စိတ်ကျေနပ်သလောက် ရိုက်စမ်းပါ။ နင် အရမ်းနာနေလားဟင်”

“မျိုးထွန်း၊ နင် အကြံသိပ်ပက်စက်တဲ့ကောင်၊ ဘာလဲ၊ နင်က ငါ မနေ့က ပါးရိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ကလဲ့စားချေလိုက်တာပေါ့။ နင် ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးမေ၊ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ မေရယ်”

“နင် အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ ခွေးကိုက်ခံရအောင် နင် တမင်ဖန်တီးခဲ့တာပဲ၊ ငါသိတယ်၊ ငါ နင့်မျက်နှာကို လုံးဝမကြည့်ချင်ဘူး၊ ရွံတယ်”



“မဟုတ်ဘူး၊ နင်မှားနေပြီ မေး တိုက်ဆိုင်”

“တော်တော့၊ နင်သွားတော့၊ ငါ ပါးထပ်ရိုက်မိတော့မယ်”

မျက်ရည်တွေနဲ့မေ။ ကျွန်တော် အော်ဟစ်ငြင်းလိုက်ချင်ပါသည်။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူ့ဟာ သနားစရာ အကောင်းဆုံးလဲမေ။ ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ နင်ကို သနားတယ်။ ငါ့ဘဝကရော သနားစရာ မတောင်းတော့ဘူးလား။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ဘယ်သူက ခွေးကိုက်ခံရအောင် ဖန်တီးမှာလဲ မေရယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ သနားတယ် မေ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ရက်စက်စွာ ချောင်းခြားပစ်ရက်တယ်။ ခွေးစုတ်ခွေးပြတ်ရယ်။ ထိုအချိန်မှာ ဥမ္မာတို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တုန်ယင်နေသည်။

“ဟယ်... မေ... ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

“ခွေးကိုက်ခံရတယ် မိဖာရယ်၊ နှလုံးသားမရှိတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မြင်နေတာလည်း ငါ သေချင်စိတ်ပေါက်တယ်... အဟင့်... အဟင့်...”

သူမ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေ၏။ ဇာဇာကလည်း မေ့ကိုဖက်ကာ လိုက်ငိုနေသည်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောက်ရုပ်တုတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

“မျိုးထွန်း... နင်ပြန်တော့ဟာ၊ နင် မေ့ကို မေ့လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အသည်းတွေ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ

ကြေမွသွားအောင် ပြောချလိုက်သော ဥမ္မာကို ပြန်အော်မိ၏။

“မမေ့ဘူး၊ ငါ မမေ့နိုင်ဘူး မေရယ်၊ ငါ ရူးလိမ့်မယ်”

“နင့်ဘာသာ ရူးလို့မက သေချင်သေ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အံကြိတ်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် အသည်းကွဲမျိုးထွန်းဟာ သစ်ရွက်တစ်ရွက်အဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို လွင့်ထွက် ကွဲအက်ဆွေးမြည့် ပျောက်ဆုံးသွားချင်သူပါ မေ။

ဒေမှန်တကယ် ချစ်သူနှစ်ဦး ဝေးကွာသွားတာတောင် မြားနတ်မောင်ဟာ မသိချင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့ပါ၏။ တကယ့်တကယ်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်အပျက်တွေ မြားနတ်မောင် မသိခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။



(ဆ)

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းပရဂျက်မှာ တွေ့သမျှခွေးတွေကို ခဲနဲ့လိုက်ထုမိတော့သည်။ ငါ ရူးသွပ်သွားပြီ မေ။

သေချာတာပေါ့။

အဲဒီ ရူးသွပ်ခြင်းတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို နာမည် တစ်မျိုး ပေးလိုက်ကြပါရဲ့။

ကျောင်းမှာ ကျောင်းသူတစ်ချို့ကပေးတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည် သစ်ကတော့ ခွေးပစ်မုဆိုးတဲ့။ မေသိပါတယ်လေ။ ငါ ကျေနပ်တယ် မေ။ ခွေးတွေမြင်တိုင်း ခွေးပစ်မုဆိုးတစ်ယောက်ကို သတိရချင်မှ ရပါကွယ်။ ငါကျေနပ်စွာ အသည်းကွဲသွားမှာပါ မေ။

နောက်ဆက်တွဲအလွမ်းများ

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အထီးကျန်သူတစ်ယောက်၏ အိမ်ပြန်ချိန်တွေဟာ ရေဆာချင်ဆာတတ်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်ချင် ခံတွင်းချင်တတ်သည်။ သွားရင်းလာရင်း ခေါင်းကို တပြင်းပြင်း ကုတ်နေချင်တတ်သည်။ ဖိနပ်ရှုပ်တိုက်သံနှင့် ရင်ခုန်သံကို စည်းချက်ညီမညီနားစွင့်တတ်သည်။ လမ်းမပေါ်မှာ ခဲလုံးတစ်လုံးတွေ့လျှင် အင်နဲ့အားနဲ့ ကန်ထုတ်ပစ်ချင်တတ်သေးသည်။

“ဟေ့... မျိုးထွန်း...”

ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်မှန်တပ်ရုံသူဆိုလျှင် ပါဝါနှစ်ဆထပ်တိုးရမည်။ ရင်ဘတ်နံရံတွေ အသစ်လဲတပ်ရမလောက် ရင်တွေခုန်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေသော

ဝန်းသီးလေးကို ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရပြီလေ။ အိပ်မက်ဟု ထင်မှားစရာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲဆိတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိပါ။ ချစ်သောပန်းသီးလေး လာရာလမ်းမှာ ကျွန်တော် အပြုံးမပျက်ရပ်နေဖို့ အရေးကြီးလှသည်။

“မေး... နင် ငါ့ကို နားလည်သွားပြီပေါ့၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ မေရယ်၊ ကျေးဇူးပဲ”

“အူကြောင်ကြောင် လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ နင်ကိုပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်တောင်းဖို့လာတာ၊ ငါတို့ဇာတ်လမ်းက သိမ်းပြီးပြီ၊ ငါ့ဓာတ်ပုံတွေ ပြန်ပေးပါ ဒါပဲ”

“ဟဟ...”

ပန်ကာလည်သလို ချာခနဲပြန်လှည့်သွားသော မေ့ရဲ့ကျော့ပြင်ကိုငေးမော၍ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတွေ ချနေမိပါသည်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” မေရယ်။ နင် ငါ့ဆီကအကြွေးတွေ ပြန်မတောင်းတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတွေကို လက်ငင်းစနစ်နဲ့ မှုတ်ထုတ်နေပါသည်။ မေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အကြွေးကင်းသည်မှာ သက်ပြင်းတွေနှင့် အလွမ်းတွေသာ ရှိပါသည်။ ။

နီရင်ရင်

အချစ်လား... ရည်းစားထားချင်တယ်

ရည်မှန်းချက်မရှိတဲ့သူတွေ

ဘယ်သူ့ကိုမှ အကျိုးမပြုသူတွေဟာ

အသက်ရှင်နေပေမယ့် လူသေတွေလိုပဲ။

(ဝေဘူဆရာတော်ကြီး)

အခန်း(၁)

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတော်ကြီး၏ ပရဝဏ်ထဲ ခြေချမိသည်နှင့် တွဲတေးသိန်းတန်၏ (သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး မရပါ) တေးတို့တွင်လိုက်မိတော့သည်။

xxxကျောင်းဖွင့်ချိန်xxxစိန်ပန်းတွေလည်းxxxမြေမှာကြပြန်နေxxxကံ့ကော်ပန်းတွေနဲ့အတူxxx

ဟိုး . . . ဟိုး။ ကိုယ့်လူ . . . ။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခလုတ်တိုက်မိသလိုမျိုး သီချင်းသည်ကျွန်တော့်သွားတွေကို ခလုတ်တိုက်မိ၍ လျှာပေါ်ပုံကျသွားဟန်ရှိ၏။ ကျောင်းထဲကို ကြည့်စမ်း။ စိန်ပန်းပင်တွေ ရှိနေသဖြင့် စိန်ပန်းပွင့်တွေ မြေမှာကြပြန်နေသည်မှာ အမှန်။ ဘယ်မှာလဲ ကံ့ကော်ပန်းတွေ . . . ။ ကျောင်းထဲမှာ တမာပင်တွေ ရှိသည်။ ပြီးတော့ အဝေရာပင်တွေ တောထဲနေသည်။

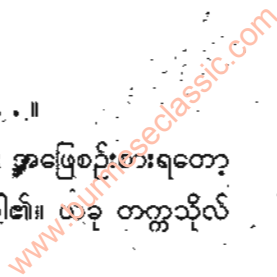
သွားပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးနဲ့ရူးခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကလေး သွားပြီ။ ကျောင်းဖွင့်စမှာ ရင်ခုန်သံဖောင်းပွမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်အောင်ဆော့ ကျောင်းတော်ကြီးက ဆောင်ရွက်သင့်တာပေါ့ဗျာ။

ကံ့ကော်ပင်တွေ၊ သစ်ပုပ်ပင်တွေ၊ ခုံတန်းပြာတွေ ကျောင်းထဲမှာမရှိ။ တမာပင်တွေ၊ အဝေရာပင်တွေလောက်တော့ ထူးထူးခြားခြား ရင်ခုန်စရာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည် မထင်။ အနည်းငယ်ကံ့ကောင်းတယ် ပြောရမှာက စိန်ပန်းပင်တွေ ရှိနေသေးလို့။ စိန်ပန်းပွင့်တွေ ကြွနေသေးလို့။ ကြည့်စမ်း။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ အသုံးမကျလိုက်တာ။ ကျောင်းထဲမှာ ရေတမာပင်တွေ ရှိနေသေးတာကို မမြင်မိဘူး။ ဟူး . . . မောလိုက်တာ။

ကျွန်တော် ကျောင်းပရဝဏ်အနွဲ့ လျှောက်သွားခဲ့ပြီး မှတ်သားချက်များကို စာရင်းချုပ်လိုက်သည်။ တမာ (၂၉) ပင်၊ စိန်ပန်းနီ (၁၅) နှင့်၊ ရေတမာ (၅) ပင်။ အဝေရာပင်တွေက တောထဲနေသဖြင့် စာရွက်နှင့်မင် မဖြုန်းတီးတော့ပါ။ မေ့ကျန်စာရင်း၊ စွယ်တော် (၅) ပင်နှင့် ဗာဒံ (၆) ပင်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်လျှင် . . . ။

ထိုမေးခွန်းကို နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး အဖြေစဉ်းစားရတော့မည့် အချိန်မဟုတ်တော့မှန်း ကျွန်တော်သိပါ၏။ ယခု တက္ကသိုလ်



ပရဝဏ်ထံမှာ တက္ကသိုလ်လေကို ရှုနေသူမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပြီပဲ။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့များ၊ စီးကရက်နဲ့များ ပျော်ဝင်နေ သောလေကို 'တက္ကသိုလ်လေ'ဟု မှတ်လိုက်ပါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ။ အကြောင်းပြချက်မှာ ကျောင်းသူတွေ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အသုံးများပြီး ကျောင်းသားတွေ စီးကရက် အလွန်သောက်သုံးသောကြောင့် ကျွန်တော်များ ကို လက်ညှိုးထိုးပြချင်သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်လျှင် . . . ။ ထိုခေါင်းစဉ်လေး ပေးပြီး အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ရေးကြည့်ချင်စိတ် ကျွန်တော့်မှာ မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်လျှင် ရည်းစားတစ်ယောက် တော့ ထားဖြစ်အောင်ထားမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးတစ်ခု ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လွယ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်ခြင်း မဟုတ်ရိုးအမှန်ပါ။ 'တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီဆိုမှဖြင့် ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိမှ တင့်တယ်ပေမည်' ဟူသော ရင်ဘတ်အမြင်ကလေး မဲတင်းပြီး နှလုံးသားကို အချစ်နယ်ပယ်ထဲ သွတ်သွင်းရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အမြီးလည်း ပေါက်မှဖြစ်မည်။ အထီးကျန်ဆန်သော အိပ်မက်တွေကိုလည်း အချစ် ရေအေးတိုက်ကျွေးမှ ဖြစ်တော့မည်လေ။

ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ရင်း အတွေးတွေကို ဆေးလိပ်တစ် လိပ်အဖြစ် ဖွာထုတ်နေမိသည်။ ကျောင်းဖွင့်စ၊ ဆိုသော်လည်း ကျောင်းသားကျောင်းသူအသစ်တွေ ဝတ်ဆင်ထားသော ကျောင်း

တော်ကြီးမှာ လှပနေပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ရည်းစားထားချင်စိတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လွယ်ထားပြီး အရေးအကြီးဆုံး နေရာ တစ်နေရာ တို့ လေ့လာရန် ပင်မဆောင် ကော်ရစ်တာက ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာသည် ကျောင်းပရဝဏ်အတွင်းမှာတော့ ထမင်းဆိုင်ထက် အရေးကြီးသည်။ ကျောင်းမှတ်စုစာအုပ်ထက် အရေးကြီးသည်။ ချိတ်ဆံအိတ်ထက် အရေးကြီး . . . ။ ထိုနေရာကလေးဟာ 'ဘာ' ဖြစ်နိုင်ပါသလဲ မိတ်ဆွေ။ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ရှာဖွေနေ သော နေရာလေးမှာ အိမ်သာ၊ ရေအိမ်၊ အမျိုးသားသန့်စင်ခန်း၊ အပေါ့အပါး၊ အလေးအပင်၊ ပြဿနာတွေ အဖြေရာရာရပ်ဝန်း။

ဒီနေ့တော့ 'ကျောင်းဖွင့်စ' ရက်မို့ အတန်းလစ်ရန်သာ စိတ် ထူးထားပါသည်။ ကျောင်းပရဝဏ်အနဲ့ လေ့လာရဦးမည်။ ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကိုထုတ်ပြီး လူရှင်းရာနေရာ နှာ 'မကြာခင်မှာ ရည်းစားထားပါမည်'ဟု ကတိပေးရမည်။ ပြီးတော့ . . . ။ ကျောင်းပရဝဏ်အတွင်းမှာ တခြားကျောင်းသားကျောင်းသူ တွေလည်း 'ကျောင်းဖွင့်စနေ့သစ်'ကို စပ်စုရေးသီချင်း လုပ်ဆိုနေကြ ချာပါပဲ။

ပင်မဆောင်လွန်တော့ ကျောင်းသူတစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေ မှားယွင်းကုန်သည်။ ရပ်တန့်သွား သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေး၊ ဘယ်-ညာတိုင်ပင်ပြီး ကောင်မလေး တွေကို ကျော်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရသည်။ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လရက် (ဆက်

ရက်) မကလေးတွေ လမ်းဖယ်ပေးကြကွယ်။ ဘုန်းမောင်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အားငယ်လှတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမလှလေးတွေနောက်က လိုက်လျှောက်ရသည်မှာ ဖုန်မမွန်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့၊ မိတ်ကပ်နဲ့များ မွန်လှသည်လေ။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်း အကွာအဝေးကို ကျယ်လိုက်သည်။ ခြေလှမ်းနှုန်းကို 'ငြိမ်းခနဲ' မြှင့်တင်လိုက်၏။

“အင့်”

“ဟာ... ”

“ရှင်... ရှင်... ”

မည်သို့မှမထင်မိသော အဖြစ်အပျက်သည် လေရှူးလိုတွေ တိုက်သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတစ်သိုက် (လေးယောက် အဖွဲ့)ကို ကျော်အတတ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိနပ်နှောင် မြီးကို နင်းမိသွားသဖြင့် ပံပင်ပေါက်အညောင့်ထက် သေးသွယ်သော ဖိနပ်သည်ကြိုး ပိစိကွေးတစ်ချောင်း ပြတ်ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ သွားပြီ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားသည်။ နားထင်တွေပူ နားတွေအူလာသည်။ စိတ်ထဲမှာ မောပန်းသလိုဖြစ်ပြီး၊ မျက်နှာမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။ သုံးစက္ကန့်လောက် အသက်ချမှားသွားပြီး ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်ပေါက်နေပါသည်။ ရင်ခုန်သံတွေ ဖောင်းပွမှုဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး မိန်းကလေးရယ်။

“I'm n&D(Sorry) ဗျာ... မတော်... ”

“ဘာပြောတယ်... ဒီလောက် လူတွေအများကြီးဟာ၊ ရှင်မြင်ရက်နဲ့ တမင်လုပ်တာ”

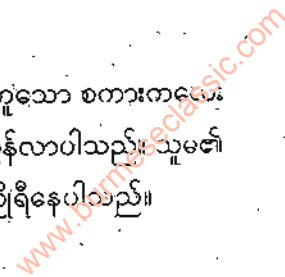
“ဟာ... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်ကို သွေးပေါင်ချိန်ကြည့်လျှင် ဆရာဝန်လန်ပြီး ချက်လုံးပြူးသွားနိုင်သော အခြေအနေ။ ဖိနပ်အမြီးပိုင်းကို တက်နင်းမိခြင်းကြောင့် ဖိနပ်သည်ကြိုးပြတ်မှုတစ်ခုအား မတော်တဆ ဖြစ်ပျက်မှုနယ်ပယ်မှ ကျော်လွန်ကာ ကျွန်တော်၏ တမင်ဖန်တီးမှုအဖြစ် သူတို့က တစ်ဖက်သက် သတ်မှတ်နေကြပြီ။ ဖိနပ်သည်ကြိုး၏ အရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းမှုကိုလည်း ထည့်စဉ်းစားသင့်ပါသည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သူကတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး သူမ၏ရှက်ရွံ့မှုများကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ သန့်ရှင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျောင်းသူတစ်ဦး ဖိနပ်သည်ကြိုးပြတ်သွားခြင်းအပေါ် မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ ချက်ရွံ့ရမည်ဟု သတ်မှတ်ချက်တွေ ရှိနေပါသလား။

“တကယ်... အဲ... မတော်တဆဖြစ်ရတာပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကိုကျော်ပြီး လျှောက်လိုက်တာ မတော်တဆ နင်းမိသွားတာပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

မပွင့်တပွင့် ပန်းငုံဖူးကလေးများဖြင့်တူသော စကားကလေးကြားသဖြင့် ကျွန်တော် အသက်ရှူ နည်းနည်းမှန်လာပါသည်။ သူမ၏ ချက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မိုးတိမ်တွေ မှိုင်းညှို့ညှို့ရီနေပါသည်။



“ဘာ ရပါတယ်လဲ၊ ဖိနပ်အသစ်ကြီး ပြတ်သွားတာ၊ ဒါ တမင်သက်သက် ပြဿနာရှာတာ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဒီမှာ... ရှင် ပြန်လျော်ပေးရမယ်”

“ဗျာ... အဲ”

ဆံပင်အလယ်ခွဲပြီး လွယ်အိတ်ကို ယောက်ျားလွယ် လွယ် ထားသော ကောင်မလေးက ကြားဝင်စွက်ဖက်လာသည်။ ဒီနေရာ ကလေးဟာ နယူးယောက်မြို့ကြီး ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ဒီနေရာကလေးကို ကျော်ခွဲပြီး သွားချင်ပါသည်။ သူမတစ်ယောက် ကလွဲ၍ ကျန်အမျိုးသမီးတွေက ဖိနပ်ပြဿနာကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ဖြေရှင်းခိုင်းနေကြသည်။ ဒီနေရာကလေးဟာ ‘မတော်တဆ’ တိုက် ဆိုင်မှု၊ စသော စကားလုံးတွေ အသုံးမဝင်ပေ။

“ခုမှ ရူးသလိုကြောင်သလို လုပ်မနေနဲ့၊ ရှင်ကြောင့် ဖိနပ် ပြတ်သွားတာ၊ အဲဒါ ရှင် ပြန်လျော်ပေးပါ၊ ဒါပဲ”

ကျွန်တော် ရူးသွပ်မသွားအောင် ခေါင်းကိုကုတ်ဖဲ့နေမိသည်။ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရာ၌ ‘အချိန်၊ နေရာနှင့် အခြား အကြောင်း အရာများစွာ’ လိုအပ်သေးသည်ဆိုတာ သည်ကောင်မလေးတွေ မသိ ကြဘူးလား။ ကျွန်တော့်မှာ သက်ပြင်းကလေးတစ်စက်တောင် နှိ ကြောင်ခိုးဝှက် ချနေရပါသည်။

“ကျွန်တော်... အဲ... ကျွန်တော့်ဖိနပ် ယူသွားလေ”

“ဘာ”

ကမ္ဘာကြီးသည် (၂၃၃) တိမ်းစောင်းနေ၍သာ တော်ပါ သေး၏။ ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ ပြေလည်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လို ညှိရပါ။ ပြေလည်အောင် ဒီမောင် လေလည်... အဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရန်ဘိုတံဆိပ် ဖိနပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး သင်းတို့ နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ နှုတ်သီးအလွန်စွာပုံရသော (လင်မာညိုမီ) ကောင်မလေးက ကျွန်တော့် အာရုံကို အသံနဲ့ ဆွဲဆိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်ဖိနပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီဖိနပ် အစားပြန်ဝယ်ပေး”

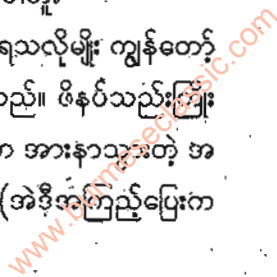
“အဲ... ကျောင်းထဲမှာ ဖိနပ်ဆိုင်မှ မရှိဘဲ၊ ပြီးတော့... ”

ကျွန်တော် စကားပြောရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာသည်မို့ စကားကို ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် စကားဆုံးအောင်လည်း ပြောနိုင်မည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော့်အိတ်ကပ်ထဲမှာ... ဟင့်အင်း။ ဖိ နပ်တစ်ရန်ကို လက်ညှိုးထိုးဝယ်ပေးနိုင်လောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ကလေးမှာ အင်အားမရှိလှပါ။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ် ချက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချလိုက်ဖို့ သိပ်လိပ်ပြာမလုံ။

“စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်မှာ... အဲ... ပိုက်ဆံမပါဘူး”

လူနာက ဆရာဝန်ကို အသိပေးလိုက်ရသလိုမျိုး ကျွန်တော် အိတ်ကပ် ကျန်းမာရေးကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ဖိနပ်သည်းကြီး ပြတ်ကလေး... အဲ... ထိုကောင်မလေးဆီက အားနာသွားတဲ့ အ ကြည့်ကလေး ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာခဲ့သည်။ (အဲဒီအကြည့်ပြေးက



လေးထဲမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခံစားမှုတွေ ညိုတွယ်နေသလိုပဲ။)

“တော်ကြပါတော့ မိလင်နဲ့ ပေါက်ပေါက်ရယ်၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်ဟ၊ ငါ့မှာ ရှက်လို့သေတော့မယ်၊ အဟင့်...”

သူမက ပြောပြောခိုင်း ဖြစ်သွားသဖြင့် လျော်ကြေးတောင်းခံရေးအဖွဲ့ မြားဦးလှည့်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လေညာအရပ်မှာ မတ်တတ်။

“အနမ်း... ဝိုင်းမနေစမ်းနဲ့၊ လား... တို့အဆောင်ပြန်ကြမယ်၊ ဒီမှာ”

ကြည့်စမ်း... သူမရဲ့ နာမည်လေးဟာ ‘အနမ်း’တဲ့။ နာမည်ကလေး ကြားလိုက်ရတာ ကျွန်တော့်ကျောတွေ ချမ်းသွားသလို၊ ရင်ခွန်သံကလည်း နွေးဦးသစ်ရွက်တွေလို မလှုပ်ရဲသေး။ ပေါက်ပေါက်ဆိုသော အသံအပြင်းစားပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော် လန့်သွားပါသည်။ သူ့အသံက သတ္တိသံ နည်းနည်းပေါက်သည်။ အဆောင်ဘက် လှည့်သွားသောမြားဦးဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဝယ်ကွေ့ကွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ... ရှင် မြမြမှတ်ထား၊ ရှင် တမင်လုပ်မှန်းသိလို့ အလျော်တောင်းနေတာ၊ ဒီလိုဖိနှပ်မျိုးတွေ အဆောင်မှာ ထားစရာ နေရာမရှိဘူး”

ကျွန်တော် စိတ်တိုသွားမိသည်။ ‘ဒိန်းခနဲ’ (သို့) ‘ဒိုင်းခနဲ’ ပဲ။ ယောက်ျားဆိုတော့လည်း မာနစိတ်ကို ‘လိုရမည်ရ’ ဆောင်ထား

ခဲ့သည်လေ။ သူတို့ဘာသာ ဖိနှပ်တစ်ရံကို နေကြာစေတစ်စေလောက် သဘောထားလိုက် ထားနိုင်ပါသည်။ ‘တမင်သက်သက်’ဆိုသော တစ်ဖက်မြင်စကားလုံးက ကျွန်တော့်မာနကို ပဲကြီးစေတစ်စေအဖြစ် ရေစိမ်နေပြီ။

“စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် အလျော်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမစီးဖိနှပ်တော့ မဝယ်တတ်ဘူး၊ ဝယ်လည်းမဝယ်ရဲဘူး၊ ဖိနှပ်ဖို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ခြောက်ထောင့်ငါးရာ”

စိန်ပန်းပွင့်တွေ လေအဝှေ့တွင် ကြွေချင်သလို ကြွေနေလိမ့်မည်။ သူမတို့အဖွဲ့ အဆောင်ပြန်သွားကြသည်အထိ ကျွန်တော် (တို့) နေရာလေးက မခွာဖြစ်သေး။ ကျွန်တော့်လိပ်ပြာကလေးကတော့ သူမတို့နောက် လမ်းလျှောက်၍ လိုက်သွားလေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော့်လိပ်ပြာကလေးကို ဖိနှပ်တစ်ရန်အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး သူမ၏ ခြေထောက်ရင်းမှာ ချထားလိုက်ချင်မိသည်။

သည်လိုဆိုပြန်တော့ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်သည် နိုးထလာ၏။

“ဘာလဲ... အဲဒီကောင်မလေးကို ရည်းစားထားကြည့်မလို့လား၊ ဟား... ဟား၊ စဉ်းစားပါဦး ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ရင်ခွန်စရာမကောင်းတဲ့ ဖိနှပ်သည်ကြီးအပြတ်ကလေးနဲ့ အချစ်ခံစားခွင့်တွေကို မချည်နှောင်လိုက်ပါနဲ့”

သွားစမ်းပါ။ လွယ်အိတ်ထဲက အိပ်ချင်မူးတူးယပြီး ဘာတွေ လာပြောနေမှန်းမသိတဲ့ ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေးကို ခေါင်းပုတ် ပြီး သတိပေးလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့... ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေးရဲ့၊ အဲဒီကောင်မလေးက သိပ်လှတာ မမြင်လိုက်ရဘဲ စွတ်ပြောမနေနဲ့” လို့။

သေချာပါသည်။ ‘အနမ်း’ဟုခေါ်သော ကောင်မလေးသည် လမင်းလို လှပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ထိုကောင်မလေးသည် ကျွန်တော်၏ နံရိုးတစ်ချောင်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖိနပ်သည်းကြိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်လာခဲ့လျှင်... ကျွန်တော် ရင်နဲ့ အဆင်ပြေပါမလား။ ကျွန်တော် ‘သူမကို မချစ်မိပါဘူး’ဟု အာမမခံရဲပါ။ တော်ကြာချစ်မိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ သူမတို့ ရည်းစားဖြစ်နိုင်ချေ (ရှိမရှိ) ဆိုတာ ပေဒင်ဆရာကို မေးကြည့်ချင်သော်လည်း ကျွန်တော်က ပေဒင် မယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်လေ။

“အို... ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ပေါက်ပေါက်ဆိုသော ကောင်မလေး၏လေသံကို အသုံးချ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုနေရာလေးက ထွက်ခွာခိုင်းလိုက်တော့သည်။



ခုနှစ်ဖဝါး အတူသွားဖူးရုံနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်ကြာအောင် အတူပေါင်းဖက်ဖူးလျှင် အပေါင်းအဖော်ဖြစ်၏။ တစ်ဆယ့်ငါးရက်ကြာအောင် အတူပေါင်းဖက်ဖူးလျှင်ကား ဆွေမျိုးနှင့်တူ၏။ ဆယ့်ငါးရက်ထက် အလွန် အတူပေါင်းဖက်ဖူးလျှင်ကား မိမိနှင့်ထပ်တူ ဖြစ်လေသည်။

(ကာဠကဏ္ဍိဇာတ် ၈၃)

အခန်း(၂)

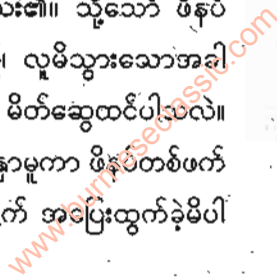
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်သည် 'ဝီခနဲ' သုံးကြိမ်သုံးခါ လည်သွား၏။ ထိုသို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝီသွားအောင် သုံးကြိမ်လှည့်၍ အရပ် (၁၆) မျက်နှာကို (၁၆) စက္ကန့်အတွင်း အပြတ်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်တော့သည်။ အိပ်မက်ကို ရွက်လွင့်လိုက်သည်။ 'ရွှီး' (လေချွန်သံ)

"ဟယ်... ကြည့်စမ်းဟေ့၊ ဟိုမှာ ဖိနပ်စုတ်တွေကောက်နေတာ တွေလား (ခစ်... ခစ်... ခစ်)"

ကျွန်တော့်အသိစိတ်က မီးခြစ်ခြစ်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အသိမီးတောက်ကြောင့် မျက်နှာတွေ ထူပူသွား၏။ လက်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်သော ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ပြန်လွတ်ချလိုက်ရမလား။ ရင်တွေ

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ကျွန်တော် အရပ် (၁၆) မျက်နှာကို သေသေချာချာ ဝက်ဘွာလှည့်ကြည့်ထားပါလျက် ကံကြမ္မာက မျက်နှာပေါ်တက် ဝက်ခြံညစ်နေပြီ။ အဲဒီကျောင်းသူသုံးယောက်ဟာ ဘယ်ကမ္ဘာကနေ ဘာဂါထာရွတ်ပြီး ကျွန်တော့်နောက် ရောက်လာကြတယ်မသိ။ 'ဥ'ဖွအော်ပြီး ကိုယ့်နားရင်းကို ဆော်ပလော်စီးလိုက်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဖိနပ်တစ်ဖက် ရောက်လာသော အချိန်နှင့် သူတို့ရောက်လာသော အချိန်က ကွက်တိ။ စက္ကန့်တံအဖျားကလေးပေါ် ချိန်းတွေ့ကြသော အကူမြူချစ်သူနှစ်ယောက်။ ကျွန်တော် ဖိနပ်ကလေးကို ကုန်းကောက်လိုက်ချိန်မှာ အလန်တကြားရယ်သံတွေ၊ တွက်ကျား လေပြင်းတိုက်ခတ်လာလေခြင်း။ ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော်၏ ရှက်ရွံ့သွားသော မျက်ခွက်ကြီးကိုချွတ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်မိသည်။ (နောက်ဆုံး မျက်နှာပြင်ပေါ်က လူမှုရေးမူလီတွေကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မဖြစ်တော့။ လိုအပ်လျှင် မျက်နှာကို လွယ်လင့်တကူ ချွတ်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။)

ရှက်ရွံ့စွာလုပ်ရသော ဝန်ဆောင်မှုသည် နေကြာစေ့ အခွံနွာ သလောက် အခက်အခဲမတွေ့၍ တော်ပါသေး၏။ သို့သော် ဖိနပ်တစ်ဖက် (ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်) ကောက်နေစဉ်၊ လူမိသွားသောအခါ ချွတ်ရမည့် အရှက်တရား ဘယ်နှစ်ပါးရှိမည်ဟု မိတ်ဆွေထင်ပါသလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူကာ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို လွယ်အိတ်ထဲထိုးထည့်ပြီး ပင်မဆောင်ဘက် အပြေးထွက်ခဲ့မိပါ



သည်။ အဟီး...။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောတွင် 'အဟီး'ဟု သောတံဆိပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်နှင့် တူအောင်တော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာ၏ သွေးကြောများကို စီးဆင်းစေခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောတော့ သိပ်မလုံချင်ဘူး။ ငါ့နောက်ကျောကို စကားလုံးစားတွေနဲ့ ဝိုင်းမထိုးကြပါနဲ့ကွယ်။

“စနေနံအဝင်မခံပါနဲ့”။ “ဖိနပ်စုတ်ကောက်သူ”။ “ရည်းစားက စိတ်ကောက်နေလို့ ဖိနပ်ပျက်လိုက်ကောက်ပြီး ယတြာချေနေတာလား”။

“သူကောက်ဆွားတဲ့xxxဖိနပ်နီနီxxx”

မည်သို့ပင် ပြောကြပါစေ။ ကျွန်တော်ခေါင်းငုံ့ပြီး လမ်းလျှောက်ဦးမည်။ လမ်းဆက်လျှောက်နေပါမည်။ ပြောကြစမ်း။ အိပ်မက်မီးပေါက်လို့ ဖိနပ်အပျက် လိုက်ကောက်နေတာ။ ဘာဖြစ်လဲ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖိနပ်အပြတ်ကောက်ခြင်းသည် ကလေးတစ်ယောက် ကြယ်ကြွေကောက်သလောက် စိတ်ကူးအူမပေါက်သေးပါဘူး။

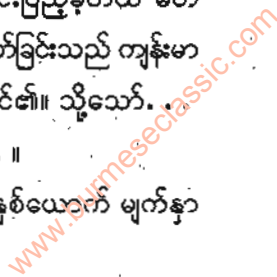
ဖိုးရွှေလမင်းကြီးရယ် ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ မကျွေးချင်နေပါ။ အိပ်မက်တောထွက်ဖို့ ဖိနပ်တစ်ဖက်တော့ လက်ဆောင်ပေးပါကွယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကျွန်တော် အစစ်ရှက်ပါသည်။ ဖိနပ်သည်

ပြီးပြတ်ကလေးက လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရည်းစားထားချင်စိတ်နှင့် မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမည်။ ရည်းစားထားချင်စိတ်က ဖိနပ်သည်ကြီးပြတ်ကလေးကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ရန်တွေ့နေမှာလည်း မိမိရပါ၏။

ဒီလိုလျှောက်လာရင်းနဲ့ အခန်း (၁၂) ၏ ထောင့်မှန်ခံကော်ရစ်တာတွေ မကျွေးရမီ စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်နေသော အောင်မလေး (၂) ယောက်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ အရှက်ခွေးတွေ ထွက်နေသေးသည်။ သင်းကလေးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမည်။ သည်တစ်ခါ ဖိနပ်တက်နင်းမိလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ မတော်တံဆိပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အတွေ့အကြုံအဟောင်းကြီးကို 'ဖိုခါ'ပြီး မသုံးစွဲချင်တော့ပါ။ စာ-မ-လိတ်တော့ပါ။ မတော်တံဆိပ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌သာ ကြားသူကြား ဝင်ရောက်ပြီး လေလည်ဖို့ကောင်းပါသည်လေ။ ကျွန်တော် ခြေမျက်စိတွေကို 'သတ်' မျက်မှန်တပ်ဆင်၍ (ကောင်မလေးအယောက်ကို) အလျင်အမြန်ကျော်ကာ ထောင့်မှန်ကော်ရစ်တာတွေကို ကျွေးဆင်းလိုက်ပါသည်။ ဟင့်အင်း...။ ဖိနပ်တက်နင်းမိခြင်းကို မှောင်ကြည့်ပါ၏။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့တယ် မိတ်ဆွေရေ။ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာညီညွတ်သည့်အပြင် အရှက်လည်း ပြေစေနိုင်၏။ သို့သော်...။ ဒီနီး...။ သို့မဟုတ်...။ ဒိုင်း...။

(ထောင့်မှန်) ကော်ရစ်တာတွေမှာ လူနှစ်ယောက် မျက်နှာ



ချင်းဆိုင် ဝင်တိုက်မိလျှင် မည်သည့်အသံမျိုး ထွက်ပေါ်လာတတ်ပါသလဲ။ ထားပါလေ။ ‘ဒိုင်း’ ဖြစ်ဖြစ်၊ ‘ဒိုန်း’ ဖြစ်ဖြစ်... ကျွန်တော်နဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ နဖူးတိုက်ဦးတိုက် ဝင်တိုက်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ။ ကြယ်တွေ၊ လတွေ၊ မီးပြတိုက်တွေ၊ အလင်းနတ်သမီးတွေ၊ ကိုယ်အာရုံခိုက်ရာ မြင်နိုင်လောက်သော ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မှု၊ ခန္ဓာကိုယ် (၂) ခု၊ (လျှပ်တပြက်) အနမ်းတစ်ခု ထုဆစ်မိကြခြင်း ဟုလည်း ခံစားနိုင်ပါသည်။

“ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား”

“Sorry ဝျာ၊ အတွေးလွန်သွားလို့၊ အဟီး...”

ကျွန်တော်နှင့် ဝင်တိုက်မိကြသော တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ရုပ်ရှင်ထဲကလို မိန်းမလှတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော့်လွယ်အိမ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေး အိပ်ရေးပျက်ရက်နိုး ဆိုက်စေမည်။ အခုတော့ (အို) ရုပ်ရှင်မှမဟုတ်ကာ။ ကျွန်တော် ဝင်တိုက်လိုက်မိတာက အရပ်ပုမ၊ ပိန်ပိန်သေးသေး ကျောင်းသား အငန်စားကလေးတစ်ယောက်။ (သူ့မျက်နှာက အငန်လျှော့စားဖို့ကောင်းသော ဝက်ခြံတွေကိုကြည့်ပြီး အငန်စားကျောင်းသားဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။)

ထိုကျောင်းသားသည် နဂိုကပြုနေသော မျက်လုံးကို တင်ပြ၍ ညည်းလေ၏။

“သွားပြီ... လွတ်ပြီ၊ တစ်မနက်လုံး ‘ချောင်း’ ခဲ့ရတဲ့ အငန်

အရေး... တစ်မိနစ်တည်းနဲ့ လက်လွတ်လိုက်ရပြီ၊ ဘောက်...”
 ထိုကျောင်းသား၏ စိတ်ခံစားမှုအထားအသိုကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သူ့ခံစားမှုတွေသည် ကော်ဖီမှုန့်ကို ရေအေးနှင့်ဖျော်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ရေတွင်ပေါလောပေါ်နေသော ခံစားမှုအမှုန်အမွှားများ...။

“မတော်တဆပဲ မိတ်ဆွေရယ်”

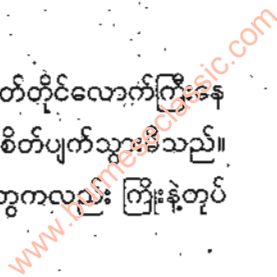
“ဘာမတော်တဆလဲ... အချစ်စစ်ဆင်ရေးမှာ မတော်တဆတွေ၊ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊ ရန်သူတွေ ဝင်စွက်ဖက်စရာ မလိုဘူး”

သူ့အသံက မီးဖုတ်ထားသလို မာသည်။ ကျွန်တော် သူ့စကားလုံးတွေကို ရေစိမ်ကြည့်၍မရ။ နားမလည်ဘူး။ အချစ်စစ်ဆင်ရေးတဲ့။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ၊ မတော်တဆတွေတဲ့။ ရန်သူတွေ-မိတ်ဆွေတွေတဲ့။ သူ၏ ရောထွေးနေသော ရင်ဘတ်ထွက် ဒေါသတွေကို ‘ဆန်ခါ’ ချပြီး ရေသန့်စင်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

“ငါက တမင်အကွက်ဆင်ပြီး ဝင်တိုက်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ မင်းဝင်ရှုပ်လို့ တောက်ကွာ၊ ဟင်း...”

“ကျွတ်”

လူက လက်မလောက်၊ ဒေါသက ဓာတ်တိုင်လောက်ကြီးနေသော ကျောင်းသားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ငြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဒေါသတွေကလည်း ကြိုးနဲ့တုပ်



နှောင်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ရုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ဒေါသတွေဟာ ပုပ်သိုးနေတဲ့သစ်သီး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း လိုအပ်လျှင် ကိုယ့်ဒေါသတွေထုတ်ပြီး စားသုံးနိုင်သူတစ်ယောက်ပဲ။

“ဘာလဲ... မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စ မကျေနပ်ဘူးလား”

“မကျေနပ်ဘူး၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဖြစ်ချင်တဲ့အကြောင်းပြောလေ”

ကျွန်တော် ပုဆိုးဖြင့်ဝတ်လိုက်ပါသည်။ လွယ်အိတ်ကတော့ စလွယ်သိုင်းထားသည်မို့ ကိစ္စမရှိ။ ဘယ်ထောင့်ကဖြစ်ဖြစ် ဝင်ရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်အနေအထားမှာ ရှိနေပြီလေ။ (စိန်ခေါ်ရင်... စပါကလင် ဘယ်နှစ်ပုလင်းကြေး ပြိုင်သောက်မလဲ၊ ရတယ်' ဆိုနိုင်သည့် အခြေအနေ။)

“နေကြပါဦး... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ၊ ကျောင်းသားအချင်းချင်း ညီရင်းအစ်ကို၊ ဘော်ဒါ၊ မိတ်ဆွေ... အဲ... ပြဿနာ မဖြစ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

ဇာတ်ကောင်းခန်း ရောက်လုရောက်ခင်မှာ ကြော်ငြာဝင်ဆဲလို ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကြားဝင်လာခဲ့လေသည်။ အဲဒီကျောင်းသားလေသံက ရေကုန်ရေခမ်းခွပ်တော့မည့် တိုက်ကြက်ဖနှစ်ကောင်တို့ မြှောက်လွှတ်နေသည့် ဟန်ပန်ဖိုး။ ကြားဝင်လာသော ကျောင်းသားကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ တင်းမာမှုတွေ အနည်းငယ်

လျော့သွားပါသည်။

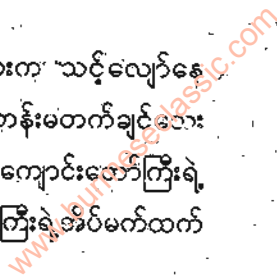
“ဒီလိုပါ... ကော်ရစ်တာတွေမှာ မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိကြတာ၊ အဲဒါ... ”

“ကျုပ်က ရည်ရွယ်ချက်ကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်ခဲ့တာ၊ သူဝင်လာလို့ ဝစ်မှတ်လွဲရတာ၊ ဒါဟာ မတော်တဆမဟုတ်ဘူး၊ အချစ်စစ်ဆင်ရေးတို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှုပဲ”

ဟင့်အင်း။ ကျွန်တော် မရယ်မိအောင် ဟန်ဆောင်ခြင်းကို ‘တွမ်းတစ်ရာ’အဖြစ် ငုံ့ထားရသည်။ ပြီးမှ မလိုအပ်လျှင် ဝါးပြီးထွေးစစ်မည်။ ကြည့်။ လက်မလောက် လူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကြောင့် ဝင်လယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြုန်းတီးနေပါလား။ လင်းလောက် ထွန်းလင်းတဲ့ချစ်ခြင်းတွေက သူ့ကို မည်မျှအမှောင်ကင်းစင်စေပါသလဲ။ သမုဒ္ဒရာလို မတည်ငြိမ်မှုများစွာနဲ့ သူ့ရင်ခွန်သံတွေ ချားယွင်းစွာ ဆူဝေနေပုံရသည်။

“တော်ကြပါဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းကြမယ်ဆိုရင် နိုင်နိုဆောလောက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာကိုတောင် အိမ်မြှောင်လောက် ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ”

ကြားဝင်သော ကျောင်းသား၏စကားက “သင့်လျော်နေသဖြင့် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ အတန်းမတက်ချင်သေးဘူး (ဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့မာယာ၊ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အေးမှုထူထည်နဲ့ အရည်အသွေး၊ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အိမ်မက်ထက်



နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လျှို့ဝှက်ချက်... အားလုံးကို လေ့လာရဦးမည်
 လေ။ ဒီအချိန်မှာ ရန်မဖြစ်ချင်သေးဘူး။ ဘယ်အချိန်မှာမှ ရန်မဖြစ်
 ချင်ပါ။) ဒီအချိန်မှာ ရင်ခွန်သံတွေ မဖောင်းပွချင်သေးဘူး။ ကျွန်
 တော်လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေး အိပ်မောကျနေ
 သေးသည်။ သည်းကြီးပြတ်နေသော ဖိနပ်ပြတ်တစ်ဖက်က ဘာလုပ်
 နေမယ်ထင်ပါသလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်မောကျနေသော ရည်းစား
 ထားချင်စိတ်ကို လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက် တိုက်လိုက်လျှင်တော့
 ပေါ့ပါးလန်းဆတ်သွားနိုင်သည်လေ။ ကျဆီမှတစ်ခွက်ထဲတွင် ဖော်
 မင်နေသော အဖန်ဓာတ်သည် နှလုံးသားကို အကြံကောင်းတွေ မပေး
 နိုင်ဘူးဟု မည်သူက ပြောနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်တော် မကျေနပ်သေးသည့် ကျောင်းသားကို စကား
 ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း ကင်တင်းရှေ့ရောက်မှ ပြဿနာကို မှတ်သောက်
 ကြတာပေါ့။ တို့လိုက်သွားကြမယ်နော်... ယောက်ဖ”

“ဘာယောက်ဖလဲကွ”

“ဟာကွာ... ဟိုဒင်း... တို့နယ်မှာ ရွယ်တူယောက်ျားချင်း
 ဆို ယောက်ဖလို့ခေါ်ကြတာ။ ခင်မင်မူသင်္ကေတသဘောပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော...”

လက်မလောက်ကောင်လေး၏ ဒေါသတွေက မသေးတော့
 လှပေ။

ကင်တင်းမရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့
 တိမ်လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပြီး ကိုယ့်အတွေးကိုယ် ထမ်းပိုးခဲ့ကြပါသည်။

ခေတ်ပေါ်ဂီတသည် ကစားပျော်ပါးနေသော ကလေးများ
 ကြားမှာ ကပြဖျော်ဖြေနေသော အရူးမတစ်ယောက်နှင့် တူနေပါ
 သည်။ ကင်တင်း၏ လူစည်ကားမှုသည်လည်း မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု
 ယောက်တော့ အသာလေးလက်ပြနိုင်သော အခြေအနေ။ ဘာပဲဖြစ်
 ဖြစ်ပေါ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ယဉ်ကျေးမှုကို နှစ်သက်စွာလက်ခံအား
 ပေးနေကြသော ယင်ကောင်တွေသည် ခေတ်ပေါ်တေးသွားမှာ စီး
 မျှာနေရင်း စီးကရက်မီးခိုးများနှင့်အတူ ကခုန်နေလေ၏။

“ဘာသောက်မလဲ အစ်ကိုတို့”

“လက်ဖက်ရည် (၃) ခွက်၊ ဆေးလိပ် (၁) ပွဲ”

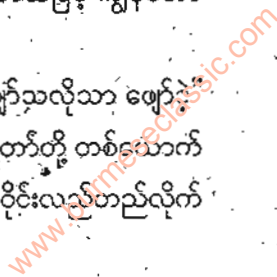
စောစောက ကြားဝင်ခဲ့သော ကျောင်းသားမှာ အာသွက်ပုံ
 နုသည်။ သူပုံမှာ နှာခေါင်းနည်းနည်း ဖောင်းပွရုံကလွဲ၍ မျက်နှာကျ
 အဆင်ပြေသည်။ အိန္ဒိယမင်းသားပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

“အဲ... လက်ဖက်ရည်က ဘယ်လိုဖျော်ခဲ့ရမှာလဲ”

စားပွဲထိုးလေးက ခေါင်းကုတ်ပြီး မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်
 သည်း ခေါင်းကုတ်၍ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“စက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လက်နဲ့ဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ပျော်သလိုသာ ဖျော်နဲ့”

ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်
 တစ်ယောက်ကြည့်၍ စောစောကပြဿနာကို ဝိုင်းလည်ဟည်လိုက်



ပါသည်။

“ကဲ . . . ပြဿနာက ဘယ်ကစဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်ကစတယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကော်ရစ်တာကွေ့ ဝင်တိုက်မိကြတာနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ သွေးငိုးသားငိုး မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တမင်စီစဉ်ပြီး လုပ်ထားတာကို ကြားကဝင်စွက်ဖတ် လို့ ပြဿနာစတင်တာ”

ကျွန်တော် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာနေမိသည်။ ပြဿနာကို မတော်တဆကလွဲပြီး အခြားတံဆိပ် မတပ်ချင်ပါ။ တွေ့တော် အတွေးလွန်၍ မတော်တဆကို မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိခဲ့ခြင်း မဟုတ်လား။ အဲဒီမတော်တဆဖြစ်ရပ်မှာ ရှက်ရွံ့မှုအနည်းငယ် ဝင်တယ်ဆိုတာလည်း ဝန်ခံပါရဲ့။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ”

နာခေါင်းပွပွ ကျောင်းသားသည် ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ကြား ဝင်လိုက်ပြန်သည်။ စီမံကိန်းကျောင်းသားမှာ ရေနှေးပူပူကို နှေး သောက်နေ၏။ (သူ့ဒေါသ ပူပူတွေကို ယပ်ခတ်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။)

“ဒီလို . . . ဝတ္ထုတွေထဲကလိုပေါ့၊ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်လေး ကော်ရစ်တာကွေ့မှာ ဝင်တိုက်မိ၊ တောင်ပန်ကြ၊ ခင်ကြ၊ ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြတာတွေ မင်းတို့ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဆိုပါတော့”

“အဲဒီဇာတ်ညွှန်းအတိုင်း ငါ့ရဲ့ပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ထား တဲ့ ကောင်မလေး ကော်ရစ်တာက ကွေ့လာတာနဲ့ တမင်ဝင်တိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့တာ၊ အဲဒါ သူက ကောင်မလေးကို ကျော်တက်လာတော့ ငါ့ပစ်မှတ် လွဲသွားတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့ တမင်စီစဉ်ထားမှုကို မတော်တ ဆဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးခဲ့တာ သူပဲ”

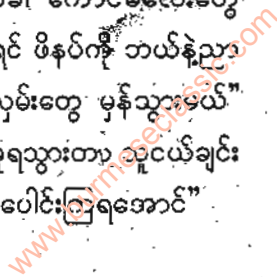
ကျွန်တော် မရယ်မိအောင် စီးကရက်ကို ဖွာနေရသည်။ (သူ့ပြောနေပုံက အလွတ်ကျက်လာသော ဝတ္ထုကို အလွတ်ပြောပြနေ သည်နှင့် တူ၏။) ဆေးလိပ်သီးသဖြင့် ရယ်ချင်စိတ်လည်း ဗိုက်ထဲ ပြန်ကျသွားပုံရသည်။ ကျွန်တော် အချစ်ကိစ္စကို ပြက်ရယ်မပြုချင်ပါ။

“ဟာဗျာ . . . ဒါဆို . . . ကျွန်တော့်ဘက်က တောင်းပန်ပါ တယ်၊ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးတွေနောက်က လမ်းလျှောက်ရ တာ ခြေလှမ်းမှားတတ်လွန်းလို့ ရှေ့မကြည့်ဘဲ ကျော်တက်ခဲ့တာပါ”

ကျွန်တော် လေပြည်ထိုးလိုက်ပါသည်။ ငြိမ်နေသော လေ ပြည်ကို လက်သီးနှင့်ထိုးခြင်း မဟုတ်ပါ။

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ့်အစီအစဉ်တွေ လွဲသွားတာ ဆိုတော့ ဒေါသထွက်တာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ ကောင်မလေးတွေ နောက်က လျှောက်ရလို့ ခြေလှမ်းမှားမှားချင်ရင် ဖိနပ်ကို ဘယ်နဲ့ညှာ ပြောင်းစီးပြီး လျှောက်ကြည့်ဗျ၊ မှားတဲ့ခြေလှမ်းတွေ မှန်သွားမယ်”

“ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ခုလို ပြေလည်မှုရသွားတာ ချစ်လှယ်ချင်း ဖြစ်ဖို့ လမ်းစပဲ၊ ကဲ . . . တို့သုံးယောက် ပူးပေါင်းကြရအောင်”



လက်ဖက်ရည်ခွက်ချင်း လေပေါ်ပဲ တိုက်လိုက်ကြသည်။
ခွက်သုံးခွက်ခတ်သော မိတ်ဖြစ်၊ဆွဲဖြစ်အသံ၏ သင်္ကေတမှာ ကြိတ်
ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

(တစ်ယောက်က အရပ်ပုပု သေးသေးကလေးနဲ့ ကြိတ်မှာ
နှစ်နားညီကြိတ်သာ ဖြစ်ပေမည်။)

“ခင်ဗျားနာမည်က”

“စာကလေး... အဲ... ယောင်လို့ ကျော်လွင်ပါ။ စာက
လေးဆိုတာ ရွာကလူတွေခေါ်ကြတာ... အဟီး...”

“ဟေး... နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်တယ်၊ စာကလေးကျော်လွင်
ပဲ ခေါ်ကြမယ်၊ ကျေနပ်လား။”

ပုပုသေးသေးကျော်လွင်က ဝဝဖြိုးဖြိုး စဉ်းစားနေသေး
သည်။ ကျွန်တော် မနေသာတော့ဘဲ စကားဝိုင်းထဲက စဉ်းစားခြင်း
တွေကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“စာကလေး”

ကျော်လွင် ငေးနေ၏။ တွေးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
အတန်ကြာမှ ‘ဟေး’ဟု ထအော်သည်။ သူပျော်နေပုံရသည်။

“စာကလေး”

“ဟေး”

“ငါနာမည်က ဝင်းမြင့်ဌေး”

“မင်းမှာ နာမည်ပျက်မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးကွ”

နာခေါင်းပွပွနဲ့ ဝင်းမြင့်ဌေးက သူ့မှာ နာမည်ပျက်မရှိခြင်း
တို့ စိတ်ပျက်နေပုံရသည်။ စာကလေးကျော်လွင် အပြေးအလွှား စဉ်း
စားနေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်
စိတ်ကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိပါသည်။

“ဝင်းမြင့်ဌေး... မင်းကို ငါးရှဉ့်မြွေလို့ခေါ်မယ်၊ မင်းရစ်က
ချောတယ်ကွ”

“ဟိုး... ငါးရှဉ့်မြွေတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ငါက ရွှံ့တွေဗွက်
တွေ ရွံ့တတ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း မင်းလို သစ်ပင်ပေါ်တင်ပေးပါ စာက
လေးရယ်”

ဝင်းမြင့်ဌေးက စေးဆစ်နေသည်။ စာကလေးက စီးကရက်
ဖွာရင်း အကြံထုတ်နေ၏။

“အင်း... မင်းနာခေါင်းက ဖောင်းပွတယ်၊ အဲဒီတော့ နာ
ပြည်စုတ်လို့ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်၏စကားကို စာကလေးက စဉ်းစားဟန်လုပ်နေ
သည်။ ညာဘက်လက်က ခေါင်းတိုကုတ်၍ ဘယ်ဘက်လက်က ဖင်
စုတ်နေ၏။ ဝင်းမြင့်ဌေးက စိတ်ရှည်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

“ကြာတယ်ကွာ... စဉ်းစားမနေနဲ့၊ နာပြည်စုတ်လို့ပဲ ခေါ်

ကြ”

ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ပျော်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလွဲရင် ပျော်ပျော်နေချင်သူ၊
ဒီလိုဆိုလို့ အပျင်းပြေ ရည်းစားထားချင်နေသူဟု မထင်ပါနဲ့။

“နာပြည်စုတ်” “ဟုတ်”

“စာကလေး” “ဟေး”

“ငါနာမည့်က ရွှေပြည်စိုးတဲ့၊ အဲ... ငါ့ကိုတော့ နာမည်
အပြောင်အပြက်တွေ မပေးကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာလို့လဲကွ”

နာပြည်စုတ်က မကျေမနပ် မေး၏။ စာကလေးက ဆိုင်ထဲ
ဝင်လာသော ကောင်မလေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်
စီးကရက်အတိုကို မီးသတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အဲ... ငါ... ရည်းစားထားတော့မှာကွ”

ကျွန်တော်တို့ စားပွဲဝိုင်းကလေးမှာ ရယ်သံတွေ ဖောင်းပွ
သွားလေ၏။



အခန်း(၃)

ဤသို့ဖြင့်... ကျော်လွင်က စာကလေး၊ ဝင်းမြင့်ဌေးက
နာပြည်စုတ်ဖြစ်ခဲ့၍ ကျွန်တော်က ရွှေပြည်စိုးသာ ဖြစ်နေပါသေး
သည်။ အကြောင်းပြချက်မှာ ‘ဒေါက်တို-ရန်လို-သူ့ထက်က-ရွှေပြည်
ဦးညီပုလေး’ ဟူသော လက်ငါးချောင်း စုစည်းမှုကို သဘောကျ၍
ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့သည် ‘နာပြည်
စုတ်-ရွှေပြည်စိုး-စာကလေး’ မည်သော တြိဂံကလေး တည်ဆောက်ခဲ့
ကြပါသည်။

(ရွှေပြည်စိုးသည် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်စာရေး
ရာမှာ သူ့အလိုကို လိုက်နေရရှာပါ၏။ ဇာတ်ပို့များဖြစ်သော
နာပြည်စုတ်၊ စာကလေးတို့ မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်တော့။)

“စာကလေး”

“အဟေး”

“မင်းမှာနှမရှိလား”

“ဘာကွ”

“ဆောရီး... မင်းမှာ ရည်းစားရှိလားလို့ မေးတာပါကွာ”

“အယောက် (၂၀) ရှိတယ်”

“မယုံဘူး”

“အဲဒီအယောက် (၂၀) လုံးကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတာပါကွာ၊ ငါ့ရဲ့ တစ်ဖက်သတ် ရည်းစားတွေပေါ့... အဟီး...”

စာကလေးက (ဒဂုန်တာရာ) အဆောင်မှာနေသည်။ နှာပြည်စုတ်က (သာဓု) အဆောင်မှာနေသူ။ ကျွန်တော်က (‘၁၄’မိုင်ဝေးသည်) လိုင်းကားစီး၍ ကျောင်းတက်သူ။ စာမေးပွဲနီးလျှင်တော့ အဆောင်မှာနေရန် စိတ်ကူးထားပါသည်။ ထားပါလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ (သော်တာဆွေ) အဆောင်မှာ နေချင်ပါသည်။

“ရွှေပြည်စိုး... မင်းရဲ့ ဖိနပ်အစုတ်ကလေး နေတဲ့အဆောင် ငါသိပြီကွ”

“ပြောစမ်းပါဦး နှာပြည်စုတ်ရယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းနှာခေါင်းကြီးပွနေတာ ထင်တယ်”

“(ခင်နှင်းယု)အဆောင်မှာ နေတာကွ၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဈေးမကိုင်နဲ့ကွာ၊ တရုတ်က

လေးဆိုင်မှာ ပြုစုပါမယ်”

ထိုတရုတ်ကလေးဆိုင်ဆိုသည်မှာ ဂျီတီအိုင်ကျောင်းအနီး အနားတွင် နာမည်ကြီးသော အရက်ဆိုင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါပေမယ့်... အဲ... အင်း... အဲဒီအဆောင်က အဆောင်ငှားခ ဈေးသိပ်ကြီးတယ်ကွ”

“ချီး... ပဲ”

“တော်ပြီ... စာကလေးတို့ (ခင်နှင်းယု) အဆောင်သူတွေနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စာကလေးရ”

“မင်းပဲပြောတာလေ၊ ဈေးကြီးတယ်ဆို”

“အဆောင်ငှားခပြောတာ သေနာရဲ့”

စာကလေးသည် လမ်းသွားလျှင် ခေါင်းငုံ့သွားတတ်သည်။ ခွေးချေးပုံနင်းမိမှာကြောက်၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ နှာပြည်စုတ်က ခေါင်းမော့သွားလေ့ရှိသည်။ ခေါင်းပေါ် ငှက်ချေးပါချမှားစိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ခမျာ လမ်းလျှောက်လျှင် ခေါင်းကိုစောင်းပြီး သွားနေရ၏။ (၂၃၃) တိမ်းစောင်းနေသော ကမ္ဘာကြီးနှင့် အမြင်မတည့်မှာ စိုးရိမ်၍ဖြစ်ပါသည်။

“ရွှေပြည်စိုး... မင်းဖိနပ်အစုတ်ကလေးကို ဒီနေ့ ပိုးကြေးဝန်းကြေး သွားပေးတော့မှာဆို”

“အေးကွ... တစ်ပတ်ကျော်နေပြီဆိုတော့ ငါ့ကို မှတ်မိပါ

မလား မသိဘူး”

တစ်နေ့က ဖိနပ်မြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သူမတို့အဖွဲ့ကို မတွေ့ရသေးပေ။ ကျွန်တော်နဲ့ စာကလေးတို့က (MP) မေဂျာ။ နှာပြည်စုတ်က (Civil) မေဂျာ။ အနမ်းတို့အဖွဲ့မှာ (Civil) မေဂျာတွေ ဖြစ်သည်ဟု သိရသော်လည်း နှာပြည်စုတ်တို့ (Civil-C) ခန်းထဲက မဟုတ်ပေ။ (A) ခန်းထဲမှာလား၊ (B) ခန်းမှာလား မရေရာ ပါ။ စာကလေးက (MP-B) ခန်း။ ကျွန်တော်က (MP-C) ခန်း။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် တွဲမိသည်မှာ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်၊ အတန်းအားချိန်များသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေတော့ သုံးယောက်သား ညှိ၍ အတန်းလစ်ပြီး တွေ့ဆုံဖြစ်ကြပါသည်။ ကင်တင်းမှာ အချစ်အနားသတ်ချဉ်းများဖြင့် ကြိုက်ကလေး တည်ဆောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အချစ်အကြောင်းတွေသည် ငြင်း၍ ကောင်းသည်။ ခံစားချက်တွေကို ရင်ဖွင့်ကြပါသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားပေးခဲ့ကြပါသည်။ နောက်ပြောင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤသည်တို့မှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝရဲ့ အရသာတွေလား။

(MP = စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ၊ Civil = မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာ)

“ဒီနေ့တော့ တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ တော်ကြာ ဖိနပ်ဖိုးမပေးချင်လို့ ရှောင်နေတယ် ထင်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ဖိနပ်ဖိုးကလည်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ လူကလိမ္မာပေမယ့် ငွေက မလိမ္မာတော့...”

“ရွှေပြည်စိုး (၆၅၀၀)လုံး တစ်ခါတည်း ပေးမပစ်နဲ့ကွ”
နှာပြည်စုတ်ကပြော၍ ပြုံးနေပါသည်။ ပြုံးပြီးကာမှ ပြောထားလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီကောင်ပြုံးလျှင် သူ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုတော့ ရှိနေတတ်သည်လေ။ ထို့ကြောင့် နှာပြည်စုတ်၏အပြုံးကို အကြံအပြုံးဟု မှတ်သားထားပါသည်။ စာကလေးက အပြုံးဖွားသည်။ တောင်မလေးလှတာမြင်ရင် ပြုံးသည်။ ပိုက်ဆံချေးရင်လည်း ပြုံးသည်။ ဆံပင်ဖြူမြင်ရင်လည်း စာကလေးတို့ မပြုံးဘဲမနေနိုင်။

“မင်း ဖိနပ်အစုတ်ကလေးနဲ့ ရည်းစားမတော်ချင်ဘူးလား”

“စဉ်းစားချင်သေးတယ်”

“ပျဉ်းမနားအထိ လမ်းလျှောက်သွားရင်း စဉ်းစား၊ ဒီမှာ ရွှေပြည်စိုး၊ မင်း ငါ့လိုပညာရှိနဲ့ တော်ခါလာဖြစ်ရတာ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ”

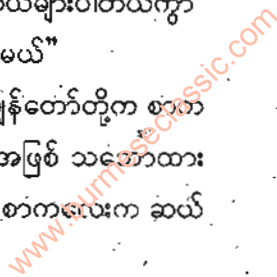
“သူငယ်ချင်းမို့ နားထောင်တယ်မှတ်ပါ။ ဆက်ပြော သူငယ်ချင်း”

“ဖိနပ်ဖိုးငွေကို အကုန်မပေးနဲ့ကွ၊ တစ်ရစ်ချင်းပေး”

“ဟာ... လက်ထဲပိုက်ဆံရှိရင် အန္တရာယ်များပါတယ်ကွာ”

“ငါ့ပေးထားပါလား၊ ပိုင်းမှာ ပွားပေးမယ်”

စာကလေးက ဝင်ဖောက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့က စာကလေးကို တစ်ဖက်အသင်းက အားကစားသမားအဖြစ် သဘောထားတာ ဥပေက္ခာပြုထားပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ စာကလေးက ဆယ်



ရက်အတွင်း ရည်းစားတစ်ယောက်ရအောင် ထားပြမယ်ဟု ကြားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လောင်းကြေးရှိသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ နှာပြည်စုတ်က တစ်သင်း။

“ရှင်းရှင်းပြောကွာ၊ ငွေအကုန်ပေးလိုက်တော့ နားအေးရောမဟုတ်လား”

“အ၊တယ်၊ မင်းသိပ်အ၊တယ်၊ မင်းရဲ့ ဖိနပ်အစုတ်ကလေးနဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့လို့ရအောင် ဖန်တီးရမှာပေါ့ကွာ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ရတယ်၊ ဒီတော့ မင်းတစ်နေ့ကို ဖိနပ်ဖိုးတစ်ရာပဲပေးရင် (၆၅) ရက်လုံးလုံး မင်း ဖိနပ်စုတ်ကလေး စီးလို့ရမယ်လေ”

“တစ်ဖက်လည်း မေးကြည့်ပါဦး၊ တစ်နေ့တစ်ရာနဲ့ လက်ခံပါ့မလား”

ကျွန်တော်ကတော့ သူမ၏သူငယ်ချင်း ‘စွာတေးမ’တွေထို့ မြင်ယောင်နေမိသည်။ အနမ်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ တစ်နေ့ဆယ်ပြား (သို့) ဆယ်ဒေါ်လာပေးပေး လက်ခံလိမ့်မည် မထင်ပါ။

“ဟာ . . . ဒါကတော့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ ဖန်တီးရမှာပေါ့၊ မိန်းမတွေက သနားတတ်တယ်၊ အဲဒီချို့ယွင်းချက်ကိုနင်းပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အနေအထားကို ဖန်ဆင်းယူရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ နှာပြည်စုတ်ပြောတာ မှန်တယ် ဒါကြောင့် ဒီကောင် ဒီလောက် နှာခေါင်းကြီး ဖောင်းပွနေတာ”

“ဘာကွ”

“အဟဲ၊ မင်း နှာခေါင်းပွတော့ ပြင်ပလေ ၀၀လင်လင် ရှုရတယ်၊ ဒါကြောင့် ပြင်ပပဟုတ်သုတတွေ ပြည့်စုံနေတာလို့ ပြောချင်တာပါ”

“သိဘူးလေ”

ကျွန်တော်တို့ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။ လေထုထဲက အောက်ဆီလျင်တွေ လူရှုကြရင်း ကိုယ့်အိပ်မက်တွေ စိမ်းစိုဖို့ ကျွန်တော်တို့ကတွေ ပညာရှာနေကြပါသည်။ ထို့အတူ ကြင်ရာတော်အိပ်မက်တွေလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေကြပါ၏။ ဟဲ့ . . . မြားနတ်မောင် လက်မရှောင်နဲ့။

“ဟာ . . . ရွှေပြည်စိုး၊ ကင်တင်းမှာ မင်းရဲ့ ဖိနပ်စုတ်ကလေး”

ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ ကင်တင်းထဲ ပြေးဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် ပုဆိုးပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကိုလည်း လက်တို့လိုက်မိသည်။ သွားမယ်။ ကျွန်တော့်သည်းကြိုးကလေးဆီသွားပြီး ဖိနပ်ဖိုး အလျော်ပေးမည်။ ရည်းစားထားချင်စိတ်ကို မေးကြည့်ရမည်။ သူမရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးလို့။ ဒီကောင်မလေးကို သဘောကျရဲ့လားလို့ . . . ။ . . . လို့။

“ဟေ့ကောင် ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ သွားတော့လေကွာ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ လိုက်ခနဲဖိုနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ‘ရဲရဲတင်းတင်း သွားစမ်းပါ၊ အလျော်ပေးတာပဲ’ဟု

အားပေးနေကြပါသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့... နှာပြည်စုတ်နဲ့ စာကလေး”

“ဘာလဲရွှေပြည်စိုး”

“ပြော သူငယ်ချင်း”

“ငါသွားတော့မယ်နော်”

“ခိုး... ပဲကွာ”



မိန်းကလေးရေး... နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အိပ်မက်မြင်းပဲ။

အိပ်မက်မြင်းသံရယ်လေ ခွာသံ၊ ခွာသံ ပြင်းတယ်လေလေ။

ကျွန်တော် ကင်တင်းကို သွားနေသည်ဟု မထင်။ စစ်မြေပြင်ကို သွားနေရသည်ဟု ထင်၏။ ဖိနပ်ဖိုးလျော်ကြေး သွားပေးခြင်းဟုလည်း မထင်။ စစ်လျော်ကြေး သွားပေးခြင်းဟု ထင်နေမိသည်။ အချစ်... နဲ့ ပက်သက်လာရင် ကင်တင်းသည် မြတိုက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေးခမျာ ခိုင်ယာရီကြားထဲညပ်နေရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့ ကျွန်တော် စွန့်စားရမည်။ အိပ်မက်တွေအတွက် ကျွန်တော် သူမထံ ချဉ်

ကပ်ရမည်။

ကျွန်တော် သူမတို့ စားပွဲအနီးမှာ ရပ်တန့်၍ ကျွန်တော် ရောက်နေပါကြောင်း သိသာစေရန် ချောင်းဟန်လိုက်ပါသည်။ ပြတိုက်တံခါးကို ခေါက်လိုက်ခြင်းဟု ခံစားနိုင်ပါသည်။

“အဟမ်း”

“ပိုက်ဆံမရှင်းသေးဘူး၊ ပြီးမှ ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

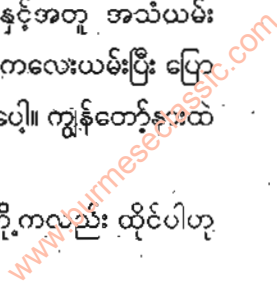
ကျွန်တော့်ကို နောက်ကျောပေး၍ထိုင်နေသော (နောက်ဗွတ်စိမကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး)က စားပွဲထိုးအထင်နဲ့ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်စမ်း...။ ကျွန်တော့်ကိုများ...။ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မတည်မရယ် ဖြစ်ကုန်လေ၏။ ခပ်တည်တည်လည်း မဟုတ်။ ရယ်လည်းမရယ်ကြတဲ့ မတည်မရယ် ခေတွေကို တည်တည်ရယ်ရယ်လုပ်ရမှာ ကျွန်တော် ရှက်နေမိပါ၏။

“ဟို... အဲ... ဖိနပ်ဖိုး လာပေးတာပါ”

“ရပါတယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ရှင်၊ အလျော်လည်း ခေလိုချင်ပါဘူး”

အနမ်းဆီက အကြည့်အနှမ်းကလေးနှင့်အတူ အသံယမ်းသမ်းကလေး ထွက်လာပါသည်။ သူမက ခေါင်းကလေးယမ်းပြီး ပြောနေတာဆိုတော့ အသံကလေးက ‘ယမ်း’နေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်နားထဲ ခိုဝင်၍ ပန်းတစ်ပွင့်သီချင်းဆိုနေသည်။

ကျွန်တော် ပေပြီးရပ်နေမိသည်။ သူတို့ကလည်း ထိုင်ပါဟု



မမြောကြ။ ပေပြီးငိုနေကြသည်။

“ပေး... ပေးခွဲ၊ သူ မယူလည်း ကျွန်မကို ပေးခွဲပါ”

သူမဘေးမှာကပ်ထိုင်နေသော ကောင်မလေးက အကြွေးရှင်လေသံနဲ့ ဝင်ပြောသည်။ ဟင်း... အဖုဲက နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဇော်ကို ဟောင်ထွက်လို့။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ပေးချင်လို့ တမင်လိုက်ရှာပြီး ပေးတာပါ”

ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲက တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုနှိုက်၍ ထိုကောင်မလေးကို ပေးလိုက်ပါသည်။ စပ်စုတတ်သော မျက်လုံးတွေ အလယ်မှာ မြွေအလမွှာယ်ဆရာတစ်ယောက်လို ကျွန်တော် ရပ်နေရပါသည်။

“ရှင်... ဒါဘာသဘောလဲ”

ထိုကောင်မလေးက ငွေတစ်ရာကိုကိုင်ကြည့်ပြီး အလန့်တကြား အော်နေ၏။ ကြည့်စမ်း...။ ငွေတစ်ရာသည် မြွေတစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား၍လား။ ထိုကောင်မလေးကို ထိုင်နေရာက ‘ဝုန်းခနဲ’ထစေနိုင်စွမ်း ရှိနေပြန်သည်။

“ရှင်... အူကြောင်ကြောင် လာလုပ်မနေနဲ့၊ ဖိနပ်ဖိုးတာ (၆၅၀၀) ဒီပိုက်ဆံတစ်ရာနဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ထိုကောင်မလေး၏ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့ပြင်းပြသော မေးခွန်းကို “နေကြာစေ့ ဝယ်စားပစ်ပေါ့”ဟု ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်ချင်ပါ

သည်။ သို့သော်...။

ကျွန်တော် သူမ (အနမ်းဆိုသော ပန်းလိုကောင်မလေး)ကို အကြည့်နဲ့လှမ်းပြီး နားလည်ပေးဖို့ လက်တို့လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုပါ၊ အဲ... ကျွန်တော်က ညဘက်မြင်းလှည်းမောင်းပြီး ကျောင်းတက်ရတာပါ။ ကျွန်တော် တစ်နေ့ကို (၂၀၀) ဝဲသုံးနိုင်တာမို့ တစ်ရာကို ကားခနဲ့၊ ကျန်တဲ့ငွေကို ဖိနပ်ဖိုးလျော်ပေးတာပါ။ (၆၅၀၀) ပြည့်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တစ်နေ့တစ်ရာ ပေးသွားပါ့မယ်”

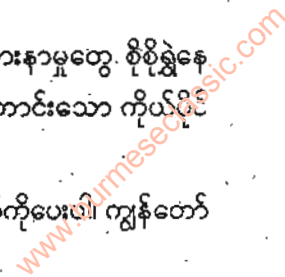
အို...။ အနမ်းမျက်နှာလေးသည် ပန်းတစ်ပွင့်လို ညှိုးလူဇောတတ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဆံပင်အလယ်ခွဲထားသော ကောင်မလေးက အားလပ်နေသော ပါးစပ်ထဲကလေတွေနဲ့ လုပ်အားဝင်ပေးလေ၏။

“အို... ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်တွေ လာလုပ်မနေနဲ့၊ လျော်ကြေးတို့ ငါးပြားတစ်စေ့မလျော့ဘဲ တစ်ခါတည်း လိုချင်တယ်... ဒါပဲ”

“နေပါစေတော့ကွာ၊ ပြဿနာရှည်ပါတယ်၊ ရှင်လည်း အလျော်ပေးမနေပါနဲ့တော့”

အနမ်းက အားနာတတ်ပုံရသည်။ အားနာမှုတွေ စိုစိုရွှဲနေသော သူမ၏အသံချိုချိုကလေးက လိုက်ဆိုဖို့ကောင်းသော ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တေးတစ်ပုဒ်နှင့် တူနေပါသည်။

“အဲဒီ... အခွင့်အရေးတော့ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ၊ ကျွန်တော်



၁၃၆

နီရင်နီ

လည်း အကြွေးလို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ကိစ္စကို အကျေဆပ်ချင်ပါတယ်”
ကျွန်တော် ကိုယ်ဟန်ပြသူတစ်ယောက်အဖြစ် ပန်းချီဆရာ
တွေရှေ့မှာ ရုပ်နေရသလို ရုပ်နေရဆဲဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့. . . မိခင်. . . ယူထားလိုက်၊ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မ
ဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကို တစ်ရာတန် နေကြာစေ့ဝယ်၊ အခွံနွှာပြီး အစေ့
ကို မျောက်ကြွေးပစ်မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ရှင်သွားတော့လေ၊ နေ့တိုင်း အကြွေးလာ
ပေးပါ၊ ဒါပဲ”

ကျွန်တော် ကင်တင်ထဲက ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် မျောက်
တစ်ကောင် ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်တောင် ထိုသို့အခွံနွှာပြီးသား နေကြာစေ့
ကို လုံးဝစားလိမ့်မည်မဟုတ်။ အမျိုးသမီးတချို့သည် ဆပ်ပြာတိုက်၍
ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ထက် သူတို့၏စိတ်ကူးတွေကိုသာ ဆပ်ပြာတိုက်
လေ့ရှိသည်ဟု (ကြမ်းကြားက ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်မှတ်တမ်းမှာ) ကျွန်
တော်လေ့လာဖူးပါ၏။ အနမ်းကတော့. . . ။



အခန်း(၄)

အခုတလော ကျွန်တော့် ရည်းစားထားချင်စိတ်သည် လွယ်
အိတ်ထဲမှာပဲ ငြိမ်ကုပ်၍မနေတော့ပေ။ ကျွန်တော် အတန်းလစ်လျှင်
သူလည်း အတန်းလစ်ချင်သည်။ ကျွန်တော် ကင်တင်းသွားလျှင်
သူလည်း ကင်တင်း။ ကျွန်တော် ရေချိုးလျှင်. . . ။ (ကန်တော့ပါရဲ့) ကျွန်
တော် အိမ်သာတက်လျှင်. . . ။ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစား
ထားချင်စိတ်သည် ကျွန်တော်လုပ်သမျှ လိုက်လုပ်နေ၍ ကျွန်တော်
ခံစားသမျှ လိုက်ခံစားနေပါသည်။ ခံစားမှုတွေ ဖောင်းပွကုန်လျှင်
တော့ ခက်မည်။ ကျွန်တော် ‘လေလည်’လျှင်တော့ လွယ်အိတ်ထဲက
ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေးမှာ ငုတ်တုတ်မေ့နေကတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဖိနပ်ဖိုးလျော်ကြေး ငွေတစ်ရာသွားပေး တိုင်း 'အနမ်း'ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်ပါသည်။ သူတို့ ခိုးကြောင်ခိုး ဝှက်အကြည့်ကို ချိပ်မိသွားသောအခါ ကျွန်တော် ပေါ်တင်ကြည့်ပါ သည်။ ပေါ်တင်ငေးပါသည်။ အနမ်းက မျက်စောင်းနဲ့ ကျွန်တော့် အကြည့်တွေကို ဆွဲမဆိတ်မချင်းပေ။ ထိုသို့ငေးရာကနေ ငမ်းခဲပြီး နောက်မှာတော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးအကြည့်တွေ ရောက်ရာအရပ်မှာ လမင်းလိုကောင်မလေး လှပနေတော့လေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော် သူမကို လျော်ကြေး တစ်နေ့တစ်ရာ ပေးခဲ့ရာက (၁၅၀၀)ပြည့်သော နေ့ကလေး ရောက်သွားလေ၏။

မိုးရွာမည်ဆိုလျှင် (ဒီနေ့) မိုးရွာသင့်သည်။ သူမသည် စိန် ပန်းနီနီတွေ ကြွနေသောလမ်းကို တစ်ယောက်တည်း လာနေသည် လေ။ ကျွန်တော် ရင်တွေခန့်နေပါသည်။ ရင်ထဲမှာ စိန်ပန်းနီနီတွေ ကြွနေပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ဒီလိုကြုံတော့ငုံကြုံခဲ ရာသီဥတု ကလေးကို လက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ပါ။ လွယ်အိတ်ထဲရှိ ရည်းစားထား ချင်စိတ်က ပွဲကြည့်ဖို့ အဆင်သင့်ဖျာခင်းနေလေပြီ။

"အနမ်း . . ."

ကျွန်တော့်အသံသည် သွားကြားညှပ်နေသော အသားစက လေးကို သွားကြားထိုးတံနှင့် ကလော်ထုတ်ခံလိုက်ရသလို လွတ်ထွက် ခဲ့ပုံရပါသည်။ သူမ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်း (လမင်း၏ အလင်း

ရောင်အစွယ်ကလေး) နှင့် လှည့်ပက်သည်။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ်နဲ့ အတည့်ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။ မဖြူပါဘူးကွယ်။

"အနမ်း တစ်ယောက်တည်းလား"

"ရှင် . . . မျက်လုံးမကောင်းဘူးထင်တယ်"

"အဟဲ့ . . . မျက်ရိုးနည်းနည်းတော့ ကိုက်ချင်တယ်၊ ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်တွေမပါလို့ ဟုတ်တယ်၊ အဖော် . . . ဟာ . . . ဘာ ပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး"

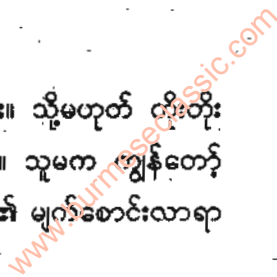
"ဒါဆိုလည်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ နေခဲ့တော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်၍ အနမ်း၏ဆံပင်ရှည် ရှည်တွေကို ငေးနေမိပါသည်။ လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင် စိတ်က ပွဲမကောင်းဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ဖျာကို တဖြောင်းဖြောင်းခါ နေတော့သည်။ ငါ့ရင်ထဲ ဖုန်ထသွားအောင် ပွဲမဆူဘဲနဲ့ကွယ်။ အနမ်း ၏ ဖိနပ်ရှုပ်တိုက်သံကလေးတွေ ကြားရမှ ငေါင် . . . ငမ်း . . . ငမ်း ဖြစ်နေသော ကျွန်တော် ကြောင်လှမ်း . . . လှမ်းရပြန်သည်။ (ကြောင် တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးနဲ့)

"အနမ်း"

ကျွန်တော် အော်ဟစ်မိလိုက်သလား။ သို့မဟုတ် တိုးတိုး ကလေး ခေါ်လိုက်မိပါသလား။ မသေချာပါ။ သူမက ကျွန်တော့် ခေါ်သံကြား၍ ရပ်နေပါသည်။ သမင်မလေး၏ မျက်စောင်းလာရာ



လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။

“ဘာလဲ... ကျွန်မကို အနမ်းလို့မခေါ်နဲ့၊ ကျွန်မနာမည် နန်းယုမေ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား စနေသမီးထင်တယ်၊ မောင်နှမဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

“ရှင် ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ လာရောင်းနေ တာလဲ”

ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပါသည်။ ခဏလေး ပါ။ ရင်ဘတ်ကို အားတင်းလိုက်သည်။ အောက်ဆီဂျင်ယောင်ဆောင် နေသော မြားနတ်မောင်တွေ ငါ့ရင်ထဲဝင်ခဲ့။ မြားတွေ မမေ့စေနဲ့၊ ကျွန်တော် ‘ရှက်ကိုး-ရှက်ကန်းမှ ရှက်ရှစ်-ရှက်ကန်း၊ ရှက်ခုနှစ်- ရှက်ကန်း’ ဖြစ်လာပုံရပါသည်။ ထိုအရှက်အိဗော်လူးရှင်း (ဆင့်ကဲဖြစ် စဉ်)အရ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ပြုံးရပါသည်။

“အဟဲ့... ကျွန်တော် အကြွေးဆပ်ချင်လို့ပါ”

“-----”

ကျွန်တော် အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံနွိုက်လိုက်သည်။ ထိလက် မှတ်တစ်စောင် ထွက်လာသည်။ နောက်ထပ် နွိုက်ကြည့်သည်။ ကြက်စား မြင်းစာ ငွေရှင်းဘောက်ချာတွေ ထွက်လာသည်။ နောက်ထပ်... နောက်ထပ်။ အံ့ဩမှုတွေ၊ ရှက်ရွံ့မှုတွေ၊ ချွေးနဲ့တွေ ထွက်လာသည်။ သွားပြီ။ ပိုက်ဆံ ဘယ်မှာထွက်ကျခဲ့သည်မသိ။ ကားစပယ်ယာ ပြန်

အမ်းတုန်းက အနမ်း၏ မျက်နှာလှလှကလေးကို မြင်ယောင်ပြီး အမ်း ငွေကို ကျကျနန ထည့်ခဲ့ပါသည်။ ခုတော့... ။

“ပေးလေ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ‘ဒိုင်းခနဲ’ ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီနတ်ဆိုးကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးချင်လိုက်တာ။

“ဟူး... ဘယ်ကျွဲခဲတယ် မသိဘူးဗျား၊ ပြီးမှပဲ သူငယ်ချင်း တွေဆီကချေးပြီး အကြွေးဆပ်တော့မယ်”

“ဟွန်း... ရှင့်ဟာကလည်း၊ အကြွေးဆပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလည် ချေးရဦးမယ်လို့”

“ကမ္ဘာကြီးက အလုံးကြီးပဲလေ”

ကျွန်တော် စိတ်ထဲရှိရာ ပြောလိုက်တော့သည်။ လွယ်အိတ် ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်က ဒေါပွနေလောက်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရည်းစားစကား ပြောလိုက်ရမလဲ။

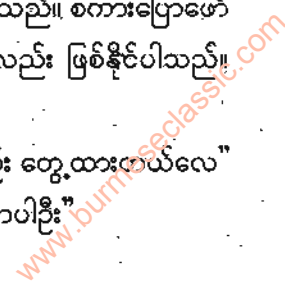
“ဘာဆိုင်လဲ၊ ဒါနဲ့... ရှင်က ညဘက် မြင်းလှည်းမောင်း တယ်ဆိုတော့ နေ့ဘက်ကျောင်းလာတဲ့အခါ မအိပ်ချင်ဘူးလား”

သူမ တော်တော်သဘောကောင်းနေသည်။ စကားပြောဖော် ခရီးလို့ ကျွန်တော့်ကို အစားထိုးသုံးစွဲနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“မိန်းမမာယာ = သင်္ချာပုစ္ဆာတစ်ရာ” တဲ့။

“အိပ်ချင်စိတ်မရှိအောင် လုပ်တဲ့နည်း တွေထားတယ်လေ”

“အလဲ့... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပြောပါဦး”



“ရည်းစားထားချင်တဲ့စိတ်ဗျ၊ ကျွန်တော် ရည်းစားထားချင် စိတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လွယ်ထားတာ လုံးဝ အိပ်မပိုက်တော့ဘူး”

“အို . . .”

သူမ ရှက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်နေပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရှက်ကြသဖြင့် အရှက်ချင်းကြေ၍ အရှက်ပြေသွား သည် ထင်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံလိုက်ရှာဦးမယ်၊ ဒီနေ့ (၁၅၀၀) ပြည့်တဲ့ နေ့ကလေးဗျ၊ ဟဲဟဲ . . . ဟဲ . . . ကျွန်တော်သွားမယ်”

“နေဦး၊ နေဦးလေ၊ ဟိုးရှေ့က ရပ်စောင့်နေတဲ့လူက ကျွန်မ ကို စာပေးမလို့ရှင်၊ အဲဒါ ဟိုလေး . . . ဟိုကောင်မတွေ ကင်တင်းမှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကို လိုက်ပို့ပေးနော်”

ကျွန်တော်ထင်သည့် အတိုင်းပါပဲလား။ သင်းကလေး သဘောကောင်းနေတာ သွားထက်ကလေးနဲ့ပါလို့။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ခပ်စွေစွေ ရပ်နေပါ သည်။ ထိုကျောင်းသား၏မျက်လုံး နည်းနည်းစွေသည်ဟု ပြောလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က ခပ်စွေစွေ ပြေးဝင်လာသော အခွင့်အရေး ကို ခပ်တည်တည်ပဲ အသုံးချလိုက်ပါသည်။ ကျေးဇူးပဲကိုဆွေ။

“လက်ဖက်ရည်တိုက်မှာလား”

“အင်း . . .” (လမင်း . . . အော်သံ၊ အပြည့်)

“မုန့်ရောကျွေးမှာလား”

“အင်း . . .” (လမင်းရယ်သံ၊ တစ်ဝက်)

“စီးကရက်ရော တိုက်မှာလား”

“အို . . . မတိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ စီးကရက်နဲ့ မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း မိတ်ကပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့တွေ့ မခံ နိုင်ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ သူမသည် သနပ်ခါး အရည် ကျကျလေး လူးထားသည်။ နဂိုကရဲနေသော နှင်းဆီဖူးငုံ နှုတ်ခမ်းတစ် စုံပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးနဲ့တွေ့ စွန်းထင်းမနေပါလေ။ သိရဲ့လား။ ဒါမျိုးကလေး သိပ်သဘောကျစရာကောင်းတာ။

ဒီနေ့ ကျွန်တော်ကံကောင်းသည်ပဲ ပြောရမည်ထင်ပါသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်းကို တွေ့ရသည်။ ပိုက်ဆံထွက်ကျသည်။ စကား တွေပြောရသည်။ သူမ၏ အသံလေးတွေကို နားထဲရှိ ရေခဲသေတ္တာ ထဲမှာ သိုလှောင်ထားချင်ပါသည်။ (ဒီညတော့ . . . ဒိုင်ယာရီစာ အုပ် . . . မသက်သာဘူးမှတ် . . .)

ကင်တင်းမှာ လူရှင်းနေသည်။ နန်းယုမေ၏ သူငယ်ချင်း တွေလည်း ရှိပါသည်။ ထို့အတူ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နှစ်ကောင် တို့လည်း ကင်တင်းမှာ တွေ့ရသည်လေ။

ကင်တင်းထဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်လာတာမြင်လျှင် သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေသည် အံ့ဩခြင်းမူတ်သောက်ကုန်ကြ၏။ မယုံ ဘူးလား။ ကိုယ့်ခြေသလုံး ကိုယ်တိုင်ဆွဲဆိတ်ကြည့်ပါလေ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကတော့ ဘောလုံးယောင်ဆောင်နေသော

ကမ္ဘာကြီးကို ပယ်နယ်တီ တည်ကန်ချင်စိတ် ပေါက်သွားပုံရလေ၏။
မနာလိုသူတွေ ရှိကြပါသေးသလားခင်ဗျာ။

ဒုတိယမိစ္ဆိ . . . တတိယမိစ္ဆိ ကျွန်တော့်ကို မနာလိုသူတွေ ရှိကြ
ပါသေးလားခင်ဗျာ။

“ဟဲ့ . . . အနမ်း၊ ညည်းပြောတော့ ဒီနေ့ အတန်းမတက်တော့
ဘူးဆို”

“ကောင်မ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရတာ
လဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဆောင်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ
ပျင်းတာနဲ့ ညည်းတို့ကိုလာကြိုရင်း သီချင်းလာနားထောင်တာ”

သူမ၏ သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်ကြပါသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်
ကြောင့် (အန္တရာယ်ကို မလွယ်နိုင်တော့သလိုမျိုး) ဖွင့်ရယ်ပါသလဲ။
သီချင်းနားထောင်တာဟာ ရယ်စရာလား။ ဒါလည်း ပြောရခက်ပါသည်။
လောကတွင် လေလည်ခြင်း = ကျန်းမာရေးကိစ္စကို ဘာအဓိပ္ပာယ်
ပျော်ဝင်နေမှန်း မသိရသော ရယ်မောခြင်းတွေ အများကြီးရှိနေခဲ့
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ရယ်လျှင်ပိုလှပါသည်။

“ထိုင်လေ . . .”

သူမ၏အသံကလေးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ငှက်ဖျားရော
ဂါပိုးနှင့် တူသည်။ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးနဲ့
ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ပါ၏။ ဒီနှစ်ကောင်က ဒါမျိုးဆို

လျင်သည်။ သွက်သည်။ မြန်သည်။ ကြံရည်ဖန်ရည်ကောင်းသည်။
ကျွန်တော် သူမနှင့် (၄၅) ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ ထိုင်လိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော့်ကောင်တွေ ရောက်လာကြသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့ ထိုင်လေကွာ”

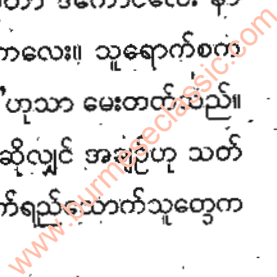
ကျွန်တော် သူမကိုကြည့်ပြီး လူမှုရေးဟု တောင်းဆိုလိုက်ပါ
သည်။ သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက် အလဟဿ အသုံးချလိုက်
သည်။ ထိုမျက်စောင်းသည် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းနှင့်ဝင်
ဆောင့်၏။ ရင်ထဲက နှလုံးသားအနေအထား၊ ခံစားမှုအထားအသို၊
အိပ်မက်အရည်အသွေးတွေကို မြင်အောင်ကြည့်သွားပါ မျက်စောင်း
ကလေးရယ် . . . ။

“အစ်ကိုတို့ အချိုလား၊ အချဉ်လား”

“ဟေ့ကောင်ပိုင်ချို၊ ကျဆိမ့် (၃) ဒွက် မြန်မြန်”

ကျွန်တော့်အစား နာပြည်စုတ်က ဝင်ပြောပါသည်။ ဒီကောင်
က ကောင်မလေးတွေရှေ့ဆို နှုတ်သီးသွေးချင်သည်။ စားပွဲထိုးက
လေး ပိုင်ချိုက “အချို . . . အဲ . . . ကျဆိမ့်သနီး”ဟု ကျွန်တော်တို့
ကြားအောင် အော်သွားလေသည်။ ပိုင်ချိုဆိုတာ ဒီကောင်လေး နာ
မည်အရင်းတော့ မဟုတ်။ စားပွဲထိုးအသစ်ကလေး။ သူ့ရောက်စက

“အစ်ကိုတို့ အစ်မတို့ အချိုလား၊ အချဉ်လား”ဟုသာ မေးတတ်သည်။
သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုလျှင် အချို၊ အအေးဆိုလျှင် အချဉ်ဟု သတ်
မှတ်ထားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လက်ဖက်ရည်သောက်သူတွေက



ဝိုင်း၍ အချိုဟုခေါ်သည်။ အအေးကြိုက်သူတွေကဝိုင်း၍ အချဉ်ဟု ခေါ်သည်။ ဝိုင်းချို (သို့) ဝိုင်းချဉ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ နာရီဓာတ်ခဲ အားကုန်စွာ ရွှေလျားရာမှ ဝိုင်းချိုကနေ 'ဝိုင်ချို' ဖြစ်လာတော့သည်။

“ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

အနမ်းဆီက ခပ်လှလှအသံကလေး ဖြည်းညင်းစွာ ထွက် ပေါ်လာပါသည်။

“ကျွန်မနာမည်က နန်းယုမေ၊ သူက ဇင်မာညိုမီ”တဲ့။

ထိုဇင်မာညိုမီဟူသော ကောင်မလေးက မျက်နှာကို ပန်းချီ ကားတစ်ကားအဖြစ် အလှပြင်ပစ္စည်းမျိုးစုံဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသူဖြစ် ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဇင်မာညိုမီက လှပါသည်။ အရပ်နည်းနည်းရှည် ၍ ပိန်သည်ဟု ထင်ရပါသည်။

“သူက ခိုင်ရွှေဝါ”တဲ့။

ကြောင်မလေးတစ်ကောင်နှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်မင်မှုတွေ ထွန်းကားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ 'ကြောင်ရွှေဝါ'ဟု အမည် တွင်လေတော့၏။

“ဟော . . . ဒါက ပေါက်ပေါက်တဲ့၊ အဲ . . . ဇာဇာလင်း”

ဆံပင်အလယ်ခွဲထားသူ။ လွယ်အိတ်ကို သိုင်းလွယ်တတ်သူ ဖြစ်ပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပုံစံကို လေးပိုင်းတစ်ပိုင်း 'ခို' နေသူဖြစ်သည်။ သူကလည်း ခင်မင်မှုတွေ ထွန်းကားပြီးနောက်ပိုင်း မှာတော့ 'ပေါက်ပေါက်ဆုပ်'ဟုသာ ကျော်ကြားလေ၏။

စိတ်ထဲက ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ မိတ်ဆက်ပေး သူက မိတ်ဆက်ပေးနေသဖြင့် အသိအမှတ်ပြုသူတွေက အသိအမှတ် ပြုကြပါသည်။ ကောင်မလေးတွေအလှည့် ပြီးသောအခါ မြားဦးက သယ်သူဘက် လှည့်လာလိမ့်မည်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသားနေမှာ မှာ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကျွန်တော့်နာမည်က (အဲ) . . . ရွှေပြည်စိုး”

“ဟယ် . . . ဆေးပေါလိပ်တံဆိပ် နာမည်ကြီး”

ခိုင်ရွှေဝါက နှုတ်ခမ်းချင်းတီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန် တော် ရေနှေးကြမ်းမှုတ်ဆောက်သလို ဣန္ဒြေကို ပေပေစောစော မှုတ် ဆောက်နေလိုက်သည်။

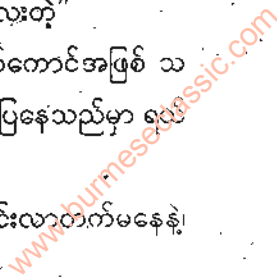
“ဟာ . . . ဗျာ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ငှက်နာမည်ပါ၊ ကျုပ်နာ မည်ကလည်း နာပြည်စုတ်တဲ့၊ အဟဲ . . .”

ဝင်းမြင့်ဌေးက နှုတ်သီးဝင်သွေးနေပါသည်။ ကျွန်တော် သူမ တို့နှစ်ဦး၍ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ ပန်းဆန်အောင် ပြုံးနေသည်။ သူမပြည်စုတ် နှုတ်ခမ်းသပ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကောင် ပိစိကွေးနာမည်က စာကလေးတဲ့”

ကျော်လွင်တို့က စာကလေးပေါက်စတစ်ကောင်အဖြစ် သ ခ်ဆောင်ပြနေသေး၏။ အပူရုပ်မဟုတ်၍ သူလုပ်ပြနေသည်မှာ လေ နာတော့အကောင်းသား။

“ဟယ် . . . နင်တို့က ငှက်တွေပဲ၊ ကျောင်းလာတက်မနေနဲ့၊



ရွာပြန်ကြလေ”

“တို့က မော်ဒန်ငှက်တွေလေ၊ ကျောင်းလည်း တက်တယ်၊ လက်ဖက်ရည်လည်း သောက်တယ်၊ အဲ... ရည်းစားလည်း ထားခိုက် တန်ရင် ရည်းစားထားကြမှာပဲ... အဟံ”

ပေါက်ပေါက်အသံက ကီးနည်းနည်းမြင့်နေသည်။ (လေယာဉ်ပေါ်မှာ လေလည်သလို ဖြစ်နေပါသည်။) နှာပြည်စုတ်က ပြောပြီးရင် နေတော့သည်။ ဒီကောင် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး မရယ်ဘဲနဲ့ နှာခေါင်းပိတ်ပြီး ရယ်နေလေရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားနဲ့ကျောင်းသူတွေ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြသည်မှာ ဘာမှအထူးအဆန်းမဟုတ်ပါ။ ဟာက အချိန်အခါမဟုတ် မိုးရွာသလိုမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မတော်တဆ မိတ်ဆွေဖြစ်မှုကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်နည်း၊ ပလာကာကြော်နည်းများအဖြစ် ဗလာစာအုပ်ထဲ ကူးရေးထားသင့်ပါသလား။ မတော်တဆ (အဲ)... ထိုမတော်တဆကြီးကို သူမတို့အုပ်စုနှင့် ဆက်ဆံသည့် အခါ တမင်မေ့ထားလိုက်ချင်ပါသည်။ မတော်တဆသည် ဖိနပ်သည်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မတော်တဆသည် လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကို...။

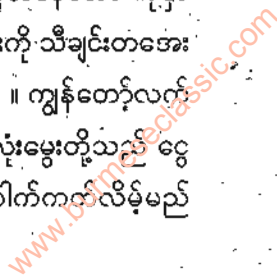
ဤသို့ မိတ်ဆက်ခြင်းများ ပြီးသည့်နောက် မည်သည့်အခါ အစဉ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါသနည်း။ မိရွှေနန်းတို့အဖွဲ့က တိုင်းရေနေ့ခွက် ကိုယ်ငှဲ့သောက်နေကြသလို သူတို့အချင်းချင်းသာ တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ငှက်သုံးကောင်တို့အဖွဲ့

တွေ ပြောနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်ဆွေးနွေးချင်ပါသည်။ ယောက်ျားတွေလည်း အဆင်းပြောတတ်ပါသည်။

မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ပွားစရာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လည်ခြင်းညှစ်တမ်း ကစားကြရင် မကောင်းဘူးလား။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ်တာများ

လေငြိမ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတစ်ရာရှာမှ ဖြစ်မည်။ နှာပြည်စုတ်အိတ်ကပ် အနည်းငယ်ဖောင်းနေသဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိပါသည်။ လူကြားသူကြားမှာ ဒီကောင့်ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းနည်းက သူ့ထွယ်သည်။ သူက ငွေရေးကြေးရေး ခြေသလုံးမွေးဟုဆိုကာ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိလျှင် ခြေသလုံးမွေးတွေ လူမြင်အောင် ပုဆိုးတိုတို ဝတ်တတ်သည်လေ။ သို့ဖြစ်ပါ၍ လေငြိမ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် နှာပြည်စုတ်၏ ခြေသလုံးမွေးကို လှမ်းဆွဲရပါတော့သည်။ တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဖိနပ်ဖိုးသေးရမှာဗျ။

မနန်းယုမေ၊ မခိုင်ရွှေဝါ၊ မဝင်မာညိုမီနှင့် မဇာဇာလင်းတို့သော အမည်တွေကို ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ ရေးမှတ်နေသော ကိုနှာပြည်စုတ်သည် သူ၏ခြေသလုံးမွေး ဆွဲနှုတ်နေခြင်းကို သိချင်းတအေးအေး ဖြစ်နေသေး၏။ ရတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ...။ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ဒေါသနည်းနည်း ထည့်လိုက်ပါပြီ။ ခြေသလုံးမွေးတို့သည် ငွေကြေးရေးလို့တော့ ပြောရဆိုရတာ လက်ပေါက်ကတ်လိမ့်မည်



မထင်ပါဘူး။

“အားလား . . . လား . . .”

ဤသို့ဖြင့် နှာပြည်စုတ်ဆီက အော်သံတွေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားသဖြင့် နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ၏။

“နှာပြည်စုတ် . . . ညီလေး . . . မင်း နှာစေးနေတာလား။ ကို ပိုက်ဆံတစ်ရာလောက် ပေးပါဦးလို့ ပြောနေတာလေ၊ ပါးစင်မပြောချင်လို့ လက်နဲ့ပြောနေတာနော်”

နှာပြည်စုတ်ခမျာ မအီမသာနဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ရာ ထုတ်ပေးနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဒိုင်ယာရီနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်နေတော့၏။ ဒီကော့က ပြောရင်မသိသော်လည်း ထိရင်နာတတ်သေး၍ တော်သေး။

အနန်းကတော့ အလိုက်မသိစွာ ခပ်ပွပ္ပကလေး ပြုံးနေသည်။ ရင်ခွင်သမိုင်းဝင်မည့် ‘ငါးသလဲထိုး-ဒိုင်ပင်-အပြုံးကလေး’ ပေါ့ဗျာ။ ဒီည အိပ်မက်မက်ဖို့ အလားအလာ ကောင်းနေပါပြီ။ နှာပြည်စုတ်အုပ် (၁) အုပ် ထပ်ဝယ်ရဦးမည်။

“အနန်း . . . ဒီနေ့အတွက် ဖိနပ်ဖိုး . . . ဒါနဲ့ဆို မင်းကိုတော့ (၁၅၀၀) ပြည့်ပြီနော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ . . . အကြွေးစာရင်းစာအုပ်ထဲ ပြန်ကြည့်သိမှာပဲ”

ကျွန်တော် အနန်းကို တစ်ရာတန်ကလေး လှမ်းပေးလိုက်

သည်။ အနန်းက ပန်းကလေးဟစ်ပွင့်ယူသလို ယူပါသည်။ အဲဒီလို ညင်သာမှုမျိုးကို ရင်ထဲမှာ ခရေပွင့်ပြပြီး မြတ်နိုးချင်ပါသည်။

“ရှင့်မှာ အပြန်လမ်းစရိတ်ရော ရှိလို့လား”

“ရတယ်၊ ကားစပယ်ယာကို ရည်းစားစာပေးစီးရင် ဖြစ်တယ်”

“အယ် . . . ကားစပယ်ယာက အခြောက်ကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျိုတိုင်းပိုးတဲ့ လူပျိုသိုးကြီးဗျ”

“ဟီး . . .”

ကြည့်စမ်း။ မိန်းကလေးတွေ (အထူးသဖြင့် မိန်းမလှလေးတွေ) စုပေါင်းစပ်ပေါင်း ရယ်လိုက်သော ထို ‘အဟီး’ သည် ကာရန် ခညီသော်လည်း အတော်နားဝင်ချီပါသည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်ဝင်ချီသော အနန်း၏ အပြုံးကလေးက လေမှာဝဲနေသည်။ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက ရည်းစားထားချင်စိတ်ကလေးကို ‘အပြုံးဖတ်နည်း’ သင်ပေးရဦးမည်။ လေပေါ်ဝဲနေသော အပြုံးသည် ပေါ့ပါးသော်လည်း အဖမ်းရခက်သည်လေ။

“အဲ . . . နွေရာသီကြီး မိုးရွာသလိုဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးရာသီကြီး သင်ပွင့်တယ်ပြောပြော နင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ငါတို့အဖွဲ့ ခုလို သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြတာ သကြားပလာတာကို နို့ဆီဆမ်းပြီး စားရသလို သိပ်ပျော်တာပဲ”

စာကလေးက လျှာဖျားကလေးနဲ့ပြောပြီး ပလူတ်ပလောင်

ပြုံးနေလေသည်။ ကျွန်တော် 'ကျဆီမိအေးအေးလေး'ကို ခင်တယ်ဆို ပြီး မော့သောက်လိုက်ပါသည်။ ခံတွင်းချဉ်လာတာလည်း ခင်မင်မှုနဲ့ ပတ်သက်နေပါကြောင်း...။

“အောင်မယ်... အံမယ်... ရှင်တို့ကို ဘယ်သူက ခင်ပါ တယ်လို့ ပြောမိသေးလို့လဲ၊ ဖိလို လွယ်လွယ်ကလေးနဲ့တော့ ယောက်ျား တွေကို ရမီးသမ်းပြီး မခင်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... သူငယ်ချင်းတို့ အတန်း ချိန်နီးပြီ သွားစို့...”

“ဟဲ့... မိခင်”

ဟင်...။ မိုးလေဝသခန့်မှန်းချက်တွေသည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရက်စွဲများယွင်းပြီး ကြေညာထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။ မိခင်၊ မိရွှေဝါနဲ့ မိဇာတို့ ဝုန်းခနဲထကြလေပြီ။ အနမ်းကတော့ ယောင်အမ်း အမ်းဖြစ်သွားမှာပေါ့။

“ဟဲ့... အနမ်း သွားမယ်လေ၊ Drawing ချိန် အရေးကြီးတယ် နော်”

ခုတော့။ သစ်ပင်တစ်ပင်က ငှက်တစ်အုပ် ထပ်သလိုမျိုး မိန်းကလေးတွေ စားပွဲက ထဲသွားကြလေပြီ။ မနန်းယုမေခမျာမှာ လည်း မိမခင်ချင်တွေ၊ မိခွာချင်တွေနောက် ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်သွားရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့စာကလေး မျက်နှာကြီး နီရဲနေသည်။ သူနဖူး ခရိယာအတွင်းရှိ မီးပြတိုက်လို ဝက်ခြံတစ်လုံးက နဂိုထက်ပိုမိုလှည့်လာ

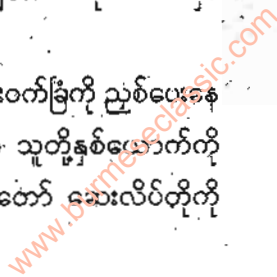
တန်ရှိသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းမျက်နှာ ခဏငှားစမ်းပါ။ ငါ ရှက်ရှက် နဲ့ ဝက်ခြံညှစ်ချင်လို့”

ကြည့်...။ နှာပြည်စုတ်က အရေးထဲမှာ ရောဂါထုနေပြန် သည်။ ဒီကောင်က ဝက်ခြံမှည့်မှည့်မြင်ရင် မနေနိုင်။ အဲဒီဝက်ခြံကို ညှစ်ပေးရမှ ကျေနပ်သူ။ ဝက်ခြံပေါက်တဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် သိတာ မသိ တာအသာထား...။ နှာပြည်စုတ်တို့က ဝက်ခြံညှစ်ပေးဖို့ ကြိုးစား တော့တာပဲ။ သူ့ရောဂါက တစ်မျိုး။ ဝက်ခြံမြင်ပြီး ဝက်ခြံမညှစ်ရလျှင် မနေတတ်သော... အဓမ္မ ဝက်ခြံညှစ်တတ်သော ဝေဒနာရှင်။ ကျွန် တော်ကတော့ သူ့ကို “စိတ္တဇဝက်ခြံညှစ်သမား”ဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။

စာကလေးမှာလည်း အရိုးစွဲနေသော ရောဂါတစ်မျိုး ရှိပါ သ်ည။ ဒီကောင်က “စိတ္တဇဆံပင်ဖြူနှုတ်သမား”။ စာကလေးက သူ့ မျက်နှာပေါ်က ဝက်ခြံတွေမှည့်လျှင် နှာပြည်စုတ်နားသွားပြီး “ဝက် ခြံမှည့်ချိန်xxxလေအတိုက်xxxကြော့လိုက်တဲ့အခါxxx”ဟု ညည်း တတ်သည်။ ဒီသီချင်းကြားရတော့ စိတ္တဇဝက်ခြံညှစ်သမားကြီး ဘယ် နေနိုင်တော့မှာလဲ။ “လာထား... သူငယ်ချင်း... ဝိုင်းလယ်မှာ တည်မယ်”ပဲ။

အခုလည်း နှာပြည်စုတ်တို့ စာကလေးဝက်ခြံကို ညှစ်ပေးနေ သည်။ တခြားဝိုင်းက ကောင်မလေးတွေခမျာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး 'တဒီးဒီး' ဖြစ်နေကြရှာသည်။ ကျွန်တော် သေးလိပ်တို့ကို



ပေပေတေတေ ဖွာနေမိသည်။

“အဲ. . . ငါလည်း Drawing ချိန် သွားတက်လိုက်ဦးမယ်”
နာပြည်စုတ်က လွယ်အိတ်ဆွဲပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ငါလည်း (Work Shop)ထဲ ဝင်ရမှာကွ”
စာကလေးကလည်း နာပြည်စုတ်ကို အမိလိုက်သွားသည်။
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကိုဘုန်းမောင်ကြီးလုပ်ရန်သာ ရှိတော့
လေ၏။

တင့်အင်း။ ကျွန်တော်လည်း ဘာသားနဲ့ထူးတာ မှတ်လို့။
(ကျွန်တော်လည်းလေ လောကီသားပေမို့. . .) သူများတကာတွေ
အတန်းတက်နေချိန်မှာ ရည်းစားထားချင်ခြင်း၏ အဆိပ်တက်နေလို့
အိပ်မက်တွေ ကောင်းစားလာမည် မထင်ပါ။ ‘ကျောင်းမှန်မှန်တတ်
စာမခက်’တဲ့။ ပညာလည်းတတ်၊ ကြင်ယာလည်း အဲ. . . မငတ်
ထားပါလေ။ ကျွန်တော် အတန်းတက်ချင်စိတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ဆွဲ
ချာထည့်လွယ်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်လည်း အတန်း
တက်ပါတော့မည်ခင်ဗျာ။

“အစ်ကို. . . ပိုက်ဆံရှင်းသွားဦးလေ”

“အဲ. . .”

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေဟာ မီးနီမိလိုက်သော ကားတစ်စီး
လို ချက်ချင်း တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားပါသည်။ ဘောလုံးစကားနှင့်ဆို
လျှင် အဝါကတ်ထီခြင်း။

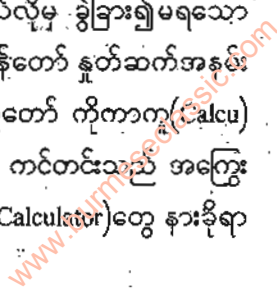
“အေး. . . ရှင်းမှာမေ့ပါကွာ၊ ငါ မပြန်သေးပါဘူး၊ အဟဲ. . .
ခုဗာက ဖင်ပူလို့ ခဏရပ်တာပါကွာ၊ ငါပြန်တော့မယ်ဆိုရင် ခေါ်
လိုက်မယ်နော် ညီလေး”

ကျွန်တော် ရင်မောစွာပြော၍ ဇွတ်. . . ပြန်ထိုင်လိုက်ရပါ
သည်။ စားပွဲထိုးကလေးက မျက်စောင်းနှင့် သက်ပြင်းကို လက်သုတ်
ပဝါနဲ့ဖိခဲ့ပြီး တခြားဝိုင်း ထွက်သွားလေသည်။ ကိုယ့်ဆရာက လေချွန်
သံနဲ့ ကလိသွားသေး။

ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အတော်ကံကောင်းသည်ဟု
ထင်ခဲ့မိပါသည်။ ဘယ်မှာလဲ ကံကောင်းခြင်းဆိုတာတွေ။ ဘယ်ခေရာ
မှာ ငုတ်တုတ်မေ့နေပြီလဲ။

“ဒုက္ခနဲ့တစ်ခါတွေ့တိုင်း (Calculator)ကို တစ်ခါနမ်းရပါလို့
၏”

နောင်တော် ဂျီတီအိုင်ကျောင်းသားကြီးများ၏ ဆုတောင်း
အတိုင်း ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ဂျီတီအိုင်ကျောင်းသား
နှင့် Calculator မီးခြစ်နှင့် ဆေးပေါ့လိပ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ယဉ်ကျေး
မှုနှင့် အကြွေးစာရင်းစာအုပ်တို့သည် ဘယ်လိုမှ ခွဲခြား၍မရသော
မတည့်အတူနေ ရွှေမိတ်ဆွေတွေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်အနမ်း
လေး ပေးလိုက်ပါသည်။ မကြာမီ အကြည်တော် ကိုကာကူ(Calculu)
ကောင်တာအံဆွဲထဲ ခရီးသွားရပေတော့မည်။ ကင်တင်းသည် အကြွေး
စာရင်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ကင်တင်းသည် (Calculator)တွေ နားခိုရာ



တည်းခိုခန်းဖြစ်သည်။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။ ကျွန်တော် အကြွေးစာရင်းစာအုပ် ထဲမှာ အနီရောင်သူရဲကောင်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ကိုကာကူ့ကိုတော့ ခရီး သွားဧည့်သည်အဖြစ် ကောင်တာမှာ အပ်ခဲ့ရဦးမှာပေါ့။ အမြန်ဆုံး ပြန်ရွေးမှဖြစ်မည်။ GTI ကျောင်းသားတွေအတွက် Calculator မရှိ လို့မဖြစ်။ သို့သော် Calculator တွေသည် ကျောင်းသားတွေနှင့်နေရ တာ ပျော်မွေ့ပုံမရ။ ကိုတရုတ်ကလေး စားသောက်ဆိုင်မှာ၊ ဆရာ ဦးဝင်းမြင့်၏ (Calculator-Guest House) မှာ၊ ဦးညိုသန်း၏ ဘုရား ဗီဒီယိုရုံမှာ၊ ကင်တင်းမှာ၊ အားမန်ကမ်းမှာ၊ ဆွေစစ်မှာ၊ အပျိုကြီး ထမင်းဆိုင်မှာ ပျော်မွေ့တတ်ကြသည်လေ။ ကျောင်းပရဂျက်မှာ Cal- culator ပျော်စရာတွေ အလွန်အကျွံပေါ၏။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် M.P.Shop (စက်မှုအလုပ်ရုံ)ထဲ မဝင် ဖြစ်ခဲ့။ ကင်တင်းကထဲခဲ့ပြီး (Drawing) ပုံဆွဲအဆောင်ဘက် ထွက်ခဲ့ သည်။ ကြည့်စမ်း။ မြားနတ်မောင်သည် စိန်ပန်းပင်ခွကြားမှာ ကျကျ နန ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

နုလုံးလမ်းကြောင်းမှာ စိန်ပန်းပင်တွေ ကြွနေပါသည်။ စိန် ပန်းပင်ရှိရာ ခုံတန်းပြာ သူမ လှလှပပ ငိုနေလေသည်။ ကျွန်တော် မြားနတ်မောင်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ချင်ပါသည်။

“စိန်ပန်းပင်တွေကြောတာ မကောင်းဘူးနော်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ . . . အလွမ်းဓာတ်ခံရိတဲ့လူ အတန်းမတက်ကြဘူး လေ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . (Drawing) ပစ္စည်းတွေ ဘာမှပါမလာ လို့ အတန်းမတက်တာပါနော်၊ အဆောင် တစ်ယောက်တည်းပြန်ရမှာ ပျင်းတာနဲ့ ဒီမှာထိုင်နေမိတာပါ။ ရှင့်လိုမမှတ်ပါနဲ့”

“အဟဲ . . . ကျွန်တော်လည်း ဆပ်ပြာမှုန့်မေ့လာလို့ Work Shop မဝင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တာ၊ စိန်ပန်းပင်တွေကြောတော့ . . .”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ အပျင်းကြီးတာ မသိရင်ခက်မယ်”

“ဂလိုဗျ (Work Shop) ဝင်ရင် အင်ဂျင်တွေ ပြင်ရတာလေ၊ ပြီးရင် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ကုန်ရော၊ ဆပ်ပြာမှုန့်မပါရင် ဝပ်ရှော့ မဝင်နဲ့တဲ့၊ သင်ရိုးညွှန်းထဲမှာပါတယ်”

သူမက ‘ဂယနက’ ရယ်နေပါသည်။ ဒီလိုပျော်ရွှင်ဖွယ်တွေ စိန်ပန်းပင်ရိပ်မှာ ထွန်းကားနေချိန် စိန်ပန်းပင်ခွကြား မြားနတ်မောင် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလေ၏။ မြားမေ့ကျန်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဆပ်ပြာမှုန့်ဆိုလို့ ခုမှသတိရတယ်၊ ကျွန်မ အဆောင်မှာ အဝတ်တွေ ပြန်လျှော်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ဘာနဲ့လိုက်ပို့မှာလဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ”

စိန်ပန်းပင်တွေ ကြွနေသည်။ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက

ရည်းစားထားချင်နေတဲ့ စိတ်ကလေး ပျော်ရွှင်နေပါသည်။ သိပ်လှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားတွေပြောနေရတာကိုမှ မပျော်ရင် စိန်ပန်းပင်ကို ခေါင်းနဲ့ဆောင့်ပစ်ဖို့ အဆင်သင့်။

“ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်ပါတယ်လေ၊ ပါးစပ်ပါရင် လကမ္ဘာတောင် ရောက်သေးတယ်”

“အဆောင်ရောက်ရင်တော့ ရေခဲမတိုက်ခိုင်းရဘူးနော်”

“ဆေးလိပ်တစ်လိပ်လောက်တိုက်ရင် တော်ပါပြီ”

သူမ အာမှမပြောတော့ပါ။ အိုကေ . . . ။ လမ်းမှာ ခလုတ်တိုက်စရာရှိရင်တောင် သူမကိုယ်စား ကျွန်တော် ခလုတ်တိုက်ပေးမည်။ လေလည်စရာရှိလျှင် . . . အဲ . . . ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းကြေးနော်။

“ရှင် . . . မြင်းလှည်းမောင်းရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲ၊ အဲ . . . စာမေးပွဲနီးရင်တော့ လူငှားရမှာ၊ ကျွန်တော် အဆောင်လာနေမှာလေ၊ အဘိုးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိတ်မချလို့၊ ကျောင်းဖွင့်ကတည်းက အဆောင်နေခိုင်းနေတာပါ”

“ရှင့်မိဘတွေကရော . . . ”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေနဲ့အမေတို့ ဆုံးသွားတာ၊ အိမ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အဘိုးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း”

“အို . . . ဆောရီးနော်၊ ကျွန်မ စပ်စုမိသွားတယ်”

“ရပျိုတယ်ဗျာ၊ အမှန်တရားပဲ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ ကျောင်း

ပိတ်ရက်တွေမှာ ခြံကိုလာလည်ကြပါလား၊ (၁၄) မိုင်ပဲဝေးတာ၊ ခင်ဗျားတို့လာရင် မြင်းလှည်းလျှောက်စီးကြမယ်လေ”

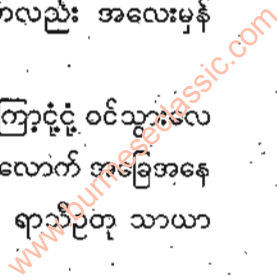
“ကျွန်မ မြင်းလှည်းမစီးရဲပါဘူး၊ မတော်တဆ လမ်းမှာ မြင်းလှည်းဘီးပေါက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူမဟာ ကျွန်တော့်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပြန်ပေးနေသေး၏။ အာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလို သူမနဲ့ စကားတွေပြောရင်း လမ်းလျှောက်ရတဲ့ အရသာကို ကျွန်တော် ခံတွင်းတွေ့ပါသည်။ သူမတို့ အဆောင်လေးဟာ ဟိုး . . . မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသော ပန်းတောင်ခြေမှာ ရှိနေစေ့ ချင်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်သည် ဂျပန်အင်ဂျင်တပ်ထားသော ယန္တရားမဟုတ်။ လောင်စာသုံး၍ မောင်းနှင်လို့မရ။ ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် (၁၀) မိနစ်မဖြည့်ခင်မှာ လမ်းဆုံးသွားချေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ၊ နောက်လည်း လာအားပေးဦးနော်၊ အဆစ်တွေ အများကြီး ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ သိလား”

သူမက ဟင်းရွက်သည်စတိုင်ဖမ်းပြီး ပြောသွားသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ရဘူး။ သူမပုံစံကလည်း အလေးမှန်စရာမှန်ပုံစံကလေးပဲလေ။

သူမ မြူးရွှင်စွာ အခံောင်ထံ ကြော့ကြော့ဝင့်ဝင့် ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရပါ၏။ ဒီလောက် အခြေအနေ ပြောပြပြီးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ခဲ့မိပါ။ ရာသီဥတု သာယာ



နေသည်။ လောက အဆင်ပြေပြေ တိုက်ခတ်နေသည်။
လမ်းမှာ ခလုတ်မထိခဲ့သလို အလွမ်းမှာလည်း ဆူးမငြိခဲ့ပါ။
ဒါပေမယ့်...။



အခန်း(၅)

ကျွန်တော်မှာ နာရီမရှိပါ။ သို့သော် အချိန်တွေက ကုန်လွယ်
လွန်းနေသည်။ ပြီးခဲ့သော တနင်္လာနေ့က ကျွန်တော်တို့ကျောင်းဖွင့်
ရက် နှစ်လခွဲကျော်ခဲ့လေပြီ။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် သူမကို တစ်နေ့တစ်
ရာ အကြွေးဆပ်ခဲ့သည်မှာ (၆၅) ရက် ပြည့်ခဲ့လေသည်။

ဖိနပ်အမျိုးအစား = ဘက်တီဒေးဗစ် (BATTY DAVIS)

အရောင် = အပြာနုရောင်

တန်ကြေး = ၆၅၀၀

ခံစားမှုတွေသည် သည်းကြီးရှည်ရှည်ဖြင့် လှန်ထားသော
အိပ်မက်ငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ထို (၆၅) ရက်မှာ ဝိုင်ယာရီဗာအုပ်
နှစ်အုပ် ကုန်ခဲ့၏။ အိပ်မက် (၆၅) ပေါင် မက်ခဲ့သည်။ သို့သော်

မျှော်လင့်ချက်က (၆၅) အောင်စ မပြည့်နိုင်။ အနမ်းသည် ကျွန်တော့် အတွက် အိပ်မက်ပွက်သော မီးပျက်ည။ အာကာသတွင်းနက် (Black Hole) ဆေးလိပ်တို့ကို မီးညှိခွင့်ပြုပါ သခင်။

“မင်း ဖွင့်ပြောသင့်ပြီ ရွှေပြည်စိုး”

စာကလေးက ကျွန်တော့်မီးခံသေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်နေသည်။ နှာပြည်စုတ်ကလည်း ‘ဟုတ်တယ်’ တဲ့။ သင်းထောက်ခံနေပုံက ပြုံးစိစိနဲ့လေ။ ခက်သည်က ကျွန်တော့်မှာ မှည့်သောဝက်ခြံနှင့် ဖြူသောဆံပင်ရှိနေခဲ့လျှင် ချစ်ခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့နားလည်ပေမည်။ ဝတ်ခြံညှစ်သူအတွက် ဝက်ခြံတစ်လုံး ရင့်မှည့်ဖို့လို၏။ ဆံပင်ဖြူနုတ်သူအတွက် ဆံပင်တွေ ဖြူလှဲဖို့လိုပါသည်။ ထို့အတူ ရည်းစားစကားပြောချင်သူအတွက် အချစ်သည် ရင့်မှည့်ဖို့ (သို့မဟုတ်) ဖြူလှဲဖို့ လိုအပ်ပါသေးသည်။

ကောင်းကင်ကတော့ အကြွေးကင်းစင်စွာ ကြည်လင်ဖြူလင်းလဲ့နေ၏။ သူမတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ကင်တင်းမှာ စားပွဲတစ်လုံးကို အစိုးစိုးနေသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တော်ရွက်လွင့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူမတို့အနားကိုခိုနားဖို့ နှာပြည်စုတ်နဲ့ စာကလေးတို့က လူမိုက်။ အဖော်က ကျွန်တော်။ ဒီလိုပါပဲလေ။ စိတ်ညစ်စရာတွေ တစ်ရာ-နှစ်ဆယ်တိုးနဲ့ ထားလိုက်ပါတော့။

“ဟယ် . . . ငှက်စုတ်တွေ၊ ငှက်ပဲ့တွေ၊ လာထိုင်ကြ၊ ပိုက်ဆံချေးမလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ခေါက်ပေါက်ဆုပ်အသံက အချို့နည်းနည်းလွန်ကဲနေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ (ရေခန်းများများ ဖိသောက်မည်။) ထိုစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ခိုင်ရွှေဝါက “ဖိနပ်ဖိုး အကြွေးလာပေးတာ သား”ဟု ပြောလေရာ စာကလေးက “ဘာလဲ ဖိနပ်ဖိုးတွေ နင့်ဘကြီးနဖူးပေါ် တက်ထိုင်ပြန်ပြီလား၊ ဟိုနေ့က (၆၅၀၀) ပြည့်သွားပြီလေ၊ ခုဟာက နောက်ထပ် ဖိနပ်တစ်ဖက် ထပ်နင်းဖို့လာခဲ့တာ”ဟု ပြောသဖြင့် အနမ်းမျက်ခုံးကလေး လှုပ်သွားသည်ကို ခေါင်းကြိုခေါင်းကြားက မြင်လိုက်ရပါသည်။

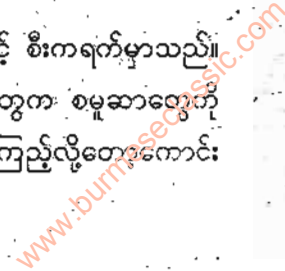
“ဘာသောက်မလဲ မှာကြလေ”

“ကျဆိမ့်ပဲလား . . . အဟား . . .”

“ကျဆိမ့်ပဲ . . . အဟဲ . . .”

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ရဲ့ အာလုတ်သံကြီး ကြားရသောအခါ နတ်ခုံးလှုပ်ရသူက ကျွန်တော်။ အဖော်က Calculator (ပြန်ရွေးထားတာ ဘာမှမကြာသေး။)

နှာပြည်စုတ်က ကျဆိမ့် (၃) ခွက်နှင့် စီးကရက်မှာသည်။ စကားသံတွေ တိတ်နေသည်။ ယင်ကောင်တွေက စမူဆာတွေကို သေယာဉ်ကွင်းအဖြစ် ဆင်းသက်နေကြ၏။ ကြည့်လို့တော့ကောင်းသည်။



“ငါတို့ရောက်လာတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား၊ နင် တို့ဆွေးနွေးနေတဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေ ဆက်လက်ဆွေးနွေးကြလေ ဟာ၊ ဒါပေမယ့် တို့ယောက်ျားလေးတွေ လက်ဖက်ရည် အခြောက် သောက်တာ၊ ပိုက်ဆံချေးတာတွေဟာ အချစ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ ထည့်စဉ်းစားစေချင်တယ်”

နာပြည်စုတ်က လျှာခလုတ်မတိုက် ပြောချလိုက်၏။ တောင် မလေးတွေ တွေသွားသည်။ တွေးသွားသည်။

“ငါတို့ အချစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေတာ နင်က ဘယ်လို လုပ်သိလဲ”

“အဟဲ့... သင်္ကြန်စာထဲမှာ ပါတယ်ဟာ၊ ဒီလမှာ အမှိုက်သီး တွေ ပုဆိုးစား (အ) ... အချစ်အကြောင်း အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေး ကြလတ္တံ့တဲ့”

“အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က ဘဝအကြောင်း ဆွေးနွေးတာပါ”

အနန်းက ရှက်တတ်ပုံရသည်။ မိုးကြိုးပစ်မှတော့ မကား ထန်းလက်နဲ့၊ မုန့်ကြပ်ပစ်မှ ထန်းလျက်နဲ့ကာတော့ကွယ်။ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မိန်းမလှ-မုသာဝါဒကို နှုတ်ခမ်းနီ အပျက်မခံချင်ပေ။

“ဘဝဆိုတာ ဓာတ်တိုင်ကြီးလေးတိုင်နဲ့ တည်ဆောက်ထား တဲ့ ညတစ်ညပါဟာ”

ကျွန်တော် ရယ်စရာ ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဝန်း

သီးလေး ရှက်နေတာ မကြည့်ရက်ပါဘူး။ မင်းအတွက်ဆို ကိုယ် ဧဝင် ဥယျာဉ်ကြီး ခူးခဲ့ချင်ပါရဲ့။

ခိုင်ရွှေဝါ ။ ။ “ဓာတ်ကြီးလေးပါးပါဟယ်၊ ပထဝီ၊ အာပေါ၊ ပါယော၊ တေဇော”

စာကလေး။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ မယ့်ရင် နင်တို့အဘကြီး မေးကြည့်၊ ဘဝဆိုတာ ဓာတ်ဘူးကြီးလေးလုံးပါ”

ဝင်မာညိုမီ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ဓာတ်မီးကြီးလေးလက် ဝါ”

နာပြည်စုတ်။ ။ “နိုး... နိုး... အင်တာနေရှင်နယ် ဓာတ်ခဲ ကြီး (၄) လုံး”

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်။ ။ “ဒါဆို... တညင်းသီးလေးလုံးလည်း ခြစ်နိုင်တာပေါ့”

အနန်း။ ။ “တော်ကြပါတော့ရှင်”

အဲဒီလို ဘဝအဓိပ္ပာယ်တွေ ချာချာလည်သွား၏။ ဓာတ်မှန် နိတ်ကြည့်ဖို့ကောင်းသော ရယ်သံတွေ ဓာတ်ပြယ်ကုန်မှာထက် ဓာတ် ပြုတုန်ရင် ခက်မည်။ (နူးကလီးယား ဓာတ်ပေါင်းလို ရယ်သံဓာတ် သမိုင်းတွေနဲ့ အိပ်မက်တွေ မခြိမ်းခြောက်ပါနဲ့။) ဒါ... ဓာတ်ရွှင်ရိုက် နေတာ မဟုတ်ဘူး။

“ကျွန်တော် အနန်းကို တစ်ခုလောက်မေးချင်လို့”
မရည်ရွယ်သော ဝါကျသည် ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားမှာ ဘာ

ကြောင့် အဖြောင့်လိုက် ထွက်ကျခဲ့မှန်းမသိပါ။ ရယ်သံတွေ ဓာတ်ခဲ အားမကုန်သေး။ အနမ်းက ပြုံးနေပါသည်။ ထိုအပြုံးကို ဓာတ်ခွဲခန်း မြန်မြန်ပို့လိုက်ချင်သည်။

“ဓာတုဗေဒပုစ္ဆာကလွဲရင် ကြိုက်တာ မေးနိုင်ပါတယ်”

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ ပီတောက်ပန်းဝါ... အဲ... ကြောင်ရွှေ ဝါရယ်၊ ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲ... မေးလေ...”

အနမ်းရဲ့ အသံက ဖွဖွရွရွကလေး။

“ဒီမှာမေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲ... ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ ပါနော်”

ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အနမ်း ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ပါလာကြောင်း ဘယ်ဘက်ရင်အုံက ကြားနေရ၏။ မင်းခြေသံတွေ အလွတ်ကျက်ထားသူပါ ချစ်သူရယ်။

ထိုနေရာကလေးသည် အချစ်တစ်ခု ဖန်ဆင်းရာဒေသ ဖြစ် ၏။ ရင်ခုန်သံ၏၊ ဧဒင်၊ အိပ်မက်၏၊ မြစ်ဖျား၊ စွဲလမ်းမှု၏၊ ဆိပ်ကမ်း ကြည့်နူးခြင်း၏၊ မိုးဦးမိုးတိမ်၊ မြားနတ်မောင်၏၊ မြားပစ်ကျင့်ကွင်း၊

စိန်ပန်းတွေ နူးညံ့စွာ ကြွေနေသည်။ တမာရနဲ့သည် လေပြည် ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်နေ၏။ ကျွန်တော်... ရင်တွေခုန်နေပါသည်။

“ဘယ်အထိသွားမှာလဲ၊ ရှင် ဘာမေးချင်တာလဲ၊ ကျွန်မ ရင် တွေခုန်နေပြီ” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရသော မျက်စောင်းတွေ လေထဲမှာ

ဝဲနေပါသည်။

“အချစ်ဆိုတာ ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ရှင်”

“ဪ... Sorry ကျွန်တော် စကားပြော လောသွားတယ်၊ လောကကြီးဟာ သိပ်ထူးဆန်းတယ်လို့ ပြောချင်တာပါ”

သူမ ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“ငှက်တစ်ကောင်အတွက် အရေးကြီးဆုံးဟာ တောအုပ်တွေ တောင်တန်းတွေမဟုတ်ဘူး၊ ပျံသန်းခြင်းပဲ”

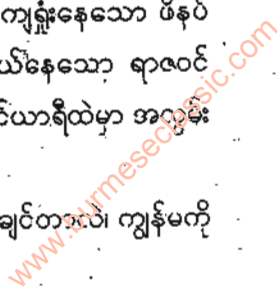
“အဲ... အင်း...”

“အနမ်း... ဟို ရေတမာပင်ခြေရင်းမှာ ဖိနပ်ကလေးတစ် ဖက် တွေ့လား”

သူမသည် ကျွန်တော် ရေတမာပင်ခြေရင်းကိုကြည့်ပြီး ငြိမ် သက်သွား၏။ သက်ပြင်းချရုံလေးနဲ့ လေထုညစ်ညမ်းမှု မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒီနီးကလေး။ သူမ၏ တိုးတိတ်ညစ်သာသော အသက်ရှူသံကလေး အေးမြနေသည်။

ကြည့်စမ်း...။ ဝေဒနာကင်းစင်စွာ ကျနူးနေသော ဖိနပ် တလေးတစ်ဖက်။ ထိုဖိနပ်ကလေးနှင့် ဆက်နွယ်နေသော ရာဇဝင် သည် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ရှိသည်။ ကျွန်တော်ဒိုင်ယာရီထဲမှာ အလွမ်း တွေ စွန်းထင်းနေသည်။

“ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ရှင် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ကျွန်မကို



ဘာမေးချင်တာလဲ”

“ဒီလိုပါ အနမ်း၊ ဖိနပ်ဘယ်နှစ်ခါ ပြတ်ဖူးသလဲလို့”

“ရှင်ကလည်း နောက်စရာမရှိ သစ်ပင်ခြေရင်းတွေကြည့်ပြီး နောက်နေပြီ၊ ကျွန်မ ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ၊ ဖိနပ်တွေ အများကြီး ပြတ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဖိနပ်အခိုးခံရတဲ့ အခါတွေလည်း မရေနိုင်တော့ဘူး”

“အဲ... ဟို...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ သည်းကြီးပြတ် ဖိနပ်ကလေးရဲ့ အဆက်ဖြစ်တဲ့ အပြာနုရောင် ဖိနပ်သင်းကွလေးကတော့ ဘာဆိုဘာမှ သိရှာမည်မ ဟုတ်။ ဒဏ္ဍာရီမဆန်အောင်တော့ ကျွန်တော် ခေါင်းကုတ်နေရရှာပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ဒီလောက်ခက်ခဲ လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက် ဟု သဘောထားလိုက် ထားနိုင်ပါသည်။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်က ပန်းသီးလေးကို ဖိနပ်တက်နင်းမိခဲ့သောနေ့က စတင်မှော်ဝင်ခဲ့သော ရင်ခုန်သံဥယျာဉ်ကြီးကို ပြန်လည်တူးဖော်ရင်း ချစ်ခြင်းကို ဖွဲ့ဆိုချင် ပါသည်။

စိန်ပန်းနီနီတွေ မကြွေနှဲဦးကွယ်။ အချစ်က ခရစ်တော် မ ပေါ်မီကအတိုင်း ရိုးရှင်းစွာ စီးဆင်းနေ၏။ သည်ခေတ်က ရည်းစား စာပေးလို့ မဖြစ်တော့။ ရည်းစားစကား လိုက်ပြောဖို့ ဆိုတာကလည်း ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် မြေနီလမ်းကလေးမှာ မလွယ်ကူ။ ပြီးတော့ သူမအနားမှာ ပြဿနာဖန်တီးရှင်တွေက ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်... ဒီ-

ရေ-မိ-ဖာ...။

“ဒီ GTI တက်မှပြောတာ၊ ဖိနပ်ကို မတော်တဆ တက်နင်း မိလို့ ပြတ်ခဲ့တာကိုမေးတာပါ”

မုန်သုံလေတွေကို ကဗျာအရေခွံခြုံပြီး ရွှေလျား ဝေဝါးနေ လို့ မဖြစ်။ တချို့မိန်းကလေးတွေက စိတ်ကြီးအလျားမရှည်ကြ။ (စာ တွေ)။ အို... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ရှင် တက်နင်းမိလို့ တစ်ခါပဲ ပြတ်ဖူးတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

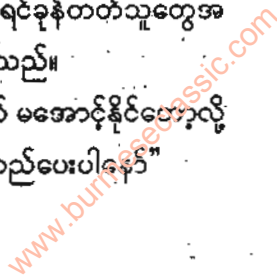
“ကျွန်တော်... အဲ... မလိမ်ချင်တော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို တက်နင်းမိတဲ့နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ချစ် မိခဲ့တယ်၊ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင်...”

သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးဝတ်မှုန်တွေ လွင့်စင်ကုန်ပြီ။ ကျွန် တော် လူလည်ကျပြီး ရည်းစားစကား အပြောခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိ သွားသဖြင့် သူမ စိတ်ဆိုးသွားပုံရ၏။ နှင်းဆီကလေး ညှိုးသွားသလို မျိုး။ စိန်ပန်းတွေက လန်းဆတ်နေသည်။ လေအဝေ့မှာ ပန်းငွေရင့် ရင့်တွေ ကြွေရဲလိုက်တာ။ ရာသီဥတုကတော့ ရင်ခုန်တတ်သူတွေအ ကြိုက်။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သာယာနေပါသည်။

“စိတ်ဆိုးသွားပြီလား... ကျွန်တော် မအောင့်နိုင်တော့လို့ ဖွင့်ပြောမိတာပါ၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို နားလည်ပေးပါနော်”

“.....”



ကျွန်တော်ယစ်မူးနေသော သူမ၏ အပြုံးလေးတွေ မျက်ဝန်း
နီနီပြတိုက်ထဲ လှစ်ခနဲ ပြေးတင်သွားလေ၏။

“ရှင်... စဉ်းစားပါဦး”

သူမ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အလွမ်းတွေ အိမ်စာမပေးလိုက်
ပါနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရယ်။

“အနမ်း... အနမ်း”

ကြိုးညှိရအခက်ဆုံး ဂီတဟာ အိပ်မက်ပဲ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ကင်တင်းပြန်ရောက်သောအခါ သူမတို့
အဖွဲ့ မရှိတော့။ နှာပြည်စုတ်နဲ့ စာကလေးတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေ
ကြသည်။ အတွေးချင်း ပြိုင်နေကြသည်။

အချစ်စစ်ဆင်ရေး။ အချစ်လရောင်ခေါင်းပါးမှု။ ရင်ခုန်သံ
မိုးနည်းရပ်ဝန်း။

ခုအချိန်အထိ စာကလေးကျော်လွင်သည် ကော်ရစ်တာ
အကွေ့မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။
ကော်ရစ်တာကွေ့မှာ ချစ်ခြင်းကို ကောက်တွေ့လိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်
အခန်းဆက်နေဆဲ။ ပြီးခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့က စာကလေး၏ အိပ်မက်
ထိပ်တိုက်ဆုံစည်းမှု ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် ကျော်လွင်
ဝင်တိုက်မိသော ကဗျာမှာ ကျောင်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့။ (M.P)
မေဂျာဌာနမှူး ဦးသစ်လှိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။

“ဟဲ့... သူ့ထက်က... ရွှေပြည်စိုး အခြေအနေ... အိပ်
မက်တင်သင်္ဘောတွေတော့ အဆောင်ပြန်ကုန်ပြီ”

“ငါ အနမ်းကို ရည်းစားစကား ပြောလိုက်တယ်”

“ဟေ... ”

ဝင်းမြင့်ဌေး၏အသံက သွားကြားညှပ်ရာမှ လွတ်ထွက်လာ
သော အသားတစ်မျှင်လို အရသာကင်းစင်နေ၏။

“ငါ အချစ်ဆိုတာကြီးကို ခံစားနေရပြီကွာ၊ ငရုတ်သီးစပ်သ
လို၊ ရေဆာသလို ရင်ထဲမှာ လိုအပ်ချက်တွင်းနက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်
ကွာ”

“မင်းဟာက ငုတ်တုတ်ပေမဲ့၊ ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုရင်လည်း တိုင်
တိုင်ပင်ပင် လုပ်ဦးမှပေါ့ကွာ၊ ခုတော့ မေးစရာရှိတယ်... လိုက်ခဲ့
ဆိုပြီး ရည်းစားစကား ပြောလွတ်လိုက်တာပဲကွာ၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊
ငါတို့မျက်နှာလည်း ထောက်ဦး”

စာကလေးပြောပုံက ပင်လယ်ပြင်ကို ဆားခတ်နေသည်နှင့်
တူ၏။

“မင်းကိုစိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်တယ်”

“လာကွာ... တရုတ်ကလေးဆိုင်သွားစို့”

ထိုညက ကျွန်တော် အိမ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့။ အဘိုးရဲ့ စိတ်ပူခြင်း
ဆေးတံထဲမှာ ရင်ခုန်သံအိပ်မက်တွေ ထည့်ဖွာခံရသော (ရှပ်ရှင်
မဆန်သော) ည။

“ရှင် စဉ်းစားပါဦး”တဲ့။

“ဒါဆိုရင်တော့ နန်းယုမေတို့အမေဟာ ရုပ်ရှင်ထဲကလို နှလုံးရောဂါရှိတယ်ထင်ဟယ်”

“အဲဒီရောဂါကြီးက ရိုးနေပါပြီ၊ အချစ်ဇာတ်လမ်းထဲ မတိုးတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို သွေးတိုးရောဂါ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ အော့စ်ရောဂါ”

“တော်ကြကွာ၊ မင်းတို့နှုတ်သီးတွေ စင်းကောလုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

လရောင်၏အတောင်ပံသည် ညနံရံမှာ တဖျတ်ဖျတ်။ လေပြည်လေညှင်းက အမှောင်တေးမှာ ဆွေးမြည့်နေရှာသည်။

“အနမ်းတို့အဆောင်ကို သိချင်းသွားဆိုကြရအောင်”

“ရှင်... စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

လွမ်းလို့ ထီးဖွင့်ဆောင်းစရာမရှိတဲ့

မိုးတိမ်တွေလို

ခေါင်းငုံ့ထားရတယ်

စက္ကူရွက်လှေလေးက

ရေနက်ပိုင်းကို ပိုမက်မောတယ်

နားလည်မှု နှစ်ထပ်ကြားက

ပဝါပါးပါးကလေး မိုးမိခဲ့ပြီလား

ညိုမှိုင်းပြီးသွားတဲ့ သိချင်းနဲ့

စိတ်ကို တင်းထားရတယ်။ ။

(ကျွန်း, July-2002-Image)

“ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ် အနမ်းရယ်”

“စိတ်ကို ထိန်းမှပေါ့ရှင်...။ သိပ်စိတ်လိုက်မာန်ပါကြီး မချစ်ပါနဲ့၊ အချစ်မှာ (Flexible) အလိုက်သင့် ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ နူးညံ့မှုမျိုး ရှိရတယ်”

“ကျွန်တော့်အချစ်ကို မယုံကြည်နိုင်သေးဘူးလား”

“စဉ်းစားပါဦးရှင်၊ လူတွေဟာ လကမ္ဘာကို ပြိုဟ်တုနဲ့ သွားနေကြပေမယ့် အချစ်စိတ်နဲ့ တိတ်တဆိတ်လွမ်းရတာကို ပိုသဘောကျတာပဲ”

“အနမ်း အချစ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ ရင်ထဲမှာ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာပဲ၊ ပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်သလို မိုးလေ၊ အဲဒီပန်းကလေးကို ပန်မယ်၊ မပန်ဘူးဆိုတာ အနမ်း စဉ်းစားရမှာပါ”

“ကျွန်မ ရည်းစားမထားချင်ဘူး၊ အမေ ဆုလိမ့်မော်ရှင်”

“မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အသက်ရှူရတာမောတယ် အနမ်းရယ်”

“ဗေဒင်မေးပြီး ယတြာချေလိုက်ပါလား”

“အနမ်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလား”

“သူငယ်ချင်းလိုပဲ”

“ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကြီး မပြောပါနဲ့၊ ရင်ထဲကပြောပါ”

“ကျွန်မ ပါးစပ်နဲ့ပဲ စကားပြောတတ်တယ်၊ ရင်ဘတ်နဲ့ စကားပြောတတ်ချင်လိုက်တာရှင်”

“အနမ်း”

“ဘာလဲ”

“ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်”

“ပြောပြော... ပြီးရင် ရေခဲရေတစ်ခွက် ဝယ်တိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် အဆောင်မှာ လာနေတော့မယ်”

“ဒါဆို ရှင့်အဘိုးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာပေါ့”

“အဘိုးမှာ ရည်းစားရှိတယ်၊ သူ့ရည်းစားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေရတာ ပျော်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ရည်းစားရှိချင်ပြီ အနမ်းရယ်”

“ဟွန်း... ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်လာတယ်၊ ရှင့်အဘိုးက မကြီးမငယ်နဲ့ ဘယ်ကရည်းစားရှိရတာလဲ”

“အဘိုးက သူ့ဆေးတံကြီးကို ငယ်ရည်းစားဆိုပြီး ပျင်းတိုင်း ဖွာနေတာကို ပြောတာ”



“အချစ်၏ဒုက္ခကို တစ်ကြိမ်မှ မခံစားရဖူးသော သူသည် သူ့ခွေး၏ဘဝလောက်မှ အရသာရှိလိမ့်မည်မဟုတ် လို့ပြောတဲ့ အင်းနားနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေတာ ငါပဲ”

မင်းထက်ညိမ်း
(နီရင့်ရင့် သို့ပေးစာ... မှ)



နေရောင်ခြည်ကြိုးမှာ အလွမ်းပန်းတွေ သီကုံးလို့ ရခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော့်မှာ အလွမ်းပန်းကုံးတစ်ကုံး ရှိနေလောက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ကားဂိတ်မှာ မြင်းလှည်းထိုးပြီး စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်လေ။ အံ့ဆုံးပေါက် တဲ့မျှော်စင်ရဲ့ ငှက်ထားတဲ့မြို့ရိုးပေါ်မှာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် အဖော်ဆာလောင်နေသလိုမျိုး။

ထိုစဉ် ပဉ္စမအကြိမ် ဗန္ဓုလကြီး (နံပါတ်-၅ ကား) ရောက်လာပါသည်။ ကားပေါ်က မျှော်လင့်ခြင်းတွေဆူညံစွာ ဆင်းသက်လာ၏။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်နေသည်မှာ မည်သည့်သီချင်းနဲ့မျှ ဟာမိုနီဖြစ်ဖို့ မလွယ်နိုင်ပေ။

“ဟိုး... မြင်းလှည်းဆရာကီး၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားသွားချင်လို့ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကျွန်တော် အဆိုတော် အီးဂဲလ်ရဲ့ ဟိုတယ်ကယ်လီဖိုးနီးယား သီချင်းကို လေ့ချွန်ချင်စိတ် ပေါက်သွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်မအားလပ်သေး။

“တက်ကြဟာ... စကားများမနေနဲ့၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ အေးကုန်တော့မယ်”

ဒီနေ့ အနမ်း အရမ်းလှနေပါသည်ဟုသာ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါသည်။ ဇာဇာလင်း၊ ခိုင်ရွှေဝါနှင့် ဇင်မာညိုမိတို့လည်း လှပါသည်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အနမ်းရဲ့အလှက ဂယနဏ ကြည်လင်ကြည်ရွှင် နေပါသည်ဟု...။

အခန်း(၆)

မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ ပန်းပွင့်ရဲတိုက်တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော် မျှော်နေရသည်ကို ဝတ်မှုန်မိတာနဲ့ တိုင်းတာပြရပေမည်လား။

သူမတို့အဖွဲ့ ခြံကိုလာနေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါဟာ သူငယ်ချင်းတွေကောင်းမှုလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ကျွန်တော် အနမ်း (မနန်းယုမေ) ဆီက အဖြေတောင်းနေသည်မှာလည်း ဟာလီကြယ်တံခွန်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်နေရသည်နှင့် တူနေပါသည်။ အနမ်းသည် တကယ့်သွေးအေးအေး ပန်းသီးတစ်လုံးပဲ။ ငါ့ရင်ခွင်ကို ချစ်ခြင်းဗီတာမုင်တွေကျွေးဖို့ လိုနေပြီကွယ်။

ကျွန်တော့်မြင်းလှည်းပေါ်တွင် မိန်းမလှလေးယောက်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘော်ဒီဂတ်စတိုင်ဖမ်းလာသော စာကလေးတို့သည် လက်ပံပင်ဖျက် ဆက်ရက်တွေလို ဆူဝေစွာ လိုက်ပါလာကြ၏။ နှာပြည်စုတ်က မနေ့ညနေကတည်းက ကျွန်တော့်ဆီ သူမတို့အဖွဲ့လာကြမည့် သတင်းချိုချိုကို ပြေးလာပို့ခဲ့သူ...။ ညကတော့ ဘီယာတိုက်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော် ပျော်နေပါသည်။ အနမ်း၏ အနီရောင် နှုတ်ခမ်းပါးကလေးမှာ ချိုလွင်သော စကားလေးတွေ စိမ့်ထွက်လာသည်။

“ရွှေပြည်စိုး၊ မြင်းလှည်းဘီးပေါက်မယ်နော်၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်း”

“စိတ်ချပါ... မြင်းလှည်းက ဘီးမပေါက်တတ်ပါဘူး၊ မြင်းကသာ အီးပေါက်တတ်တာ”

“ဟဲ့... ရွှေပြည်စိုး... နင့်မြင်းကလေး ဖိနပ်ပြတ်ဦးမယ်”

“ဒါဆို မြင်းဖိနပ်ကို တမင်လိုက်နင်းတဲ့သူတွေလည်း ရှိမှာပေါ့နော်”

အားလုံးပျော်ရွှင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံရောက်ဖို့ မိနစ် (၂၀)သာ မောင်းရပေမယ့် ကျွန်တော် နောက်လှည့်ကြည့်မိသည်မှာ အခါ (၂၀) မကတော့ပေ။ ငါ့မျက်လုံးတွေရေ... သိပ်တရားလွန်နေပြီကွာ။ ချစ်သောသူသည် သံလိုက်အိမ်မြှောင် ဆောင်ထားရန်မလို။ ချစ်သူရှိသောနေရာသည် မျက်နှာမူရာအရပ်သာ ဖြစ်၏။

ခြံစည်းရိုးမှာ ပုဏ္ဏားရိတ်ပင်တွေ အကွက်စိပ် စိမ်းစင်နေလေ

သည်။ ခြံတံခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်သောအခါ သူသည် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းပြုံးမိမှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မြင်ကွင်းတွေ ပျံဝဲနေသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းသီးကလေးရဲ့ အပြုံးသုံးစွဲမှု၊ မျက်ဝန်းရာသီဥတုနဲ့ ခံစားမှုအထားအသို ဟာမိုနီ...။ ငါ့မြင်ကွင်းတွေကို မာယာနဲ့ အနားမကျဦးလိုက်ပါနဲ့ ချစ်သူ...။

မိန်းကလေးတို့သည် စပ်စပ်စုစုနိုင်သော မိန်းမလှဂုဏ်ရည်တို့ မှန်ရွှေရည်သွေးကာ မြို့ကလေးကို ထူးဆန်းသလို ငေးကြည့်တတ်ကြသည်။ ခြံအဝင်မှ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော ကြောင်ရွှေဝါက ခြံဝရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကို အရင်ဆုံးမြင်ခဲ့လေသည်။

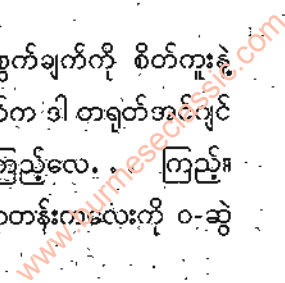
“ရွှေပြည်စိုး... နင်တို့ခြံထွက်ပစ္စည်းကလည်းဟာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြောင်ရွှေဝါရဲ့”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ့်ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ဦးလေ၊ ခွီးခွီး... အဟိ... ငါတော့ ခြံထဲအထိ လိုက်ရမှာတောင် ခပ်လန့်လန့်ကြီး...”

“ဟာ... ခွေးတောင်နှာပြည်စုတ် လက်ကမြင်းထားတာနေမှာ”

ကျွန်တော့်ဆိုင်းဘုတ်က အပိုဖြည့်စွက်ချက်ကို စိတ်ကူးနဲ့ လှမ်းဖျက်နေမိသေး။ ခွေးကောင် နှာပြည်စုတ်က ဒါ တရုတ်အင်္ဂလိပ် အပ်ထားသလို လက်သွက်လွန်းလှသည်။ ကြည့်လေ... ကြည့်။ ခြံဝရှိ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးမှာ “ကြက်ဥရပြီ” စာတန်းကလေးကို ဝ-ဆွဲ



ဖြည့်ထားသဖြင့် “ကြွက်ဥရပြီ” ဖြစ်နေရှာသည်။

“နာပြည်စုတ်... ငါ့အဘိုးသိရင်တော့ မင်းကို ဥပြုခိုင်းလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်စွာ မြင်းလှည်းဖြုတ်ဖို့လာနေသော နာပြည်စုတ် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားပေသည်။

“ဟာကွာ... မင်းအဘိုးကလည်း အသက်ကြီးမှ... ငါ့ရှက်တယ်ကွ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ကြွက်ဥ ဥပြုခိုင်းမှာကို ပြောတာ”

“အဟီး... သိဘူးလေ၊ အနော်က ဥပြုရမယ်ဆိုလို့”

ခြံဝင်းထဲမှာ သစ်ပင်ရိပ်တွေဖြင့် အစိမ်းရင့်စွာ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ သို့သော် ကြက်အော်သံ ‘ကတော်... ကတော်’တွေ သံပြိုင်သီကျူးနေသည်မို့ ကျွန်တော်တို့ခြံသည် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုလို စိမ်းစိမ်းစိုနေပါသည်။

“ကြည့်စမ်းဟေ့... ဟိုမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် မြစ်တောင်းကြီး စဉ်းနေရှာတယ်”

“မုက်တောင်ကြီး စင်းနေတာပါ စာကလေးရယ်”

“အဲဒါ ငါ့အဘိုးပဲ၊ ဦးထွန်းလင်းတဲ့”

ကျွန်တော့်အဘိုးသည် မနက်မနက် လမ်းလျှောက်ကပြန်လာလျှင် တစ်နာရီခန့် စာဖတ်လေ့ရှိသည်။ ထို့အတူ စာဖတ်ရင်း အိပ်ငိုက်နေလေ့ရှိသည်။

“လာလာ... ငါ့အဘိုးနဲ့ အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်” အဘိုးသည် ပုတီးစိပ်ရင်း မင်းလူ၏ ‘ယမကာလုလင်’ စာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်းက အိပ်ငိုက်နေပုံရပါ၏။

“အဘိုး... ဒါ သားရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ဒီနေ့ အဲ... ဟိုလေ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲကို လာကြတာ”

“ဝမ်းသာတယ်ဟေ့၊ ရွှေပြည်စိုး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ အားလုံး အဘိုးမြေးတွေပဲပေါ့၊ ခြံထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြနော်၊ ဘာမှအားနာစရာ မလိုဘူး”

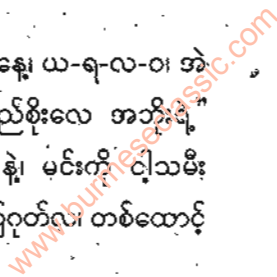
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး”

ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်အဘိုး စစ်စစ်ဖြစ်ကြောင်း ဘာနဲ့မှ သက်သေပြနေစရာ မလိုတော့အောင် အားလုံးနဲ့ အိုကေနေလေသည်။ သို့သော်... ကံကြမ္မာဆိုတာက ရထားလို ဘော်ဘူး... ဘူးဘော်အော်ပြီး ဝင်လာတတ်သည့်အရာမဟုတ်။

“ဟေ့ကောင် ရွှေပြည်စိုး၊ ငါ့ခရုင်းလို့ မေးရဦးမယ်၊ ဒီနေ့မင်းမွေးနေ့ဆိုတာ ငါ့မြေး ဇာတာအသစ် လုပ်ထားတာလားကွ... ဟေ့...”

“ဟာ... အဘိုးကလည်း ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ယ-ရ-လ-ဝါ အဲ... ဗုဒ္ဓဟူးသား... ကျွန်တော့်နာမည် ရွှေပြည်စိုးလေ အဘိုးရဲ့”

“ခွေးကောင်... ငါ့လာပြီး ညာမနေနဲ့၊ မင်းကို ငါ့သမီးအရင်းခေါက်ခေါက်က ဓမ္မာနဲ့တာ၊ (၂၄) ရက်၊ သြဂုတ်လ၊ တစ်ထောင်



တိုးရာ ခုနှစ်သယံရှစ်ခု၊ ကြာသပတေးနေ့ကြီးမှာ မွေးခဲ့တာပါကွာ၊ ခုမှ ဇူလိုင်ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။ အဘိုးက ဗေဒင်ဆရာ နှင့် နှင်လားငါလား တိကျပြနေသည်။ မဟာဘုတ်တိုင်များ ထူဦး မလားမသိ။ ကျွန်တော့်ခမာ ငှက်တုတ်တုတ်မေ့ရော။ ကြည့်လေ... ခုဆို အနမ်းရဲ့ မျက်နှာပန်းပွင့်ကလေး ကောင်းကင်နဲ့ မလွတ်တော့။ စနေထောင့်က သက်ပြင်းချသံ ကြားရလိုက်သည်။

အံဆုံးပေါက်နေတဲ့ မျှော်စင်ရဲ့ ငှက်ထားတဲ့ ခြုံရိုးပေါ်ကိုမှ ကောင်းကင်က ကျကျနန အိကျလာရတယ်လို့။ သွားပြီ... သွားပြီ။ မျှော်လင့်ချက်ရထားကြီး ထွက်ခွာသွားပြီ။ အနမ်း နားလည်သွားပြီ ပေါ့ဗျာ။ သူမလက်ထဲက (ဘာမှန်းမသိရသော) မွေးနေ့လက်ဆောင် ပါကင်ကို လက်သည်းနဲ့ ဆွဲဆိတ်နေရှာသည်လေ။ အမှန်တကယ် တော့ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ မဟုတ်ပါ။ အဘိုးပြောတဲ့မွေးနေ့ က ပို၍ရှိပါသည်။ သို့ပေမယ့် အဘိုးမှားပါသည်။ မြေးဖြစ်သူက အဖေ့ မျက်လုံးမှိုတ်ပြနေပါလျက် မွေးသက္ကရာဇ်ချစ်သူကြီး လက် ပြုလိုက်သည်လေ။

ဒီနေ့ဟာ...။

အနမ်းတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲကို လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်အကြံကို ပေးခဲ့သူမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် နှာခြင်း စုတ်။ (သင်းတို့တော့ ဘီယာတိုက်လိုက်ရသည်။) နှာခေါင်းပွေ့

စိတ်ကူးဖောင်းပွမှုကြောင့် နားလည်မှု ၀၀လင်လင် ပေးစေချင်ပါ သည်။ သခင်...။

“ရွှေပြည်စိုး... နှင် မကောင်းဘူးဟာ၊ နှင် ငါ့ကို ညာရက် တယ်နော်၊ တကယ်တော့... နှင်ဟာ အချစ်ကို လိမ်ညာ ပြားယောင်း နေသူပဲ”

အနမ်းဆီက ရှိုက်သံတွေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထွက်ပေါ်လာပါ သည်။ ကျွန်တော့်မျှော်စင်ကလေးဟာ ‘ကမ်းဝေးကျွန်း’ပေါ်မှာ အထီး ကျန်နေသော ခရေတစ်ပွင့်လား။

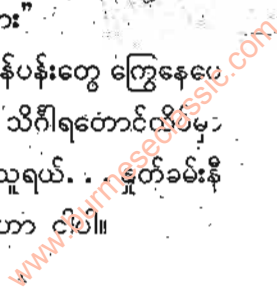
“မဟုတ်ဘူး၊ အနမ်းရယ်... ငါ နှင့်ကို သိပ်ချစ်လို့”

“တော်ပြီ ရွှေပြည်စိုး၊ နှင် ငါ့ကိုညာတာ (၃) ခါရှိပြီ”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ အိုဘယ့်ကံကြမ္မာ... ကြယ်မစုံတဲ့ ကောင်းကင်မှာရယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ဟိုတ်ဒရိုဂျင် ပူဖောင်းတစ်လုံးဖြစ်ခဲ့လျှင် ကြယ်မစုံတဲ့ ကောင်း ကင်မှာ ဖောင်းခနဲ ကြေကွဲသွားပေမည်။

“ငါ့မှာတော့ နှင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်... နှင်ဟာ အချစ်ကို လှည့်စားတတ်သူပဲ သိလား”

တကယ်တော့ ကျောင်းမှာဆိုလျှင် စိန်ပန်းတွေ ကြွနေပေ မည်။ ကျွန်တော်ဟာ ငှက်တစ်ကောင်အဖြစ် သိင်္ဂီရတောင်လိပ်မှ အတောင်ပံတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရှာ၏။ ချစ်သူရယ်... နှက်ခမ်းနီ မဆိုးဘဲ ရိုးသားနေချင်တဲ့ ဆိပ်ကမ်းကလေးဟာ ငါ့ပါ။



“အားလုံး မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဒီကနေ့သည် ကျွန်တော် ကျွန်မတို့၏ ရင်ချင်းဆက် အိပ်မက်မက်ဖော် သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာရွှေပြည်စိုးရဲ့ အသက် (၂၁) နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

စာကလေးက ကြက်ဥတစ်လုံးကို မိုက်ခရိုဖုန်းအဖြစ် အသုံးပြု၍ ပျော်ရွှင်မှုတွေ တက်ကြွလာအောင် အသံကိုမြင့်၍ အော်လိုက်ရှာသည်။ (သူ့အရပ် ပို၍ ပုသွားသည်ကတော့ ခြင်းချက်အဖြစ် မှတ်လိုက်ကြပါခင်ဗျာ။)

“မွေးနေ့ပွဲ အတုကြီးဟေ့၊ ဖန်ပြန်မွေးနေ့ပွဲကြီး”

“တုတု... စစ်စစ်ဟေ့၊ အဲ... မင်္ဂလာရွှေပြည်စိုးရဲ့ မွေးနေ့ပွဲတို ညနေ (၄) နာရီ (၄) စက္ကန့်မှာ စတင်ကျင်းပမည် ဖြစ်ပါသဖြင့် အဟင့်... အဟင့်... ကြွရောက်လာသော ဘော်ဒါ၊ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတို့အား ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့အကြော် အဆာပြေကျွေးမွေး ဧည့်ခံပါမည် ခင်ဗျာ၊ ဟဲ့... ကောင်မလေးတွေ ခေါ်တုန်းလာစားကြနော်၊ ပြီးရင် မြို့တွင်းမြို့ပြင် ဘုရားစေတီတွေကို ပျော်ပျော်ပါးပါး မော်စော်မြင်လှည်းစီး၍ သွားကြပါမည် ခင်ဗျာ။ ကြားကြားသမျှ အားလုံး အကုသိုလ်တို့ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားကြရန် မြကတ္တီပါမြတ်ခင်းပြင်ကို အဲ... အင်း... သွားကြမယ်ဟေ့”

“ဟေး... n¹⁰”

“ခွီး”

“ဖြောင်း”

အသံဗလံတွေ ညံ့ပွက်သွားပါသည်။ လက်သည်မပေါ်သော လေလည်သံတစ်ချက်ကိုလည်း ဆူညံသံစာရင်းထဲမှာ ထည့်သွင်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။



“ဟူး... မောတယ်၊ ရေတစ်ခွက်လောက်ဗျို၊ အောက်ဆီလျင် နည်းနည်းလျှော့ထည့်ခဲ့ပါ”

ခြံထဲမှာ စာကလေး စိတ်လိုက်မာန်ပါ အော်ဟစ်နေ၍ တော်ပါသေး၏။ ကြက်မွေးမြူရေးခြံ ဖြစ်သဖြင့် ကြက်တွေရဲ့ ကရော်... ကရော်တွေက ဟဲဗီးမက်တယ်လ် လျှပ်စစ်သီချင်းတွေကို စိန်ခေါ်နေလေသည်။

“အနမ်း... ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငါ့အချစ်ဟာ ဟောဒီဖိနပ်သည်ကြီးကလေးလို ရိုးသားပါတယ်ဟာ”

ကျွန်တော် သူမ၏ သည်းကြိုးပြတ်ဖိနပ် (အပြာနုရောင်) တစ်ဖက်ကို အချစ်၏ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးချလိုက်ရပါတော့သည်။ ဟင့်အင်း... ။ အနမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကိုတော့ ခရုခုံးကျည်တစ်စင်း ပစ်သွင်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ငါ့ဖိနပ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဖိနပ်ဟာ ကပ္ပလီမကြီး ဖိနပ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီကပ္ပလီမကြီးက ဝဲခြောက်တွေနဲ့၊ ဝက်ခြံဘုတွေနဲ့လေ”

“နင်နော် . . . ငါ အော်ဗိုလိုက်မှာ”

သူမ စိတ်ဆိုးပုံကလေးက ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။ ကျွန်တော်စကားမှာ ဝက်ခြံအသံ ပါဝင်နေသဖြင့် နှာပြည်စုတ်တစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားသွားဟန် တူပါသည်။

ပေါက်ပေါက်။ ။ “ရွှေပြည်စိုး . . . ဖိနပ်ကလေးမြင်မှ သတိရတယ်၊ အဲဒီနေ့တုန်းက အနမ်းလေ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းမလျှောက်ရဲဘူးဟဲ့၊ သိလား”

နှာပြည်စုတ်။ ။ “ဘာလဲ . . . အဆောင်ထိ နှင် အနမ်းကို ကျောပိုးပြီး ပြန်ရတာမဟုတ်လား”

ပေါက်ပေါက်။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးဟယ် . . . ငါ့ဖိနပ်ချွတ်ပြီး စီးခိုင်းရတာပေါ့ဟဲ့”

နှာပြည်စုတ်။ ။ “ဟွန်း . . . နင်ကရော . . . မရှက်ဘူးလား”

ပေါက်ပေါက်။ ။ “ဟင့်အင်း . . . ဆိုင်မှာ လပေးနဲ့စားတာ၊ ရှက်ရမှာပျင်းလို့ . . . အဟိ”

ခင်ရာမင်ရာတွေ စုစည်းမိကြသဖြင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အကြော် စားလို့အလွန်ကောင်းပါသည်။ အနမ်းကတော့ မွေးနေ့

လိမ်ညာမှုအပေါ် စိတ်ဆိုးပြေဟန် မတူသေးပါ။ မှန်ပါသည်။ မွေးနေ့အတုကိစ္စကို ကြက်ဟင်းခါးသီးအနွယ်ဝင်သော သူမတို့တတွေ သိပ်အစာကြေပုံ မပေါ်ပါ။ (အစာကြေလျက်စား အနည်းငယ်စီ ကျွေးဦးမှဖြစ်မည်။) ဒါပေမယ့် စာကလေး အပြောကောင်းမှုကြောင့် မွေးနေ့အတုကို မုသာဝါဒနှင့်ထုဆစ်ရန် အားလုံးအဆင်သင့်။ အားလုံးလိုအပ်နေကြတာ ပျော်ရွှင်မှုကွင်းကျယ်တွေပဲ မဟုတ်လား။

“ရွှေပြည်စိုး . . . နဂါးနီသီချင်း ကြားရတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ နင့်အဘိုးတော့ မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလို ဖြစ်နေရှာမှာပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ကြောင်ရွှေဝါရယ်”

“ဟဲ့ . . . နင်မသိဘူးလား၊ ဘာသာရောင်၊ သာသနာရောင်၊ ထွန်းလင်းပြောင်သည်တဲ့လေဟာ . . .”

“ဟုတ်တယ်နော် . . . ဟိဟိ . . . ဟီးဟီး”

သေလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့။ အဘိုးကို မေးကြည့်ရဦးမည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အဘိုး ဦးထွန်းလင်းနဖူးပြောင်သည်ကိုတော့ တစ်မြို့လုံးအသိပဲလေ။

ကျွန်တော်တို့ တစ်မြို့လုံးရှိ ဘုရားစေတီတွေ သွားဖူးခဲ့ပြီး ပြီး မြို့ကလေးမှာ တခြားသွားစရာ တောင်တန်းမရှိ၊ ရေတံခွန်မရှိ ဆိပ်တမ်းမရှိ အိပ်ကော်ဥယျာဉ်မရှိ။ ထို့အတူ ရိုလာကိုစတာ၊ ပလာလာ မိနီမတ်ကက်နှင့် ဟိုတယ်တွေမရှိပါ။ ခြေသလုံးဖွေးဖွေး... ကောင် မလေးတချို့တော့ ရှိပါသည်။

ဂျင်းပင်ဝတ် မိုးကောင်းကင် ရှိသည်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကြွ အန်ဖန်တီးမှုအနုပညာ ရှိသည်။ စီးကရက်နဲ့တွေ့ ရှိသည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ယဉ်ကျေးမှု ရှိသည်။ စည်ဘီယာဆိုင် ရှိသည်။ ကာရာအိုကေ၊ CD-OK တေးသီချင်းတွေ ရှိသည်။ AIDS ရောဂါရှိသည်။ ထို့အတူ...

ချစ်ခြင်းကို ပန်းတစ်ပွင့်ပွင့်ဖို့ လေ့ကျင့်နေသော အိပ်မက် ရင့်ရင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိသည်။

ကျွန်တော် လိမ်ညာရန် မလိုအပ်တော့ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လိုအပ်သည်မှာ အနမ်း၏ 'အချစ်'သာ ဖြစ်ပါသည်။ အချစ် သီချင်းလေး (ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်) သီဆိုခွင့်ပေးပါကွယ်။

ကျွန်တော်တို့ ခြံကိုပြန်ရောက်ကြချိန်မှာ ညနေ (၃) နာရီခွဲ။ ညနေ (၄) နာရီမှာ မွေးနေ့ပွဲအတူကို ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ကျင်း ပမည်ဖြစ်ပါ၏။

“အနမ်း”

“ဘာလဲ ဘာတွေညာဦးမလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အချစ်ကို လုံးဝ မယုံကြည်သေးဘူးပေါ့”

“တော်ပါတော့ရှင်၊ လျှာရိုးမရှိတိုင်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ တစ်နေ့ (၂၀၀) ပဲ သုံးခွင့်ရှိသူပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ညဘက်မြင်းလှည်းမောင်းပြီး ကျောင်းတက်ရသူပါဆို... အဲဒီလို မရိုးသားမှုတွေကိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ ရင်ခွန်မှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

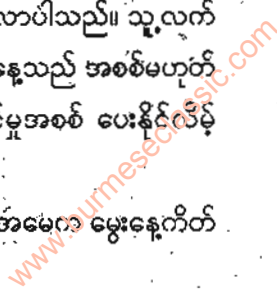
ကြည့်စမ်းကွယ်...။ ခက်လိုက်တာ...။ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးဟာ မွေးနေ့ပွဲအတူအား ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအဖြစ် ပြောင်းလဲဝစ်ဖို့ ရည်ရွယ်နေကြပါသည်။ အနမ်းကတော့ လက်လှမ်းပြု၍မရသော ဆိပ်ကမ်းအပြေးကလေး။ ပင်လယ်မှာ မီးပွိုင့်တွေ ရှိစေချင်ပါသည်။

“ကျွန်တော် မလိမ်ခဲ့ပါဘူး အနမ်းရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန် တော် တစ်နေ့ကို (၂၀၀) ပဲ သုံးခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကြက်ခြံ ကို တိုးချဲ့ဖို့အိပ်မက်နဲ့ ချွေတာရေးအဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေတဲ့အချိန်ပါ”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှ ကောင်းကင်သည် ရိုးသားစွာ ပျံသန်း နေပါသည်။ လေညှင်းတွေကို ဘယ်သူ သော့ခတ်ထားပါသလဲ။ မျှော် လင့်ခြင်းရင်ဘတ်တွေ မွန်းကျပ်နေပြီ။

ထိုစဉ်မှာ အဘိုးဦးထွန်းလင်း ရောက်လာပါသည်။ သူ့လက် ထဲမှာ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးတစ်လုံး၊ ကျွန်တော့်မွေးနေ့သည် အစစ်မဟုတ် သော်လည်း သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ပျော်ရွှင်မှုအစစ် ပေးနိုင်လိမ့် မည် ထင်ပါသည်။

“ခွေးကောင် ရွှေပြည်စိုး၊ မင်း အဖေနဲ့အမေက မွေးနေ့ကိတ်



ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်ကွ။ ကိုယ့်သားမွေးနေ့ကို မေ့ချင်ဟန်ဆောင်နေရတဲ့ မိဘမေတ္တာဟာ သိပ်ကြီးမားတယ်နော်၊ ငါတော့ ရယ်ချင်တယ်ကွ။
ခွီး... ခွီး... ခွီး... ”

အဘိုးက ဆေးတံကို မီးမပါဘဲ ဖွာနေသေးသည်။ အနမ်း မျက်ဝန်းထဲမှာ နားမလည်မှုတွေ သိပ်သည်းနေသော်လည်း သည် ကောင်မလေးကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ အများကြီး ပေးလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှု ပြန်ပေးလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။



ကျွန်တော် မြင်းလှည်းဖြုတ်ပြီး မြင်းကို အစာကျွေးရသေး၏။ ဆည်းဆာသည် မွေးနေ့ပွဲစီစဉ်သူ နှာပြည်စုတ်ရဲ့ နာရီကိုကြည့်၍ ရွှေလျားလာပုံရပါသည်။

“ရွှေပြည်စိုး (၄) နာရီ ထိုးတော့မယ် လာတော့ကွ”

“မွေးနေ့ရှင်ကြီး ကြွပါဗျို့”

ကျွန်တော်ခြေလှမ်းတွေ မမှားပါ။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လမ်း လျှောက်နေသော ပျော်ရွှင်မှု၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို တက်နင်းရန်လည်း မတော်အဆတွေသည် ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲကို ရောက်မလာခဲ့။ ရင်ခွန်

သံတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို လေစုန်ပုံပြင်အဖြစ် အသက်သွင်းနေလေပြီ။

“အဟမ်း... အဟမ်း မင်္ဂလာပါ ရွှေပွဲလား၊ ဒီနေ့ဆည်းဆာဟာ မွေးနေ့ပွဲအစစ် မဟုတ်ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ စုံကြပါသည်။ သည့်အတွက် မွေးနေ့ပွဲလိင်ညာမှုအပေါ် စိတ်မပျက်ဘဲ အားလုံးရင်ထဲမှာ ကြယ်စုံတဲ့ ညတစ်ညအဖြစ် ခံစားနေပေးစေချင်ပါသည်”

“ဟေး... ”

ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းတွေ (၃၆၀) ဒီဂရီ အပြင်ဘက် လည်ထွက်ကုန်၏။ ညနေသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ချိုက်ဖွာနေလေပြီ။ အနမ်း...။ ကြည့်စမ်းကွယ်။ မြက်ခင်းပြင်မှာ အနမ်းမရှိဘူး။ အနမ်း... ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“အနမ်း”

“...”

“အနမ်း”

ခေါ်သံတွေသည် ကျွန်တော့်ရင်မှာ မိုးကြိုးတွေပစ်သလို ဝုန်းခိုင်းကြသွားသည်။

“ဟယ်... အနမ်း မရှိတော့ဘူး၊ အနမ်း အဆောင်ပြန်သွားတာနေမှာ၊ သေချာတယ် ရွှေပြည်စိုး... နင်က အနမ်းကို လိမ်ပေါင်း များနေပြီလေ”

“အနမ်း စိတ်ဆိုးသွားတာနေမှာ”

“ငါ အနမ်းကို မလိမ်ခဲ့ပါဘူး။ ငါ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ပါ”

ကျွန်တော့်ရင်ထွက်အသံတွေသည် အင်အားသက်စွက်တွေ လို လေမှာပဲနေပေမည်။ ဆင်ကန်းတောတိုး အလွမ်းမျိုးနဲ့ ငါလိုက် ရှာနေမိတယ်။ ငါနီရိုးပြေးကလေးရေ...။

“အနမ်း တကယ်စိတ်ဆိုးသွားတာပဲ ရွှေပြည်စိုး၊ နင်က မြင်း လှည်းမောင်းပြီး ကျောင်းတက်ရသူ ဆိုကတည်းက သူ နင့်ကို သနား ပြီး...”

ကျွန်တော့်ရင်တွေ ဆူဆူဝေဝေလာသည်။ အနမ်းရယ်... ငါ ကို ပင်လယ်ရဲ့ အလယ်ကောင်တည့်တည့်မှာ ပစ်ချခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် မြင်းလှည်းဆီ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မြင်းက အစာစားနေဆဲ...။ ကျွန် တော့်မျက်လုံးထဲမှာ သူမ၏ခံစားမှုတွေ ထစ်ချွန်းနေ၏။ ကျွန်တော် ရင်ခန့်စွာနဲ့ မြင်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်မိသည်။ မြင်းသည် လှည်းမပါဘဲ အခွံသက်သက် ပြေးလွှားဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလား။ ကျွန်တော် မြင်းကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ သွေးရွေးသွေးတန်း ပြေးလွှားနေတာ ငါ့ခံစားမှုတွေပါ။

ကျွန်တော် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းခဲ့သည်။ ခံစားမှုတွေကို ဒုန်းစိုင်း ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ကို ဒုန်းစိုင်းခဲ့သည်။ ဒြယ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဆူဝေစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ကျွန်တော် ဘာဆိုဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီအချိန်ဆို လိုင်းကားတွေ သိပ်မရွံ့တော့ပါ။ တစ်နာရီတစ်စင်း

လောက်သာ ဂိတ်က စိတ်မပါစွာ ထွက်ခွာတတ်ကြသည်လေ။ ကျွန် တော် မြင်းညှိ၏ ပြေးနှုန်းအလျင်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်

“ဘော်ကယ်ညှိရေ... ပြေးစမ်းကွာ၊ အနမ်းပြန်မယ့်လိုင်း ကားကို မိအောင်ပြေးလိုက်စမ်းပါ” (အနမ်းစီးမည့်ကားကို မိခဲ့လျှင် ပြောင်းဖူးတင်းတစ်ရာ ဝယ်ကျွေးမည်။)



ချစ်ခြင်းအတွက် အပေါင်ဆိုင်မှာဝှက်ထားတဲ့ ရင်ခန့်သံတွေ ဘယ်သူရွေးပေးမလဲ။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာလဲ့မှုန်သွဲ့သွားသည်။ ကားဂိတ်မှာ ဗန္ဓုလကြီး မရှိတော့။ ကျွန်တော် မြင်းကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ရပြန် သည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ ညှိရယ်။ လိုင်းကားတွေသည် ‘မြို့လယ်ရှိ ဆန်း ဖလားဝါး ကဖီးရှေ့မှာ ငါးမိနစ်ရပ်တတ်သည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့် ချက်ကို ဒုန်းစိုင်းလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ငါ့ရင်ဘတ်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ပြေးလိုက်စမ်းပါကွယ်။ ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... (မြင်းခွာသံများ) ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... (ဝါ) ဒိတ်... ဒိတ်... ဒိတ်... (ရင်ခန့်သံများများ)

မြင်းခွာတစ်ချက်ပေါက်ရင် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်စေရမယ် တဲ့။ အဲဒီလို ဗိုလ်အောင်ကျော်က ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးတယ် အချစ်ရေ

ကျွန်တော့်မြင်းညိုကြီး ခွာသံပြင်းပြင်းနဲ့ ပြေးနေရှာသည်။ လမ်းမကြီးကလည်း ပြေးနေသည်။ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း ပြေးနေသည်။ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံတွေ လည်း အချစ်ရှိရာအရပ် (သီဂီရတောနက်)ကို ပြေးနေသည်။ ငါ့ရင် ထဲက ထွက်ပြေးသူရေ . . . ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းသလို အပြင်းစားရင် ခုန်သံတွေရဲ့ ပြေးလွှားမှုကလည်း သိပ်သည်းစွာ လျှင်မြန်လွန်းပါရဲ့။ ကြည့် . . . ။ ကံကြမ္မာက 'ရီ'နေပြီ။

ကျွန်တော် ဆန်းဖလားဝါး ကဖေးဆိုင်အရောက်မှာ လိုင်း ကားက စတင်ထွက်ခွာလေသည်။ သွားပြီ။ ရင်ခုန်သံတွေ (ဝူးခနဲ) ရပ်တန့်သွားသလို (ဝုန်းခနဲ) စီးဆင်းသွားလေ၏။

“ဟိုး . . . ကားဆရာ . . . ကားဆရာ . . . ရပ်ပါဦး”

ကျွန်တော့်မြင်းက ပြေးနေသည်။ ကျွန်တော့်အော်သံတွေ သည် လိုင်းကား၏ပြေးလွှားမှုကို ဖြတ်ကျော်နေသည်။

“ကားဆရာ . . . ရပ်ပါဦး”

“ဘာလဲ”

ကျွန်တော့်မြင်းသည် ကားနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာအထိ ရောက်နေပါပြီ။ ကားစပယ်ယာက အံ့ဩစွာဖြင့် လက်ခေါက်မှုထိ

လိုက်တော့၏။ ကျွီး . . . ဟူသော အလျားတစ်ပေလောက်အသံသည် ကားဘီးအောက် ရောက်သွားလေ၏။

“ဟ . . . ဗိုလ်အောင်ဒင်ကြီး . . . ဘာလဲ”

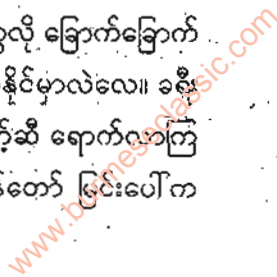
“အနမ်း . . . အနမ်း”

ကျွန်တော် ကားထဲကို မြင်ကွင်းငဲ့လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း . . . ။ အနမ်းသည် ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသော သတ္တဝါတစ်ကောင်လို မျက်ဝန်းကြောင်ကြောင်တွေနဲ့ ဖဲ့ကြည့်နေရှာသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကားရပ်သွားသဖြင့် ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေ ကျပ်ကျပ်သစ်သစ် ခံစားမှု ဖောင်းပွကုန်သည်။ ပွစိ . . . ပွစိ။ ကားဒရိုင်ဘာသည် ဟွန်း သံကျယ်လောင်စွာဖြင့် ကားစပယ်ယာ၏ နားရွက်ကို လှမ်းဆွဲနေ သည်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ . . . ။ ကားစပယ်ယာက နှုတ်ခမ်းကို (၂) လက်မ ပိုထော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အော်လေ၏။

“ဘာလဲ . . . ဘယ်လဲ . . . ဗိတ္တီလာ . . . GII . . .”

“အဲ . . . ဟိုး . . . အနမ်း . . . ငါရှင်းပြပါရစေ၊ ကားဆရာ ခဏ လေးနော်”

ကျွန်တော့်အသံသည် ကြံကြိတ်ဖတ်တွေလို ခြောက်ခြောက် ဆွေ့သွေ့ . . . ။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် . . . ။ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲလေ။ ခရီး ဆည်တွေ၏ ခရီးသွားမျက်စောင်းတွေ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာကြ သည်။ ထိုမျက်စောင်းများ၏ အင်အားမှာ ကျွန်တော် မြင်းပေါ်က ခွင့်ထွက်သွားမတတ်ပါပဲ။



“အနမ်း ငါ့ ရှင်းပြပါရစေဟာ... ငါ နင့်ကို မညာပါဘူး”
ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့သည့် အတိုင်းပါပဲ။ ကားပေါ်က ရယ်
သံတွေ၊ လှောင်သံတွေ၊ ဒေါသသံတွေ၊ မလိုတမာ-လိုသကာသံတွေ၊
သက်ပြင်းချသံတွေ ဆူဝေသွား၏။ ပွစိ... ပွစိ။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားနောက်နေတာလား၊ ဒါ စီးပွားရှာနေ
တာနော်”

ကားစပယ်ယာက ကားပေါ်ကခုန်ဆင်း၍ ပြောသည်။ သူ
က ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်နေသည်။ ကျွန်တော် မြင်းဖက်ကြိုးကို တင်းတင်း
ဆုပ်ထားပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသဘောနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်
ကောင်မလေး အထင်လွဲသွားလို့၊ အဲဒါ ကျွန်တော် လိုက်ရှင်းပြတာပါ၊
အနမ်း... ငါ နင့်ကို မလိမ်ပါဘူး၊ ငါရှင်းပြတာ နားထောင်ပြီးရင်
နင့်သဘောပဲဟာ... ခြံမှာ သူငယ်ချင်းတွေလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေကြတာ...”

ကားဒရိုင်ဘာကြီးက အိမ်ကမိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်လာပုံရသည်။
ဒေါသကြီးနေသည်။ ကားဟွန်းသံတွေက စက်သေနတ်ခလုတ်ဆွဲထား
သလို အတွဲလိုက် ထွက်ပေါ်နေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့်
လမ်းဘေးဈေးဆိုင်များရှိ လူတွေလည်း ကားတစ်စီး၊ မြင်းတစ်ကောင်
နှင့် ပြဿနာကို စိတ်ဝင်စားသွားပုံရ၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လူ
တွေ ဝိုင်းအုံလာပါသည်။ ခက်ပြီ။

“ငါ့ကို ဘာမှပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကားစပယ်ယာ
မောင်းခိုင်းပါတော့ရှင်”

သူမ၏အသံကလေးက ကားစက်ကို လှုပ်နှိုးနေသည်။ ကျွန်
တော့်နေရာကဝင်ပြီး ဘယ်သူများ လွမ်းကြည့်ချင်ပါလဲ။ ရင်ထဲမှာ
တွက်ရှင်မတ်(?)တွေ အတွဲလိုက်တပ်ထားပါသည်။

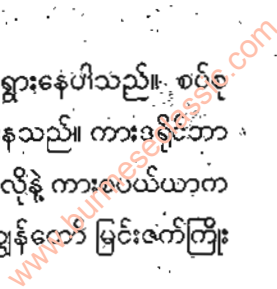
“နေပါဦး၊ အနမ်းရယ် ငါရှင်းပြတာလေ... အဲ... ကား
ဆရာ ခဏလေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြ...”

ကားစပယ်ယာတစ်ယောက် ခေါင်းတွေကုတ်နေရှာသည်။
ခရီးသည်တွေလည်း ဆူပွက်နေသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊
ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားနေသော မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ကောင်လေးတစ်
ယောက်ကို မျက်စောင်းနဲ့ ဝိုင်းမပေါက်ကြပါနဲ့။

“အနမ်း... ဟို... အဲ... မွေးနေ့... ဟာ... ကားပေါ်က
ဆင်းခဲ့ပါ အနမ်းရယ်”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် ကောင်းဘွိုင်ထင်နေသလား၊ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်
နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ရှက်တယ်၊ ရှင်ပြန်တော့... ကားဆရာ
မောင်းပါ”

အခြေအနေသည် အတော့်ကို ဆိုးရွားနေပါသည်။ စပ်စ
တတ်သောလူတွေက ယင်တောင်တွေနှင့် တူနေသည်။ ကားဒရိုင်ဘာ
က ဟွန်းသံကို အဆက်မပြတ် တီးနေသည်။ ဒီလိုနဲ့ ကားစပယ်ယာက
ကားထွက် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တော့၏။ ကျွန်တော် မြင်းဖက်ကြိုး



ကို တင်းတင်းဆွဲထားရသည်။

“ဆွဲ . . ဆရာ . . ရေ”

“အနမ်း . . . ငါ ရှင်းပြတာလေး . . .”

“ကဲပါဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့ဇာတ်လမ်းက မသန်းဆံပင်ထက် ရှုပ်တယ်။ ခရီးသည်တွေ အားနာပါဦး။ ဒီကအစ်မ ဆင်းနေခဲ့ပါ။ ဆွဲ . . . ဆရာရေ . . . ရုပ်ရှင်ရိုက်နေလို့ဗျို့။”

“အို . . . မဆင်းဘူး။ ရွှေပြည်စိုး ရှင်ဟာ လူလိမ်လူညာပဲ။ ကားဆရာ မောင်းပါတော့ရှင်”

“ဒီမှာအနမ်း . . . ငါ နင့်ကို ဘာတွေလိမ်ညာခဲ့လို့လဲ။ တစ်နေ့ (၂၀၀)ဟာ . . . ငါ မြင်းလှည်းသမား၊ မိဘမဲ့ . . . ငါ မညာခဲ့ပါဘူး။ မင်းကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ . . .”

အဲဒီအချိန်မှာ ကားပေါ်က ကိုလူပျော်တွေရဲ့ “ဟုတ်တယ်။ တို့တစ်ကားလုံးသိတယ်။ ညီမလေး ဆင်းပြီး ရှင်းပြတာကို နားထောင်လိုက်ပါ” ဟူသောအသံတွေ ထွက်လာပါသည်။ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုယ့်ဆရာတို့။ လမ်းပေါ်က အုံကြည့်နေသူတွေကလည်း “တို့လည်းသိတယ်ဟေ့ . . .” ဟု ဝိုင်းအော်ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကားပေါ်က သူမ ဆင်းလာခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မြင်းပေါ်က (လွှားခနဲ) ခုန်ချလိုက်မိသည်။

“အနမ်း . . . ငါ . . .”

“ရှင် . . . ပါးစပ်ပိတ်ထား။ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်

ဘူး။ ရှက်စရာကြီး”

“အနမ်းရယ် . . . ငါ . . .”

“တော်ပြီ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို မယုံတော့ဘူး။ ရှင်ဟာ ကိုယ့်မိဘတွေတောင် ဆုံးပြီလို့ ညာခဲ့တဲ့လူပဲ”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြီးလည်း အချစ်ပြဿနာမို့ အားနာစွာဖြင့် လူစုခွဲသွားကြလေသည်။ ကားပေါ်မှာတော့ မြင်းစီးလာသော အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ပါသွားပေမည်။ သူမမျက်နှာမှာ ရှက်ရွံ့မှုတွေ သိပ်သည်းနေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ မရှက်တော့ပါ။ တစ်ခါတလေတော့ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ လေလည်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းနှင့် အူယားခြင်းတို့သည် အောင့်အည်းမျှိုသိပ်ရန် မည်မျှခက်ခဲကြောင်း ခံစားတတ်သူတိုင်း သိရှိနားလည်ကြပေမည်။

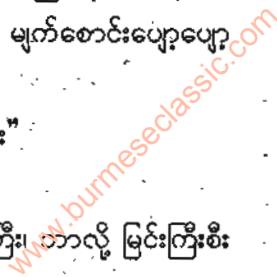
“အနမ်း . . . အဲဒါ ငါ့ဦးလေး လင်မယားကိုပြောတာ။ သူတို့လင်မယားက ကျွန်တော့်ကို မွေးစားချင်နေကြတာလေ။ ထိခိုက်ပြီး ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် လိမ်ညာမှာမဟုတ်ပါဘူး အနမ်းရယ်”

သူမ ဇဝေဇဝါပန်းကလေး ပန်ထားသည်။ (ဇီဇဝါပန်း၊ စကားဝါပန်း မဟုတ်ပါ။) ပြီးတော့ သူမဆီက မျက်စောင်းပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်းကလေး ပြေးလာလေ၏။

“အို . . . ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုရဲပါတယ်”

“နေပါဦးရှင်၊ မြင်းကြီးနဲ့ ရှက်စရာကြီး၊ ဘာလို့ မြင်းကြီးစီး



လာခဲ့တာလဲ”

“ချစ်လို့၊ ကျွန်တော့်မှာ အနမ်း စိတ်ဆိုးသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တော့ ကမ္ဘာပျက်သွားသလားပဲ၊ မြင်းလှည်းကောက်နေချိန် ဘယ်ရတော့မှာလဲ၊ လှိုင်းကားမီအောင် မြင်းကို ခုန်းစိုင်းခဲ့ရတာပဲ”

“ဟွန်း... အရှက်ကိုမရှိဘူး”

သူမ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေလေသည်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ဟင့်အင်း...။ ကျွန်တော် စတစ်ကော်လံ ရှပ် အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ထားသည်။ ကချင်လုံချည် အပြာရင့်ရောင် အကွက်စိပ်ကလေး ဝတ်ထားသည်။ ဒါပဲ။ မြင်းတစ်ကောင်ကိုဆွဲပြီး လှသော ကောင်မလေးနှင့် လမ်းလျှောက်နေခြင်းဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် ရယ်မောစရာ ဖြစ်ပါသလား။

“ဟယ်... ရှင်... ရှင်... ဖိနပ်”

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ကျွန်တော့်ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါခဲ့ပေ။ အရေးတကြီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါလာခြင်းကို မသိရိုးအမှန်ပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မညာပါဘူး။

“ရွှေပြည်စိုး ရှင် မရှက်ဘူးလား၊ လူတွေဝိုင်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတာ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အတူ လမ်းမလျှောက်ရဲတော့ဘူး၊ ရှက်စရာကြီး”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မ ရှက်တယ်၊ ရှင် မြင်းနဲ့ပြန်တော့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လျှောက်ခဲ့မယ်”

“မပြန်ဘူး၊ အတူတူပြန်မယ်”

“ကျွန်မရှက်တယ်လို့ ဖိနပ်မပါတဲ့လူနဲ့ လမ်းမလျှောက်ရဲပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ချစ်နေတော့ မရှက်တော့ဘူး”

“ရှင်နော်...”

“ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့အဖြေပေးရင် ကျွန်တော်သွားနဲ့မယ်”

နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသော လူတွေကို အထူးကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

“ကျွန်မ ရှက်တယ်”

“ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

“ရှက်တယ်... ရှက်တယ်”

“ချစ်တယ်... ချစ်တယ်”

“ရှက်တယ်... ချစ်တယ်... အဲ... ရှက်တယ်”

“ဟေး... ငါကွ၊ အနမ်းက ချစ်တယ်တဲ့ဟာ...”

ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်သွားပါသည်။ မြေပထဝီနှင့် တစ်တောင်တွာသွားအောင် ခုန်လိုက်မိ၏။ အချစ်သည် ကျွန်တော့်ရင်ကို အား

အင်တွေ၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်တွေ အပြည့်အသိပ် ထိုးတည့်လိုက်ပုံရ၏။
လူသည် လန်းဆတ်ပေါ့ပါးနေလေသည်။

“ဟယ်... ကျွန်မဖိနပ်... ရှင်... ရှင်”

“ဟာ... မတော်တဆ... အဲ... အချစ်ဖိအား... ဟာ
ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး”

ကျွန်တော် သူမဖိနပ်နောက်မြီးကို တက်နင်းမိလိုက်သဖြင့်
သူမ၏ဖိနပ်သည်းကြိုး ပိုးချည်နန်းမျှင်ကလေး ပြတ်တောက်သွားလေ
၏။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူမ၏ဖိနပ်ကလေး
ကို တမင်နင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖိနပ်သည်းကြိုးကလေးကိုက
လှပစွာ ပြတ်လွယ်လွန်းနေပါသည်။

အေးတစ်ဝက်... နွေးတစ်ဝက်... နဲ့

အိပ်မက်ရှိရာအရပ်ဆီ... ငါတို့ အဝေးကြီး လွမ်းလျှောက်
ရဦးမှာပါလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်မှာ
သည်းကြိုးပြတ်ဖိနပ်ကလေးကို ပျော်ရွှင်စွာ ငေးမောနေမိပါသည်။
အတန်ကြာမှ ကျွန်တော်တို့ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။